

VIOREL CACOVEANU

cu moartea între patru ochi

Editura Dacia

SCORPIONUL

Viorel Cacoveanu
Cu moartea între patru ochi

I

— Îți repet, spuse colonelul, agitând pixul în aer, s-ar putea să fie vorba de o afacere! Și încă de una murdară! Zic, s-ar putea.

— O afacere carevasăzică, repetă mecanic căpitanul Dragomir, negăsindu-și locul pe scaun, răsucindu-se, căutând parcă ceva.

— Ce-i cu dumneata? se miră colonelul. Ce cauți, ce-ți lipsește?!

Căpitanul ridică privirea, apoi umerii, oftă abia stăpânindu-și un zâmbet și explică reținut:

— M-am obișnuit, în așa măsură, ca atunci, când mi se spun lucruri deosebite, grave, să beau o cafea, încât acum îmi simt lipsa. Asta nu înseamnă că și vreau o cafea!

Colonelul bătu din palme ușurat, ca și cum ar fi rezolvat o problemă complicată, străbătu încăperea gânditor, deschise ușa și ceru secretarei:

— Două cafele, te rog.

— Nu trebuia, zău așa... De ce atâta deranj, se scuza malițios căpitanul, deși abia aștepta cafeaua. Știți, eu... în ce privește...

— Știu, știu, Dragomire! Ce m-aș face eu fără tine?

— Poate ar merge lucrurile mult mai bine, glumi căpitanul.

— Poate! Poate n-ar merge nici așa. Dragomir băiatule, ia spune tu, când ai de gând să te însori? Ce aștepți?

— Și dumneavoastră începeți, tovarășe colonel?! Toată lumea mă terorizează cu întrebarea asta, stupidă pentru vârsta mea. N-am nici 40 de ani... Îi împlinesc abia peste o săptămână! De ce să mă grăbesc? Graba e periculoasă. Și într-un fel, sunt însurat. Cu munca!

Colonelul râse și se așază la birou. Apoi, adăugă dojenitor:

— Nu e de glumă, zău! îmbătrânești! Iar pe urmă, știi cum e... Culegi!

— A, mă pricep la cules. Asta-mi place cel mai mult. Am un talent grozav. În toamnă, la porumb, i-am uimit pe toți!

— Mă rog, mă rog, numai să nu ne mai uimești și cu... culesul ăst'alt!

— Mai glumesc și eu, tovarășe colonel. Trebuie să mai râdem, să ne descrețim frunțile, altfel, îmbătrânim prea devreme, ne sclerozăm. Eu mă și tem de oamenii care nu râd, care nu au simțul umorului și al ironiei. Pe ăștia îi evit, îi ocolesc...

Secretara intră cu o tavă pe care fumegau două ceșcuțe cu cafea. Aroma plăcută, reconfortantă, inundă

încăperea. Se auzi apoi foșnetul ciorapilor de mătase ai secretarei. Căpitanul furișă o privire grăbită în urma femeii, mai mult din instinct, decât din curiozitate sau interes.

— Acum, putem vorbi, începu colonelul, căci avem asigurate cele mai optime condiții, cum zice o frază la modă. S-ar părea, deci că se încearcă o mică afacere. Nici eu nu cred, dar avem datoria să verificăm totul. Din păcate, nu știu aproape nimic. Un italian, un oarecare Mario, s-a arătat interesat să cumpere „narcotice”. A fost o simplă discuție într-un bar...

— Mario? Dinăștia sunt cu miile în Italia!?

— Așteaptă! Învață să asculți oamenii și pe urmă să-i întrebi. Mario vine cu un March albastru, tip '73. De obicei, trage la hotel Metropol. Iată tot ce știu!

— Puțin! Chiar foarte puțin.

— Ca de obicei! În meseria noastră, întotdeauna plecăm de la un firicel, de la o fărâmă! Îți mai pare și azi curios acest lucru?

— Nu. Nu despre asta e vorba... Va fi foarte greu ceea ce va urma, foarte complicat, foarte...

— De acord, dar nu pot decât să te consolez.

— În concluzie, să-l supraveghem pe Mario!?

— Bineînțeles, dar cu foarte mare discreție. Niciun gest, nicio vorbă, niciun pas în plus, decât strictul necesar. Ți-am spus: infractorul are voie să greșească,

noi nu avem!

— Firește, firește, bolborosea căpitanul nemulțumit, privind preocupat în ceașca de cafea. Alte amănunte?!

— E tot ceea ce știu. Cel puțin deocamdată.

— Nu vă supărați, de unde știți?!

— Nu știu, răspunse șiret colonelul, și nici nu văd de ce te-ar interesa?!

— Poate fi ceva util, ceva foarte util pentru mine!

— Te asigur că nu e. N-am să-ți spun nimic în plus.

— Aveți secrete față de mine în problema asta, a traficului cu...

— Poate!

— Și e normal?

— Poate că nu e normal. Dar e posibil și poate necesar!

— Mă rog... Informația vine de la un bărbat sau de la o femeie?

— Tu ce crezi, Dragomire?

— De la o femeie!

— Exact.

— Ați primit-o prin viu grai, în scris sau la telefon?

— La telefon.

— Asta nu e bine! Nu știm cine e persoana care a telefonat, n-avem urmare, n-avem cui ne adresa... De ce mă privești așa?

— Îmi placi, Dragomire. Ai fler, ești tenace, insiști, nu

cruți nimic, nu renunți la nimic. Nici un alt lucrător n-ar fi insistat, nu mi-ar fi pus atâtea întrebări. Din când în când, te mai pun la încercare, vreau să văd dacă nu te formalizezi, dacă nu te blazezi... Dincolo de glumele noastre, te rog să-l ai în pază pe Mario, să te convingi ce gânduri are. Deocamdată, n-avem nimic cu el, noi ne apărăm doar, încercând să-l cunoaștem mai bine, să știm cu ce intenții, cu ce gânduri vine la noi. E clar?

— E clar, dar nu prea am înțeles mare lucru...

— La ora, și colonelul se uită la ceas, douăsprezece și cinci minute, Mario se afla la graniță. Aștepta vama.

— Vedeți ce informații prețioase aveți, sări de pe scaun ca ars căpitanul. Asta e altă viață. Abia acum s-au limpezit oarecum lucrurile.

— Către ora cinci, poate șase, va fi aici. S-ar putea să tragă și acum la Metropol. De obicei, stă acolo. Ce pot să-ți mai spun e că mașina lui are numărul RO 142152. Și nu uita: e albastră. Un March albastru de Roma.

— Am reținut. Mario e înalt, mic, gras, slab?

Colonelul ridică neputincios din umeri. Apoi spuse sec:

— O să-l vezi!

— Și dacă nu vine aici, dacă se duce în altă parte?!

— Scăpăm de o grijă. Pentru moment.

Căpitanul Dragomir își privi comandantul senin și calm, uitând parcă tot ce discutaseră până în clipa aceea.

Știa însă un lucru: întotdeauna șeful îi încredința misiuni dificile. Și mai știa ceva: întotdeauna, rămânea lângă el, îl ajuta, îi dădea sfaturi, îl încuraja și se consulta cu el. Întrebă politicoș:

— Pot să plec?

— Cu dreptul! Aș vrea să știu, dacă e voie, cu ce începi?!

— Cu un somn.

— Cu ce? Cum? Stai te rog jos și explică-mi! Comandantul tău are dreptul și datoria să știe cum începi o acțiune.

— Merg acasă, dorm două ceasuri, apoi mă scol și mă apuc de lucru.

— Dormi la ora asta?

— Firește, de ce vă mirați?

— Poți să dormi?

— De ce nu! Deseară sau la noapte, s-ar putea să am mult de lucru. Mario poate are chef de o plimbare, de un bar și atunci?! Trebuie să am și eu. Totul mi se pare foarte simplu și foarte firesc.

— Așa e, vezi la asta nu m-am gândit...

— Odată, Teașcă, antrenorul de fotbal, a spus o vorbă mare. Un șef i-a reproșat că meciul pe care-l văzuse cu o zi în urmă fusese foarte slab. Teașcă i-a răspuns: „Depinde de unde l-ați văzut! De unde am stat eu, s-a văzut un joc bun!” Așa e și cu meseria, depinde de unde

o vezi.

— Mi se pare că noi o vedem la fel!

— În ce mă privește, zâmbi căpitanul, a mea mi se pare mai frumoasă, mai liniștită. În orice caz, n-aș schimba-o cu a dumneavoastră!

— Nici să n-o schimbi. Principalul, în orice meserie, e s-o faci ca lumea. Nu știu de ce am impresia că vei avea de furcă în cauza asta... Și chiar dormi, poți să dormi în plină amiază?!

— Dorm oricând și înainte și după cafea, și la prânz și seara. Uneori și-n ședințe dorm...

— Drepti, îl amenință amical colonelul. Bău din cafea, apoi întreabă: ți-e gata apartamentul? Nu te muți?

— E și... nu e! Peste o lună mă mut. Aș putea s-o fac și acum, dar îmi pun parchet în camere, așa că mai trebuie să aștept... Am mobilă, am tot...

— Uite așa se îmbogățesc unii: apartamentul-apartament, mașină-mașină, funcția-funcție...

— ...lipsește numai coana Joița, râse Dragomir.

— Caut-o! Dacă îți găsești și o fată bună, pot ieși liniștit la pensie! Ei, să lăsăm glumele... Prin urmare, știi ce ai de făcut? Îl urmărești pe Mario și de îndată ce ai noutăți, mă anunți. Ar fi bine să-l ieși și pe Palade cu tine... Ce zici?

— Știu eu... Ce să facă?!

— Să-l aștepte pe Mario, undeva în afara orașului, să-

l urmărească. Dacă se oprește pe drum, înainte de a ajunge la hotel, dacă trage la un „cunoscut”?! Dacă sunt doi? Poate Mario nu e singur...

Căpitanul oftă și împinse îngrijorat ceșcuța de cafea. Tuși, își dresе glasul de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar tăcu.

— Palade îl urmărește prin oraș, reluă colonelul, tu îi ieși în primire la hotel. E mai discret și mai sigur așa. Ce zici?

— Am înțeles, zise Dragomir, ridicându-se și îndreptându-se spre ușă. Șefii au întotdeauna dreptate, glumi el.

— Nu au chiar întotdeauna dreptate, zise ironic colonelul, dar au grijă să le-o dea subalternii! Noroc.

Rămas singur, colonelul se plimbă alene prin birou. Începuse să ningă lent, cu fulgi mari și leneși, ca în iernile copilăriei sale. Își mângâie ostenit tâmplele cărunte și rămase multă vreme nemișcat în fața ferestrei.

II

Auzi prin somn soneria, se ridică brusc în capul oaselor și rămase moleșit, moțâind pe marginea patului. Abia când auzi din nou soneria, porni spre ușă, numai în pijama, cu fața umflată de somn sau mai degrabă de

nesomn. Deschise, se întoarce indiferent și se așează iar pe pat.

— Să trăiți tovarășe căpitan, e ora patru! raportă sec locotenentul Dumitru Palade. Era înalt, subțire, vesel, și-l prindea teribil uniforma militară.

Căpitanul se uită lung pe fereastră. Nu mai ninge. Își privi ceasul, apoi îl cercetă mirat pe tânărul său coleg, de parcă un anume lucru nu era la locul lui.

— De ce m-ați chemat la ora patru? întrebă locotenentul și se așează pe un fotoliu lângă ușă.

— Să mă scoli, zise Dragomir. Dormeam, puștiule. N-avea cine să mă trezească.

— Aveți ceas deșteptător, observă Palade, știind foarte bine cu cine are de-a face.

— Știi, sună, da' nu-l iau în serios. Dorm mai departe. Căpitanul schimbă brusc tonul și privirea:

— Uite ce e, Palade: avem ceva de lucru, nu cine știe ce, dar avem. Ascultă bine ce ai de făcut. Te duci acasă, te schimbi, îmbraci haine potrivite, nici prea elegante, nici prea jigărite, neapărat civile, te urci în mașină și peste o jumătate de oră să fii afară din oraș, într-o parcare, pe șoseaua ce duce spre Oradea. Aștepti acolo până când vine un March albastru, de Roma. Are numărul RO 142152. Ce ai de făcut? Urmărești mașina, vezi unde se duce, unde intră și ce face italianul. Aștept un italian, dar s-ar putea să fie și mai mulți. Eu stau la

Metropol. Aștept acolo. De obicei, italianul nostru trage la hotel, la Metropol. Dacă se duce în altă parte, mă anunți. Ai priceput puștiule?!

— Am înțeles. Aș vrea să vă întreb ceva!?

— Spune, îi ceru căpitanul, care trecuse în camera de baie și începuse să-și săpunească barba.

— De ce-i supraveghem?

— Deocamdată, nu știu nici eu. S-ar zice că fac afaceri cu aur, valută... cam așa ceva. Dacă suntem băieți deștepți, o să aflăm! Dacă nu... Executa-rea!

— Bine, și cât stau pe șosea?

— Până vine italianul sau până vin eu! Nu te miști de acolo! Unul din noi va veni cu siguranță.

— Să trăiți.

— Noroc. Și nu uita ce ți-am mai spus, îl necăji iar Dragomir: actor trebuia să te faci. Oricum, e mai plăcut să joci roluri de june prim, să te aplaude și să te caute femeile, decât să pândești pe șosea sau pe străzi răufăcătorii.

— Mie îmi place enorm meseria asta, spuse Palade. Cred că am și talent. Și nu vă supărați, tovarășe căpitan: îmi rămâne timp și pentru femei! După meserie însă!

— Meserie grea, puștiule, mormăi Dragomir. Încă nu știi ce-ai ales. Ține minte un lucru: abia la bătrânețe o să știm ce-am lăsat în urma noastră, dacă am avut sau nu talent! Hai, du-te, mă tem că se ia somnul...

Palade ieși. Dragomir își privea fruntea ridată în oglindă și se săpunea îngrijorat. Asemenea femeilor, doar în fața oglinzii înțelegea că a îmbătrânit. Se simțea singur și uitat. În apartament era frig și cam dezordine. Se gândi că ar fi bine să cheme femeia să facă puțină rânduială. Mai erau două săptămâni până la Anul Nou.

„O să stau iar fără brad, fără un pom de iarnă, care să-mi ție de urât, să spună că e sărbătoare și la mine acasă...” Rămase prizonier gândurilor care-l frământau ori de câte ori era singur. Înțelegea foarte bine că viața lui devenea din ce în ce mai complicată, mai grea, mai de nesuportat. Înțelegea foarte bine că avea nevoie de cineva, că era timpul să încheie cu viața de burlac. Se întreba însă, cu o brutală sinceritate, dacă nu greșea căsătorindu-se? Dacă nu greșea împărțind singurătatea lui cu altcineva pentru ca, astfel, să-i fie lui mai ușor?! „Oare în acest caz nu aș fi un egoist? M-am dezobișnuit atât de mult de viața de familie, încât cred că mi-ar veni teribil de greu s-o suport. Dar ea, nevastă-meă, cum m-ar suporta pe mine, cu problemele mele, cu necazurile și «plimbările» mele, cu secretele mele? Cum ar suporta absența mea? Absențele mele? Drepti!”

Se spală cu apă rece, încercând să uite gândurile ce-l iritau, ce-l nelinișteau. Îmbracă o cămașă albă, un pulover pe gât, vișiniu închis, un fâș îmblănit, își pieptănă părul, mirat de firele argintii de pe tâmpile,

coborî în grabă scările și se urcă în mașina lui, o Dacia 1.100, parcată chiar în fața blocului. În zece minute, ajunse la Metropol. Intră în holul hotelului și-l întrebă pe recepționar dacă așteaptă turiști străini. Recepționarul, un tip slab și în vârstă, își puse ochelarii și preciză apatic:

— Aștept niște bulgari. Sunt anunțați pe la opt. Vin cu autocarul.

— Altcineva?

— Nimeni, nimic... ridică încurcat din umeri bătrânelul, privind peste ochelarii ce-i alunecaseră, ca la o comandă, pe vârful nasului. Doar bulgari...

Dragomir ieși pe terasă, privi parcare a aproape pustie la ora aceea, intră în braserie și-l zări pe Pericle la masă, ghemuit lângă o cafea, dezlegând cuvinte încrucișate. Se așeză lângă el, explicându-i:

— Beau o cafea și plec. Aștepți pe cineva? Te deranjez?

— Stai liniștit, Sandule! Eu niciodată nu aștept pe nimeni. Eu întotdeauna sunt așteptat! Spune-mi „tată” popular, din cinci litere?!

— Tătuc, taică...

— Exact: taică! Excelent. Pericle scrise cu litere de tipar cuvântul în careul pe care-l dezlega.

— O cafea, Camelia, ceru Dragomir. Se așezase în așa fel încât observa prin geam aproape întreaga parcare și

intrarea la hotel. Aprinse o țigară amărât, terorizat de gândul că va trebui iar să aștepte în neștire ore în șir. De aceea și alesese masa lui Pericle, să nu stea singur, să aibă cu cine schimba o vorbă.

— Ce-ți pasă ție, zise îngrijorat Pericle. Tu stai, te distrezi și mie nu-mi iese careul.

— Dacă vrei să mărturisească totul, eu pot să-l fac!? Ce zici?!

— Cum? Și Pericle, cocoșat și mic, încât abia se vedea după spătarul scaunului, râse icnit și subțire, zguduindu-se tot, sfârșind într-o tuse aprigă. Ăsta-i tutunul, arză-l focu! gemu el. Sunt un vicios definitiv. Nu pot lăsa fumatul, nu-l pot, domnule, nici în ruptul capului. Dă-mi o idee, ce să fac?

— Să fumezi pipa!

Pericle râse și mai tare. Apoi, clătină din cap a supărare și zise:

— Și tu faci mișto de mine?

— Vorbesc serios. Dacă fumezi pipă, nu tragi în piept și faci economie și de bani și de sănătate.

— Eu arăt prost cu țigară, dar cocoșat și cu pipă?!

— Sper că nu te-ai supărat!? Eu am vorbit absolut serios. Uite, ia o țigară bună, și-i împinse pachetul de Kent, în timp ce Camelia aducea cafeaua.

— Și mie una, ceru Pericle.

— Încă una? se miră blonda.

— Încă! Treacă de la mine, spuse Pericle. Apoi, către Dragomir: E a treia azi.

— Cam câte bei?

— Între șase și zece.

— De unde ai bani, Pericle? Din ce trăiești?

— Din meditații, din jocuri de cuvinte încrucișate pe care le public și din supliniri. Tot timpul suplinesc, îmi dau ăia de la inspectorat supliniri. Ba se îmbolnăvește un bărbat, ba rămâne gravidă o femeie... Ce să fac?!

— Iese ceva?

— Mi-ajunge. Sunt modest și fac efort puțin să economisesc kaloriile.

— De ce ți se spune Pericle?

— Prietenii! Au zis că-s marele cetățean al urbei, ca Pericle al Atenei. Într-o vreme, îmi spuneau Nakata. Sigheo Nakata!

— Numele ăsta de unde vine?

— Sigheo Nakata a fost un mare campion olimpic la lupte libere, categoria 52 kilograme. Ei bine, amicii au spus că eu sunt cel mai mare luptător, fiindcă pe mine nu mă poate face nimeni tuș, adică să mă pună cu umerii lipiți de saltea.

Cele câteva perechi din braserie întoarseră ușor privirile spre masa unde cei doi râdeau în hohote. Dragomir se opri și urmări cu privirea o blondă cochetă, cu o blană de jder, ce trecea mândră și nepăsătoare prin

braserie. Când îl observă pe Pericle, femeia schiță un zâmbet rece, obosit. Pericle o salută politicos săltându-se în scaun.

— Cine e dânsa? întrebă Dragomir. De unde o știi?

— Asta-i bună, Sandule, de unde o știi?! Poftim întrebare! Păi eu, toată vremea mi-o petrec în cafenele și cunosc aproape întreaga suflare care zace zi de zi în ele. Tipă bine, ai?!

— Ce învârtește, cu ce se ocupă?

— Trăiește pe picior mare. Într-o vreme, Eva, așa o cheamă, se învârtea printre străini. Cum apărea câte unul cu o mașinuță, hop și dânsa. Acum, s-a retras din afaceri. Vine, bea o cafea, arborează o mutră spășită și pleacă. E teribil de misterioasă, cam tristă, cam dusă...

— Ce lucrează?

— E profesoară de pedagogie, dar e pe liber. De câțiva ani! Pe chestie de, și Pericle spuse misterios, în șoaptă, de morală!

— Din ce trăiește?

— Nu știu, Sandule. Locuiește pe lângă mine, într-un bloc lamă. Nu-mi explic cum de a primit casă... În ultima vreme, e mereu singură! Cel puțin singură o văd eu. Singură și elegantă.

— Asta înseamnă că nu e singură! Eleganța ei vine de undeva, iar singurătatea ei e dubioasă.

— Curat dubioasă, vorba lui nenea Iancu, pe care eu

îl iubesc enorm și pentru care, culmea ironiei, am și fost exmatriculat cu drept de reînscrisiere în aceeași clasă în toamna următoare. Asta a fost în '58, la liceu.

— Ce-ai putut spune chiar atât de rău despre nenea Iancu?

— Că e cel mai mare scriitor român în viață! Nu e Sandule, spune și tu?

— De ce să te supăr Pericle și să te contrazic? E mare.

— Da știi de ce? Și nenea Iancu a stat mult în berării, ca noi! Genial, nenea Iancu. Genial!

Dragomir căzu într-o muțenie desăvârșită. O muțenie care venea dintr-o nemulțumire, dintr-o tristețe. Stătea la o masă, îndruga sau asculta vrute și nevrute, căci asta îi era meseria. O meserie care i se părea absurdă în asemenea momente. Fuma amărât, absent, gândindu-se la Eva. Îi rămăsese în minte pentru eleganța ei, pentru trupul ei bine clădit și mai ales pentru misterul ei. Pericle închise supărat revista Rebus și se ridică iute și decis, ca un om care a întârziat. Dragomir îl conduse până pe terasă. Afară, era frig și întuneric.

— Unde te grăbești, Pericle? Mă lași singur?!

— Întotdeauna, la șase, sunt la Arizona. Acolo, beau o turcească și un coniac mic sau o vodcă. Noroc, Sandule.

*

Dragomir se întoarse zgribulit și se așează la masă.

Braseria era aproape plină. Și mai plină era de fumul țigărilor. Repeta în gând: „March, albastru, RO 142152”.

— Bună, Sandule! Nu te-am văzut de-un car de ani. Nu mai dat niciun semn de viață?!

Dragomir ridică surprins privirea: era Melania. În vară, fuseseră nedespărțiți, la ștrand, în oraș, la filme. Îi făcuse curte, ba chiar se gândea, cu o nelămurită teamă, la căsătorie. Mai târziu, când vara cobora în amurg și se sfârșeau concediile, ei s-au văzut ceva mai rar, apoi deloc. O ajută să se dezbrace, îi atârnă pardesiul în cuierul pom și, contrar obiceiului său, Dragomir îi sărută mâna cu o emoție nemărturisită, și-o așează pe fată în stânga lui.

— Aș fi vrut să stau acolo, protestă Melania.

— Nu, nu e bine acolo! Știi, mie îmi place să privesc pe fereastră.

— Acum n-ai voie, ești cu mine, mă privești pe mine, zâmbi fata.

— Și pe tine te privesc, dar și pe fereastră trebuie să mă uit. N-am încotro.

— Argument: meseria! Fata râse.

— Exact. Râzi degeaba, Melania. Așa e.

— Altfel, ce mai faci, cum o mai duci?

— Fac numai ceea ce îmi spun alții, glumi bărbatul, mângâindu-i mâna mică, fină, cu degete lungi. Singură, aici?

— Te miră?

— Bineînțeles. Nu-ți stătea în fire...

— Din cauza ta am intrat. Am venit să te văd. Știam că ești aici, sfârși fata, aranjându-și discret peruca. Purta o bluză mov, fustă neagră. Făcea gropițe în obraji când râdea și avea o lumină caldă în priviri.

— De unde știai că sunt aici?

— Secret!

— Atunci îți spun eu: de la Pericle! Te-ai întâlnit cu el și după ce ți-a împărtășit secretul, te-a rugat să nu divulgi sursa!

— Ești polițist bun, se înveseli Melania. Așa a și fost.

— Meseria! Dragomir surâse cu înțelegere.

— M-ai înnebunit cu meseria. Stai toată ziua și toate serile, ba chiar și nopțile, în cofetării și restaurante și te ascunzi după „meserie” ca după un paravan.

— Mă cerți, Metania?

— Da! Întări fata. Se vedea limpede că bărbatul nu-i era indiferent. Aș bea un coniac sau o vodcă!?

— Și o cafea?

— La ora asta, nu! O vodcă mică sau un coniac mic.

Dragomir se duse la bar, trăgând cu ochiul afară, unde se vedea din ce în ce mai rău: se întuneca, iar lumina fluorescentă nu se aprinse în stradă. Comandă două coniacuri mici și apă minerală și se întoarse încet, cercetând iar parcare din fața localului. O privi pe

Melania într-un fel anume când se așeză la masă, încât fata întrebă surâzând:

— De ce mă privești așa?

— Cum? Cum ți s-a părut că te privesc?

— Parcă... știu eu... cu regret!

— Poate!

— Regreți ceva?

— Tu nu regreți? Am impresia că amândoi ne gândim la același lucru, dar nu avem curajul să-i zicem pe nume!

— Exact. Uneori, regret, alteori, nu! Cu meseria ta, eu eram tot singură, acasă, tu tot pe drumuri, prin cofetării sau restaurante...

— Te luam cu mine, încercă să continue gluma Dragomir. Se priviră în tăcere, încurcați. Se porni brusc o combină electronică și o melodie asurzitoare inundă braseria. Un ospătar deșirat, pe jumătate adormit, pe jumătate topit de băutură, aduse coniacul; trânti tava pe masă și se îndepărtă plictisit, bălăbănindu-se printre mese.

— Melania, unde faci revelionul?

— Încă n-am aranjat nimic, nimic sigur. Tu?

— Eu... Ce ar fi să-l facem împreună?!

— Ai timp? întrebă fata, cu o voce în care se simțea o muștrare prietenească, izvorâtă din afecțiune și nu din răutate.

— Sper să am, zise Dragomir cu oarecare nesiguranță

în glas. Observă o mașină în fața hotelului, se scuză politicos și ieși în grabă. Era un Alfa-Romeo cu doi francezi, un bărbat și o femeie. Mașina era un mic monstru: joasă, turtită, ca un bondar. Bărbatul se duse la recepție, în timp ce femeia își aranja părul în oglinda retrovizoare...

Când Dragomir se întoarse la masă, Melania îi reproșă cu un aer de copil supărat:

— Abia am venit și mă și lași singură?!

— Iartă-mă, Melania, n-am vrut, tu știi că eu... Te rog să mă scuzi... Am o meserie uneori cam ingrată. Mă gândesc mult la ea, la mine, îmi pun întrebări, găsesc tot felul de răspunsuri... Uneori, mi-e și teamă să răspund! Să-mi răspund. Nu știi dacă tu mă poți pricepe, dacă mă poți înțelege, vorbea rar bărbatul, cu o oarecare nesiguranță sau îndoială, sucind și răsucind lent pachetul de țigări. Sunt torturat pur și simplu, din ce în ce mai des în ultima vreme, de o întrebare: de ce nu mă însor? Întrebarea asta vine așa ca un val spre țărm și-mi alungă liniștea... Știi Melania, e ușor să mă însor. Mă întreb însă dacă omul care va sta lângă mine, lângă împlinirile și neîmplinirile mele, lângă nopțile mele de veghe, lângă meseria mea, va rezista? Mă întreb dacă nu-i cer prea mult? Mă întreb dacă eu voi putea să-i răspund lui cu aceeași măsură, cu aceeași omenie? Toate astea mă cam pun pe gânduri, mă frământă, nu-

mi dau pace...

— Nu exagerezi, oare, cu meseria ta?

— Cred că nu. Uite, stăm de vorbă ca doi prieteni buni, apropiați, dar eu urmăresc ceva, vrând-nevrând gândul meu fuge la ceea ce am de făcut, deși, o să ți se pară straniu, încă nu știu bine pe cine și de ce-l aștept. Vorbesc cu tine și în orice clipă e posibil să-mi cer scuze, să mă ridic, să plec, să te las aici... Sau, o să pleci tu, am să te conduc până afară și am să rămân. Deocamdată, păzesc aici ceva ce, momentan, nu există. Și nu știu sigur dacă va exista și nici până când voi sta aici. Până la miezul nopții, până la ziuă, până mâine la prânz? Până când?! În altă meserie, puteam să întrerup, să plec, să lipsesc un sfert de oră, aici însă... în aparență nu fac nimic, zac așa în neștire lângă o cafea și mulți sunt tentați să mă invidieze că-mi merge atât de bine... Ce zici, Melania, tu ai putea accepta o asemenea situație, te-ai putea împăca cu ea? Nu ți s-ar părea insuportabilă?

Fata goli paharul, se strâmbă ușor, bău și din apa minerală și tăcu încurcată. Apoi, ca orice femeie rațională simplu:

— Doar n-o fi tot timpul așa?! Și continuă neconvinsă: știu eu... M-ai luat cam repede... Tu nu bei?!

— Nu! Sunt cu mașina!

— Atunci, de ce ai comandat?

— Să ai cu cine închina! Plăcerea e de partea mea.

— Invitația de revelion o iau de bună, spuse Melania, pregătindu-se de plecare. Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc, dar la opt și jumătate am întâlnire cu mama. Mă scuzi, Sandule?

— Nu e cazul, vorbi bărbatul cu regret în glas. Îmi pare rău că nu mai rămâi și mai rău îmi pare că nu pot să te conduc.

— Treci mâine pe la mine.

— De acord. Îmi fac oricum timp.

— Te aștept. Pa!

Dragomir se întoarse în braserie. Era obosit și înțepenit. De trei ceasuri stătea pe un scaun tare, incomod și aștepta zadarnic. Achită consumația, își îmbracă fâșul și ieși. Se urcă în mașină. Era frig, volanul rece, geamurile aburite. Plecă. Palade îl aștepta, probabil sătul și el, până peste cap, de a păzi o șosea și de a căuta, de a pândi o mașină care nu mai venea. Îl găsi într-o parcare, la câțiva kilometri de oraș.

— E frig al dracului, șefule, se plânse tânărul locotenent. Și nu vine nenorocitul ăla.

— Mulțumesc, puștiule! Du-te acasă, bea un coniac, ești înghețat.

— Rămâneți?

Dragomir făcu semn cu capul și urcă în mașină. Palade plecă în viteză spre oraș. Apoi se făcu liniște. Dragomir privea prin parbriz șoseaua cufundată în

noapte. Rar trecea câte o mașină mică și mai rar câte un camion. Se gândi la Melania, la vara pe care o petrecuseră împreună, tulburat doar de mașinile care veneau spre oraș.

Abia după ora zece, apăru March-ul italienilor. Dragomir porni după el. Conducea greu, era înghețat și amorțit de ședere. Așa cum se aștepta, italianul mergea în mare viteză, încât abia îl putea urmări. Și tot după cum se aștepta, March-ul parcă în fața hotelului Metropol. Coborâră însă doi bărbați; cel de la volan era înalt, bine clădit, brunet; celălalt, mai sfrijit, crăcanat, era îmbrăcat cu haine în toate culorile, ca un papagal: cămașă roșie, pulover verde, haină gri, pantaloni maro și avea părut scurt și creț. Italienii, tăcuți și pașnici, își luară cheile camerei și urcară fără vorbă în hotel. Dragomir trecu pe la recepție, apoi intră în braserie și ceru o sticlă cu Pepsi. Câteva minute mai târziu, italienii reveniră în hol, apoi intrară în braserie. Se așezară la o masă retrasă, dar mai târziu, nemulțumiți că nimeni nu-i întreba ce doresc, se mutară în restaurant. Fură serviți cu vin roșu, mai mult ca sigur Murfatlar. Urmăreau perechile care dansau pe ring, fumau și gustau plictisiți din vinul roșu. Cel mic bătea cu degetele pe masă ritmul melodiei și fuma. Celălalt se uita rece și distant peste lumea din local. Mâncară în liniște și-l ținură pe Dragomir acolo până la ora închiderii. Abia atunci se

ridică de la masă și numai în haină, ieșiră în stradă. Poate datorită frigului, poate simțindu-se mai în siguranță, afară începură să vorbească tare, să râdă. Porniră în pas de promenadă, în sus, spre Teatrul Național. „Ăștia sunt curat nebuni”, își spuse Dragomir, urmărindu-i discret, prefăcându-se că așteaptă pe cineva. Și spre norocul lui apăru Pericle, afumat binișor. Se bucură și-l ținu de vorbă. Mergeau și ei în urma italienilor spre Teatrul Național, tot oprindu-se ca și cum ar fi discutat ceva teribil de interesant.

— Hai mai repede, mi-e frig, mor de frig, îl grăbea Pericle.

— Până acum nu te-ai grăbit...

— Ce, acolo era frig? Era cald și bine.

— Se vede, ai luat ceva calorii!

— Da și tot mi-e frig, clănțani Pericle, topăind pe asfalt.

Italianii trecură pe partea opusă. Se întorceau zgribuliți spre hotel. Se opriră când întâlneau două femei și încercară, fără succes, să intre în vorbă cu ele.

— Ce faci la ora asta? Și treaz și fără somn, nici frig nu ți-e? Ce fel de om ești?

— Mi-e frig, Pericle, da' merită: aerul ăsta îți dă sănătate.

— Mie, nu! Mie îmi dă o răceală! Am băut un vin de Jidvei nemaipomenit, mamă ce vin, ce aromă, ce

buchet...

Italianii ajunseră lângă mașină. Cel mai înalt puse mâna pe ușă. Dragomir se opri. Avu senzația că o întind cu mașina. Vârî mâna în buzunar și căută cheia, gata să alerge după ei. Abia atunci, Pericle observă că, de fapt, Dragomir îi urmărea pe cei doi italieni. Se uită mai bine, ridică mâna și vru să strige ceva, în clipa în care, Dragomir îl apucă strâns de braț și-i șopti să tacă. Pericle se întoarse cu spatele spre italieni și râse:

— Am prins melodia. Pe ăștia îi supraveghezi. Nu știam de ce mă ți-i în frig în miez de noapte. Greu, da' mă prind, recunoști și tu, Sandule!?

— Fugi mă, Pericle, nu mă fă să râd. Eu nu te țin, poți pleca...

— Dacă vrei, îți spun și cum îl cheamă pe ăla mai barosan.

— Cum? întrebă Dragomir, în timp ce italienii intrară în hotel.

— Mario! Pe ăla mic, fărăma aia de om, râdea cu sete Pericle, nu-l cunosc. Cu Mario am băut un coniac, am conversat în italiană, mi-a vândut un pix acum o lună. Ce mai vrei să știi?

— Nimic, răspunse mulțumit Dragomir. Urcă scările și-i văzu pe italieni intrând în ascensor.

— E unu și-un sfert, se plânse Pericle. Vino, vreau să-ți împărtășesc o hotărâre pe care am luat-o în seara asta.

M-am consultat și cu alții și am ajuns la concluzia că e bun sfatul tău. Mă duci acasă?

Stăteau de vorbă în parcare din fața hotelului.

— Auzi, Sandule, zise Pericle, scărpinându-se după ureche, vrând parcă să intuiască gândurile ofițerului, ce ar fi să mă învârt pe lângă Mario, mâine? Așa din curiozitate. Poate are ceva de vânzare... Nu știu cum să-ți spun, dar mie nu-mi place.

— De ce?

— Ziceai că nu vrei să mai știi nimic!?

— Mă mir de ce nu-ți place, insistă oarecum indiferent căpitanul.

— Ți-am spus că a mai fost pe aici, a vrut să-mi vândă aur, dar l-am refuzat. Știi, cocoașa mea nu suportă zidurile reci, râse încet și misterios Pericle. A fraierii niște studente Mario ăsta...

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum trei-patru luni... să vedem... în august. Zicea că e în drum spre mare, da' era plin de ciorapi, de umbreluțe de damă, de supraelastic...

— Avea nevoie omul de bani pentru mare, continuă Dragomir, cam fără poftă, discuția.

— E bișnițar, spuse Pericle enervat.

— Nu te pripi, s-ar putea să greșești. Ce probe ai? Cu ce demonstrezi ceea ce susții?!

— N-am nicio probă, dar e! Și dacă mă enervez, mă

pun pe lucru și-ți demonstrez!

— Lasă, zâmbi șters Dragomir, sunt alții care au obligația asta.

— Una și cu una fac două, eu plec. Ce fac mâine, mă ocup de el?

— Nu. Dar...

— ...dar?! Ce e asta?

— Dacă vezi sau afli totuși ceva suspect în legătură cu el spune-mi.

— Cu o condiție: mă duci acasă că mor de frig!

— Ia un taxi, Pericle. Nu te supăra, n-am ce face. Aș prefera și eu să mă duc acasă, dar nu pot.

— Bine, zise Pericle și porni în pas alergător spre stația de taxiuri.

— Ce hotărâre ziceai că ai luat în seara asta?

Pericle se opri brusc, se întoarse și ridică mâna dreaptă, parcă în semn de atenție:

— De mâine, fumez pipă!

*

Căpitanul se plimbă pe trotuarul pustiu, făcând de mai multe ori drumul de la hotel până în bulevard. Noaptea era rece și senină. Un cer de sticlă, cu stele mici și palide, veghea somnul orașului. Din când în când, niște cheflii întârziați începeau să urle mereu același vers dintr-un cântec de petrecere: „Foaie verde de cicoare...” În camera italienilor, lumina se stinse.

Zgribulit, căpitanul intră în holul hotelului și se așează într-un fotoliu mare, din pluș albastru, decolorat. Era cald și plăcut în hol. Hotărî să aștepte încă un sfert de oră și abia apoi să plece. Pendula de la recepție arăta unu și patruzeci de minute. O moleșeală dulce îl cuprindea treptat. În hotel, era liniște; se auzeau în răstimpuri doar mese sau scaune împinse în restaurant, unde ospătarii făceau ordine. Picotea în fotoliu, când auzi o voce cunoscută:

— Salve, bătrâne. Ce faci? Dormi aici?

— Noroc, Tase.

Era Tănase Cucu, avocat cunoscut în urbe, fost coleg de facultate cu Dragomir. Avea o față obosită, ochi încercănați, un ușor început de chelie și o burtă cam rebelă, în ciuda aerului lui studiat, maiestuos și grav. Se așează în fotoliul alăturat, picior peste picior, gata parcă să susțină o pledoarie. Întrebă, abia înăbușindu-și un căscat:

— La ora asta, aici?

— De ce nu? Tu?!

— Jucam un remi și am rămas fără țigări. Am dat o fugă să fac rost de ceva țigări bune... Fără ele, jocul n-are niciun farmec, niciun rost. Tu?

— Stau, ridică din umeri posomorât, căpitanul.

— Fiecare cu meseria lui. Eu, pe a ta, n-aș face-o pentru nimic în lume. Zău așa. Crede-mă!

Dragomir se mulțumi să surâdă trist. Avocatul continuă:

— De ce nu vrei să intri în avocatură? E o meserie ideală. Ai bani, ai glorie, ai timp liber cât vrei, nu te bat șefii la cap, nu-ți pierzi nopțile... Doar așa, la o piatră sau la un poker!?

— Trebuie să facă și munca asta cineva.

— S-o facă alții, nu tu. Ca avocat, duci o viață teribil de frumoasă.

— Mă amestec în toate gunoaiile, promit marea și sarea... pândesc clienții...

— Pardon! Nu te obligă nimeni. Îți alegi cauzele care-ți convin. Și pe urmă, să nu pierzi din vedere un lucru: pentru orice, ești plătit!

— În cazul ăsta, mă făceam popă. Câștigam și mai bine și aveam timp liber și mai mult ca orice avocat.

Râseră. Avocatul își desfăcu nodul cravatei, continuându-și pledoaria:

— Nu te obligă nimeni, dar eu, ca fost coleg și prieten, te sfătuiesc să treci în barou. Îți dau în scris că n-o să regreti... Uite, în timp ce eu, cu amicii, facem un remi pe cinste, tu stai și păzești. De fapt, ce urmărești? Pe cine?

— Încă nu știu exact. Bănuiesc doar.

— Ei, vezi? Merită atâta osteneală, merită să alergi ziua, noaptea?... Spune Sandule, merită?

Un chelner, numai în cămașă, cu mânecile suflecate, se apropie cu cinci pachete de Papastratos. „Poftiți domnu’ avocat”. Îi întinse țigările și vru să-i dea și restul. „Hai, hai, ușcheală, mânzule! Știi foarte bine că Tănase Cucu nu ia niciodată restul. Partea lui e întregul!” „Să trăiți și la mai mare”, se înclină slugarnic chelnerul și se retrase cu spatele.

— ...cum ziceam, reluă Cucu, nu merită efortul...

— Ce să fac, Tase? Îmi place meseria asta.

— Bine mă... cât câștigi tu pe lună?! Cât?

— N-o fac pentru bani.

— Perfect. Știe cineva ce cazuri grele ai rezolvat, ce idei geniale ai avut? Câți din oraș te cunosc? Ce glorie ai?

— Nu mă interesează gloria.

— Dar ce te interesează, maestre? Ce crezi că faci atât de grozav?

— Apăr lumea asta, a orașului nostru, de răufăcători, de nelegiuți. Dacă n-ar face-o nimeni, ce s-ar întâmpla?

Urmără câteva clipe de tăcere. Pendula de la recepție bătu apoi ora două. În picioare, cu țigările într-o mână, avocatul își privea cu compătimire nedisimulată colegul. Încercă să-l tachineze:

— E bine ca în meserie, omul să aibă satisfacții. Altfel devine un refulat.

— Evident. Eu am destule satisfacții.

— Ce plăcut e să arestezi un om!

— Greșești, Tase, zise neașteptat de calm Dragomir. Pe om nu-l arestezi niciodată, numai pe infractor. Iar când îl arestez pe infractor, mă doare că a ajuns acolo, dar simt o mulțumire că atâția oameni cinstiți sunt la adăpost, sunt feriți de faptele, de activitatea lui dăunătoare.

— Mă rog, mă rog, să acceptăm că așa stau lucrurile, deși ar mai fi de discutat. E târziu și mă așteaptă amicii, în orice caz, n-am vrut să te conving, ți-am dat doar un sfat.

— Mulțumesc! Primesc sfaturi cât de multe. Chiar și după miezul nopții.

Ieșiră din hotel. Era frig. Căpitanul privi în fugă spre camera italienilor. Fereastra era cufundată în întuneric. Avocatul se opri lângă un Mercedes alb, 220 S, model 1974.

— Din câte pări ai făcut mașina asta?

— Din una singură. Am apărat un neamț, care a accidentat mortal un biciclist beat și fără lumină. Neamțul mi-a trimis mașina asta. Ce zici, merită să fii avocat?

— Pentru mine nu.

— Pentru mine da! Avocatul se urcă la volan și lăasă geamul jos. Întrebă mândru: Îți place? Marfă lux! N-ai probleme. Apeși doar pedala!

— Auzi, Tase, tu ar trebui să apreciezi cel mai mult meseria mea. Și mai ales acum.

— De ce?

— Pentru că e nespus de frumoasă!

— Cum adică?

— Uite, în timp ce tu joci remi, eu supraveghez un infractor care, altfel, neurmărit, ți-ar putea face rău! Baftă la remi, Tase.

Dragomir mai privi o dată spre camera italienilor și se îndreptă spre mașina lui.

III

Eva își dezbracă blana de jder, o puse pe un umerăș și se apropie senină, surâzătoare de Tedy, care, până atunci, n-o băgase în seamă. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu față dură, cu linii severe, cu o privire rece și sigură, de om care știe ce vrea. Purta un halat vișiniu, legat cu un cordon și se plimba îngândurat prin cameră, având în mână un pahar de cristal înalt, cu puțin alcool. Eva se opri în fața lui și-i încolăci gâtul cu brațele. Voia să fie tandră, răscolitoare. Îl sărută și se lipi de el ușor, încercând parcă să-i ațâțe simțurile.

— Astă-seară, rămân la tine, Tedy!

Bărbatul îi desfăcu mâinile cu gesturi șovăitoare, nu-i răspunse, continuând să străbată absent încăperea.

Mersul lui drept, avea o simplitate, o distincție. Se apropie de bar, își prepară încă un Campari cu lămâie și apă minerală, aprinse o aplică fină, ca o candelă, făcută din fier forjat și bău cântărind-o îndelung pe Eva, cu o anume curiozitate. Odaia mare, cu mobile stil, mari și grele, cu un pian sub ferestrele ce dădeau spre grădină, era jumătate slab luminată, jumătate ascunsă în întuneric. Mirosea ușor a alcool și a apă de colonie fină. Pe pereți atârnavu tablouri mari, cu rame grosolane; nuduri lipsite de gust și de grație se amestecau într-o totală neorânduială cu sfinți serafici și șterși, cu peisaje violent colorate, în sfârșit, cu portrete de familie. Pe jos, în persiane moi, groase, se stingeau pașii bărbatului, care se plimba îngrijorat printre mobile, cu paharul în mână.

— Ce plăcut e la tine... E cald și bine, vorbi femeia, încurcată, lăsându-se moale într-un fotoliu. Își rezemă capul de spătar, închise ochii și respiră încet, ușurată.

Bărbatul se opri o clipă în fața ferestrelor, puse paharul și trecu pe lângă Eva, absorbit, ca și cum ea n-ar fi fost acolo.

— Ce e Tedy? Ce s-a întâmplat? Eva își ridică doar capul și privi curioasă în urma bărbatului, simțind că un anume lucru nu e în ordine.

— Nimic, silabisi el, apatic. Nimic, nimic...

— Cum nimic? Se vede pe tine!?

— Bei ceva?

— Întâi să mă dezbrac, mă strânge fusta...

În timp ce Eva părăsi odaia, Tedy mai prepară un Campari, apoi rămase îngândurat și nehotărât, ca în fața unui moment grav, neștiind parcă în ce mod să procedeze. Eva îl găsi tot plimbându-se. Ciocniră formal, rece. Femeia înțelese că s-a petrecut ceva sau se va petrece. Își încheie capotul înflorat, strângându-l bine în talie și se sprijini de marginea unui fotoliu. Semiobscuritatea din odaie îi dădea un plus de neliniște, de nesiguranță.

— Ești supărat Tedy?

— Sunt, începu bărbatul, agitând băutura din pahar. Am și eu o mie de necazuri, de probleme. Își acoperi fruntea cu palma și se trânti în fotoliul de alături, ca un om din cale afară de obosit, de solicitat. Hai să uităm o clipă de necazuri, propuse el și încercă să zâmbească. Spune-mi, ți-e gata rochia?

— Mâine, o vei vedea. E splendidă. Revelion la Erevan, iubitele! Nici nu-mi vine să cred. Când e plecarea?

— În 29, de la București. Cu avionul. Până la Moscova. A doua zi, tot cu avionul, de la Moscova la Erevan. Frumoasă țară Armenia, are o nostalgie, un romantism al ei, care te răscolește... Iar armenii sunt niște oameni teribili...

— Ai mai fost?

— Am mai fost. Acum, mă duc pentru tine, deși mă costă. Și blana de jder m-a costat, dar nu mă plâng, nu regret. Fac orice pentru tine, urâto. Vreau să trăim înțelept și din plin viața asta, sufocată de prea mici și prea multe neajunsuri. Bău din Campari și se posomorî din nou. Se uită la ceas: era aproape zece.

— Știi, Tedy, la ce m-am gândit? Acolo e mult mai ieftin aurul. Să aducem aur pentru verighete. Ar fi o afacere! Ce zici?

— Dă-l încolo de aur, dragă. Am aur destul. Asta nu e o afacere, Eva, e o găinărie.

— De ce Tedy?!

— Draga mea, mă mir că încă nu mă cunoști!? Sunt un om mult mai serios și mai dintr-o bucată decât par! Dacă vine la mine cineva, și-mi propune să fur o găină sau o roată de mașină, sunt în stare să-i pocesc mutra. Asemenea porcării îmi umplu sufletul de silă, de obidă. Mă dezarmează chiar... Dacă mi se propune să sparg o bancă, în ideea că în caz de reușită, m-aș alege cu câteva milioane...

— ...ai accepta imediat, chicoti Eva, ca un copil neastâmpărat și nevinovat.

— Te grăbești dragă, te grăbești, ca orice femeie, dealtminteri. Voiam să zic că, abia atunci, m-aș gândi cât se poate de serios la afacere. Să aduc două verighete

de la Erevan. Mare brânză!

— Tu nu vrei să ne căsătorim, Tedy?! Cred că ăsta e motivul că tot amâni. De câte ori vine vorba de căsătorie, eviți discuția. De ce?

— Doamne, ce copil ești, oftă bărbatul. Apoi, în șoaptă aproape, continuă ca un părinte: Prostuțo! N-ai răbdare. În felul tău, poate că ai dreptate. Dar și eu am! Știi foarte bine că mama e bolnavă. E bolnavă grav. Are cancer. Medicii i-au dat cel piuit două luni. Au și trecut de atunci două săptămâni. Să fac nuntă, să petrec, să mă distrez, și mama săraca... Cum crezi că pot face așa ceva? Cum, Eva?

— Iartă-mă, Tedy. De ce nu mi-ai spus până acum? Nu știam... Biata mama!

— Întotdeauna sufăr singur pentru necazurile mele. Nu concep să împart suferința mea cu alții. Pricepi? E ceva inuman.

Tedy se depărtă gârbov și trist, își mai turnă puțin Campari și se întoarce din nou drept și tare, ca un om hotărât să suporte totul cu bărbăție și răbdare, până la capăt.

— Aș bea ceva, îi ceru Eva.

— Tu nu bei în seara asta. Avem ceva important de discutat. Ca între soți. Trebuie să mă ajuți într-o afacere foarte grea și foarte periculoasă. Dacă mă asculți și procedezi cum te învăț, vei fi la adăpost de orice

primejdie. Am calculat totul până în cele mai mici amănunte. Acum o lună și ceva, un italian mi-a spus că ar fi dispus să cumpere, cu bani frumoși, ceva.

— Ce? zise Eva, speriată, ridicându-se brusc din fotoliu.

— N-are nicio importanță ce. Am luat legătura cu un cunoscut al meu și mi-a promis că va încerca să facă rost. Treaba lui de unde procură, pe noi nu ne interesează. Omul m-a anunțat ieri că are marfa. Mâine va fi aici și italianul. În consecință, noi trebuie să preluăm marfa de la omul nostru și s-o dăm italianului. Am alcătuit un plan sobru, sigur, exact, așa încât, noi nici nu vom pune mâna pe marfă. Ea va trece discret, sigur și subtil, dintr-o mână în alta. Ce zici, draga mea?

Eva îl privi surprinsă, tulburată. Rămase pe gânduri. El se văzu obligat să continue:

— Nu se poate întâmpla nimic rău, dacă lucrăm corect. Am analizat și reanalizat datele de sute de ori: totul va ieși perfect. Am analizat amănunțit și riscurile.

— Bine, să văd ce am de făcut, vorbi femeia, neconvinsă.

— Trebuie să ai nițel curaj. Atâta tot. Și tu ai, chiar mai mult decât e nevoie. Te rog să mă asculți cu toată atenția. Mâine dimineață, îl suni pe Horia Ducă, la serviciu. E tehnician cu transportul la fabrica de gheață *Năzuința*. Îl suni la serviciu, îi spui că ești Dina,

verișoara lui, îl întrebi ce mai face, unde se duce de sărbători și, în final, când el te va întreba „Ce faci azi?” Îi răspunzi că te duci la film. La cinematograful *Republica*, rulează *Piedone, comisarul fără armă*¹. Îi dai întâlnire la ora 18,15. El va cere un bilet în plus, tu vei sta în fața cabinei telefonice, te va recunoaște după blană și după revista *Tribuna*, pe care o vei avea în mână, împreună cu mănușile. Îi vinzi un bilet, apoi vă revedeți în sală, o să stați unul lângă altul, nu vă cunoașteți, nu vorbiți. În timpul filmului, el îți va da un pachet de Alba-Lux, pe care-l va aduce la vedere, într-o plasă; tu îi vei da tot un pachet de Alba-Lux, în care vor fi cinci mii de lei.

— Cinci mii?! Atâția bani, Tedy?!

— Psst! Marfa face mult mai mult. Prețul la care o cumpărăm noi, e mic. Lângă tine, va sta un italian, care va avea o geantă neagră, tip valiză diplomatică. Când italianul te va întreba încet „Vă place filmul, duduia Eva?” Tu vei spune: „Piedone, da. Filmul mai puțin”. Dacă el va zice: „Și mie îmi place Piedone”, îi vei da

¹ Piedone – comisarul fără armă (în italiană *Piedone lo sbirro*) este un film de comedie și aventuri italiano-german din 1973, regizat de Stefano Vanzina (Steno) și avându-l în rolul principal pe Bud Spencer. Acest film este primul din seria celor patru filme cu comisarul Rizzo (poreclit „Piedone”) de la poliția din Napoli. În acest film, Piedone ține sub control activitatea infracțională din oraș cu ajutorul pumnilor săi și reușește să destrame activitatea de trafic de droguri care riscă să ducă la apariția mai multor grupări mafioate rivale.

cutia de Alba-Lux. După film, nu vă cunoașteți, toți trei plecați în direcții diferite. Fii prudentă, atentă, nu cumva să te urmărească cineva. Măine seară, nu treci pe la mine!

— Bine, dar italianul cum ne plătește?

— Asta e o altă problemă, altfel rezolvată. Deocamdată, nu ne interesează cum plătește!

— Înseamnă că pleacă și uită să mai achite!?

— Nu cred. Afacerea abia începe. Ai reținut ceea ce ai de făcut? Poți să repeți?

— Pot, dar nu înțeleg un lucru: tu ce faci?

— Aproape totul! Regizez totul din umbră.

— Nu riști. Mă pui să risc eu, zise Eva oarecum nemulțumită.

— Draga mea ești naivă și prostuță. Am pregătit, după cum vezi, totul: am pus la punct cele mai mici detalii. Ți-am încredințat ție afacerea tocmai pentru că am încredere în tine, pentru că banii vor fi mai mult ai tăi, decât ai mei.

— De ce să nu trăim liniștiți? De ce să ne complicăm existența, să riscăm? vorbi femeia, vizibil deranjată de afacerea propusă.

— Tu pui asemenea întrebări? Blana m-a costat opt mii, excursia de revelion costă zece mii, rochia ta, care mâine e gata, aproape două mii. Deci, douăzeci de mii în două luni. De unde bani? Nu te întrebi? Dar să lăsăm

copilăriile, să vorbim serios. Îți faci liniștită treaba, nimeni nu va putea visa măcar ce anume e în cutiile de Alba-Lux, ce se întâmplă în timpul filmului. Totul trebuie să se desfășoare firesc, normal. Crezi că există ceva încă nepus la punct?

— Nu-mi dau seama acum, spuse Eva, frământându-și mâinile.

— Te rog să te gândești bine de tot la ceea ce ai de făcut și să-mi spui, ce ți se pare neclar, îndoielnic, nelogic... Numai după ce totul ți-e foarte limpede, pornești la drum.

Eva suspină adânc și începu să se plimbe prin cameră desculță, stăpânită de sentimente nelămurite, de o neliniște ce se amesteca încet-încet cu îngrijorarea, cu teama. El stătea țeapăn, nemișcat, cu paharul în mână în fața ferestrei.

— Și italianul? se bâlbâi Eva.

— Ce e cu el?!

— De unde știe ce are de făcut? La ce film să vie? Când? Unde?

— E treaba mea, surâse rece Tedy și goli paharul. La film, vă duceți de la ora 18,30. Se îndepărtă solemn, cu paharul gol și se întoarse apoi, ținând în cealaltă mână un plic. Îl întinse femeii și o clipă rămaseră străini. Ai aici biletele pentru film. Unul îl vinzi, celălalt îți rămâne. Locul cu numărul 18 e al tău, nu uita asta. Ce e cu tine,

ce te-ai pleoștit așa?

— Dă-mi să beau ceva, ceru femeia, lăsându-se moale, într-un fotoliu.

Se făcu liniște. O pendulă bătu ora unsprezece. Eva aprinse o țigară. Îi tremura mâna.

— Știi, Tedy, mă răscolește teribil propunerea ta...

— Nu văd de ce, iubito, deveni Tedy mai cald și se trânti în fotoliul din fața femeii. Mâinile lui mari, păroase, se odihneau pe brațele late, de pluș verde-șters, ale fotoliului. Nu-ți fă griji, te rog. Am prevăzut totul. Ți-am mai spus-o!

— Mi-am adus aminte că eu am fost condamnată. Am stat doi ani... Acolo, nu e deloc plăcut...

— Ei, și?!

— N-aș mai vrea să ajung acolo!

— Nici n-o să ajungi. Sunt în stare să fac orice pentru tine. Înțelege-mă, draga mea, nu te expui, nu riști nimic...

— Acum șase ani, tot așa mi-a spus un bărbat... M-a convins că nu risc, că nu mă expun. Am acceptat să cumpăr aur de la un străin. Aur și haine din piele. Bărbatul acela m-a aruncat în închisoare. De fapt, ne-a aruncat pe amândoi. Și el a fost condamnat. Trafic de aur.

— Nu vreau să mai vorbim, în seara asta, despre ceea ce a fost, spuse Tedy, cu o voce tăioasă, în care se

deslușea vag o nemulțumire, o amenințare. Nu mă interesează prostiile altora, nici ceea ce a fost odată. Ce rost are?

— Nu fi rău, Tedy, lasă-mă să vorbesc, să-mi descarc sufletul. Sunt femeie și sunt slabă. Numai ție îți pot spune asemenea lucruri și trebuie s-o fac; mă simt mai liniștită, mai în siguranță dacă vorbesc.

— Cum vrei, zise moale bărbatul, dar dacă te temi, te rog să-mi spui chiar acum. Dacă ți-e frică, n-are niciun rost să pornești la drum. Atunci riști într-adevăr. Riști totul. Caz în care e preferabil să renunți încă de acum.

— Nu, nu mi-e frică, răspunse, cu o neașteptată siguranță și chiar violență, Eva. Fac tot ce-mi ceri, deși nu e un lucru oarecare. Și-am să-l fac bine și sigur. Bău alcoolul din pahar dintr-o dată, cu încredere, ca pe un medicament care avea să-i facă negreșit bine.

— Te duci la un cinematograf ca orice om, reluă Tedy, rezemându-se de brațul fotoliului în care ședea Eva, o mângâie pe frunte, continuând: nu vorbești cu nimeni, nu ai deloc marfa asupra ta, ieși și-ți vezi liniștită de treburi. Ești un copil inteligent, Eva, și-ai să reușești. Nu mă îndoiesc de asta, dimpotrivă, sunt convins. În fond, ceea ce ai tu de făcut, e o nimica toată. Te duci la un film și în timp ce lumea se va distra, se va amuza de comisarul Piedone, tu vei trece o cutie din mâna unui bărbat în a altuia. Ei vor avea marfa, nu tu! Îți dai seama

ce ingenios am pregătit totul? Și cât de bine te-am protejat?! Așa încât, nu văd de ce ți-ai face probleme, iubito?! În plus, o să fim fericiți, o să avem și liniște.

— Banii nu aduc niciodată liniște, observă cu amărăciune Eva. Ascultă-mă pe mine, Tedy, banii nu aduc liniște, nici fericire.

— Ești prea mică și prea naivă, ca să pricepi lumea, viața asta a noastră mărginită și searbădă, zise bărbatul, reluându-și plimbarea lentă, prin cameră. Viața e ca o fiară, Eva! Dacă n-o știi supune, te răpune ea pe tine, nu te iartă. Eu am învățat de mult s-o supun! Știu s-o fac!

— Vezi să nu te înșeli! Vocea femeii sună metalic și rece în noaptea odăii blândă și amețită ușor de aroma alcoolului și a parfumurilor fine.

— Cu banii poți cumpăra totul. Și adevărul poate fi cumpărat sau falsificat, rânji Tedy, având încă vie în urechi vocea ciudată, amenințătoare a femeii. Îl surprinse neplăcut tonul ei, un ton necunoscut lui. Și continuă: și fericirea o poți cumpăra cu bani. Și pe Dumnezeu! Tot, tot, tot ce există pe lume, e la discreția banului.

— Tu nu ai nevoie nici de fericire, nici de adevăr, ci nu mai de bani, Tedy. Asta mă sperie, pur și simplu mă îngrozește. Ce o să faci cu banii?!

— Din păcate, banul e unicul adevăr al vieții. Cel puțin pentru mine. Și pentru foarte mulți alții. O să te

convingi și tu. Mă întreb de ce nu vezi ceva mai departe? De ce nu gândești mai adânc?

— Adică? Unde? Ce să văd? Ce să gândesc? Ce e de gândit?

— La urma urmei, totul o să fie al tău, totul o să-ți rămână ție. Și fiindcă Eva îl privi cu o mutră buimacă, de om derutat, care nu pricepe nimic, bărbatul continuă: banii, tot ce câștigăm și vom câștiga, totul va fi al tău, îți va rămâne ție.

— Mie? Eva îl privi mirată și știuse țigara în scrumieră. Rămase apoi în picioare, lângă pian, cu mâinile încrucișate pe piept.

— Tot ce fac, fac numai pentru tine...

— Nici chiar așa, Tedy. Devii sentimental și asta nu-mi convine.

— De ce?

— Nu cred în sentimentele celor ce iubesc banii atât de mult!

— Bine. Să trecem la argumente mai convingătoare. Casa asta, vila, o știi, bărbatul făcu un gest larg cu mâna, va fi a ta. Grădina și mașina vor fi ale tale. Totul vei moșteni tu, dar până atunci mai avem de trăit. Să fim veseli și înțelepți. Iar ca să fim veseli, trebuie să avem bani.

Se auzi clinchetul paharelor, apoi, undeva departe sirena unei mașini a miliției. Sunetul ei era straniu,

enervant. Câteva clipe rămaseră tăcuți, în picioare, el în penumbra unui ficus imens, ea lângă pian, încordată și neliniștită. Tedy apăsă clapa casetofonului. În odaie se revărsă nostalgică și copleșitoare o melodie din anii '40, cântată de Ionel Fernic². Muzica le alungă neliniștea și încordarea, și-i făcu să se simtă mai aproape unul de celălalt. El își puse din nou Campari în pahar. Prin întunericul odăii, se auzi vocea ei, reproșându-i cu duioșie:

— Mie nu-mi pui puțin Campari? Și adineori am ciocnit cu paharul gol. Așa ai grijă de mine?!

— Iartă-mă, Eva!

— Mă rog... Mâine să nu vin?

— Nu. Nu voi fi acasă. Plec dimineață, devreme. Trebuie neapărat să văd ce face mama. Mâine seară, o să rămân cu ea. Îi pare atât de bine când mă vede...

— O să vin și eu cu tine o dată, s-o cunosc...

— Bineînțeles. I-ar face plăcere, săraca.

— Spune-mi, ea nu vrea să te căsătorești?

— Of, of, oftă Tedy și râse satisfăcut. Abia așteaptă.

² Ionel Fernic (n. 29 mai 1901, Târgoviște – d. 22 iulie 1938, Bucovina) a fost un compozitor român de muzică ușoară, aviator (pilot civil) și unul dintre primii parașutiști români. În doar câțiva ani, Ionel Fernic a devenit autorul a peste patru sute de șlagăre. Multe dintre compozițiile sale s-au bucurat de faimă în epocă și continuă să fie apreciate până în ziua de astăzi. În prezent, se editează anual sau la distanță de câțiva ani, noi compilații de muzică ușoară care includ piese semnate de Fernic.

De fiecare dată mă întreabă de ce nu am o fată, de ce nu mă însor...

— Are dreptate. Ar fi cazul să te însori, poză Eva într-o copilă de liceu. Brusc, redeveni gravă. Ce-ar zice să vadă ce soție tânără îți iei?! Cu un sfert de veac mai tânără decât tine?! Tu cincizeci de ani și eu douăzeci... Și...

Tedy își reluă plimbarea domoală prin odaie, cu paharul în mână. Nu se despărțea niciodată de pahar, de parcă se născuse cu el în mână.

— Nu crezi că sunt prea tânără? glumi Eva. Prea tânără pentru tine!

— Pentru mine s-ar putea să fii, dar pentru bunurile mele mobile și imobile nicio femeie nu e prea tânără, zise el cu cinism. Goli paharul, plescăi ușor cu limba de plăcere și o rugă pe Eva:

— Să savurăm în liniște melodia asta. Te rog! Și se prăbuși într-un fotoliu.

Ionel Fernic cânta Zaraza³.

IV

Se trezi zăpăcit, speriat, porni brusc spre ușă și abia

³ Zaraza este titlul unui tango de Benjamin Tagle Lara, pe versuri de Ion Pribeagu, interpretat de Cristian Vasile, devenit unul din cele mai populare din muzica urbană românească a anilor interbelici (asociată romanțelor).

când ajunse în fața ei, înțelese că suna lung, strident, telefonul. Făcu cale întoarsă, răsturnă un scaun și duse receptorul la ureche. Era o voce grăbită, puțin reținută, de bărbat.

— „Dragomir?”

— „Da. El”.

— „Palade, la telefon! Vorbesc de la Metropol. Italienii s-au sculat. Sunt în braserie. M-ai rugat să te anunț...”

— „Bine, îți mulțumesc mult”. Închise telefonul și se repezi în baie. Dădu drumul la duș, se udă doar, se șterse în mare grabă și se îmbracă cu hainele pe care le găsi la îndemână. Coborî în fugă scările, înjurându-i în gând pe italieni pentru că se sculasera cu noaptea în cap. Se uită la ceas: șapte și jumătate! „În fond, nici nu s-au sculat devreme”, își reproșă el. Motorul porni la prima cheie și conduse în plină viteză pe străzile ușor învăluite în ceață. Abia când ajunse în fața hotelului și văzu March-ul albastru, se liniști. Socoti că e mai prudent să aștepte în mașină. „Dacă, la ora asta ei discută, ca din întâmplare, cu cineva?” Hotărî să verifice totul, să nu lase nimic în voia sorții. Își făcu de lucru prin holul hotelului și privi discret, ușa era deschisă pe jumătate, în braserie. „Băieții mănâncă omletă cu șuncă”, deduse el, observând farfurioarele din metal. Dragomir se duse la mașină, începu să-i șteargă geamurile aburite,

așteptând. Dimineața era rece și umedă. Se așeză la volan. Îi era foame. Își aminti că uitase să mănânce în seara trecută. Se întrebă ce ar fi să mănânce și el o omletă cu șuncă? Chiar ar fi dorit o omletă, căci nu mâncase de mult. Își observă chipul în oglinda retrovizoare: uitase să se radă și arăta obosit. Vru să coboare, să-și potolească foamea, dar îi văzu pe italieni țopăind, apropiindu-se de mașină. Mario urcă la volan și porni motorul. Îl încălzi câteva minute, cu o exagerată răbdare. Apoi, porni cu zgomot mare, care tulbură pacea dimineții. Căpitanul îi urmă în Dacia lui, 1100, surâzând amar. „Dacă ăștia o iau la goană cu monstrul ăla, mai caută-i, frate Dragomire! Ia-i de unde nu-s!” Spre liniștea lui, italienii mergeau încet. Chiar prea încet. Când mașina ajungea în apropierea unei femei, Mario încetinea și mai mult și trăgea aproape de trotuar, în timp ce Carlo se agita ca un maimuțoi, gesticula și vorbea. „Are ceva din Pericle”, se înveseli căpitanul. Străbătură orașul ca într-o plimbare și, spre surprinderea lui, italienii se îndreptară în viteză către platforma industrială. Între mașina căpitanului și cea a suspectilor, se aflau acum un autobuz și două autoturisme. Dragomir îi urmărea anevoie, dar liniștit; în partea aceea a orașului, nu erau decât fabrici și n-avea unde să-i piardă. March-ul opri în fața Fabricii de încălțăminte. Italienii coborâră. Închiseră și verificară

grijulii toate ușile și intrară fără nicio ezitare, ca niște oameni care au lucruri sigure de rezolvat, în clădirea administrativă. Dragomir lăsă mașina într-o parcare și se duse să bea un iaurt și să mănânce un corn. În picioare, în fața geamului-vitrină al magazinului, de unde putea să vadă strada, înfulecă în grabă cornul și iaurtul. Ieși, își cumpără ziarele de dimineață și se plimbă o vreme prin piață, cu ochii pe mașina italienilor. Nimic nu-i pune la încercare răbdarea în așa hal, ca aceste prime ore de urmărire a unor presupuși vinovați. „Nimicul ăsta, de la care plecăm, cum zice șeful, nimicul ăsta mă exasperează. Stau așa, pierdut, și aștept fără să știu pe cine, de ce și până când, încât mă apucă disperarea. Poate că Mario ăsta și maimuțoiul lui sunt oameni cumsecade, noi îi bănuim doar că ar fi ticăloși, ca atare îi urmărim, și, până la urmă, nu descoperim nimic. Cheltuim timpul și vremea de pomană. Dar dacă...?!” Se opri în fața unui telefon public. Căută o fisă, o introduse și formă numărul colonelului Ioan Albu, șeful său: „Să trăiți. Căpitanul Dragomir la telefon, permiteți să raportez...”, „Spune, Dragomire, ce noutăți ai?” auzi în receptor, vocea șefului. „Nu prea am. Italienii sunt la Fabrica de încălțăminte. Aș vrea să aflați ce fac, cu ce treburi se află acolo!? N-ar fi rău să știu!” „Eu credeam că tu îmi spui noutăți, zise șeful, când colo, mi le ceri mie! Ca să vezi,

ce oameni am". „Nu mă necăjiți, protestă amical căpitanul. Credeți că eu n-aș fi bucuros să le am și să vi le dau?!” „Bine, bine, dă-mi mai târziu un telefon sau treci pe la mine. Noroc”. Dragomir se plimbă prin piață, apoi, după ce-l cuprinse frigul, se urcă în mașină și începu să răsfoiască ziarele. Într-un târziu, un soare palid încălzea geamul mașinii și el ațipi. Se trezi speriat, dar se liniști: March-ul era la locul lui. Îmbiat de soarele dimineții, își relua iar monotona plimbare, de la mașină până la clădirea fabricii și înapoi. Abia către amiază, cei doi italieni ieșiră din întreprindere, conduși de un individ mic, rotofei și aproapechel. Discutau ceva aprins și râdeau în hohote, desfăcând larg brațele în semn de satisfacție sau mirare. Se despărțiră făcându-și semne și continuând încă să râdă. O luară spre centru încet, privind soarele generos al amiezii și mai ales fetele și femeile de pe stradă. Carlo le făcea semne, se agita și râdea cu gura până la urechi. Tot el lăsa geamul în jos și încerca să intre în vorbă cu femeile pe care le întâlneau. Drumul până la complexul Metropol fu lent și lung. Dragomir rămase mult în urma lor. Italienii lăsară mașina în parcare și porniră pe jos, în plimbare spre Operă. Păreau oamenii cei mai pașnici, în stare să dea totul pentru un minut de veselie. Se bucurau de vreme: era soare și plăcut afară, ca-n aprilie, deși era o zi de decembrie. Se plimbau doar în talie, veseli și parcă

fără niciun țel! Căpitanul se pomeni singur. Nici urmă de italieni. Cu câteva clipe mai înainte trecuseră pe cealaltă parte a străzii, iar acum, pur și simplu, nu mai erau. „Monica”, își zise în gând și traversă strada în grabă. Cofetăria „Monica” era singurul loc din oraș unde se făcea cafea în nisip; se pripășise acolo un turc din Ada-Kaleh. Dragomir aruncă o privire înăuntru și fu martorul unei scene care-l făcu să zâmbească: Mario ședea la masa lui Pericle, celălalt se agita, iar cocoșatul le arăta pipa. Dragomir răsuflă ușurat. Trecu din nou strada și rămase să aștepte într-o stație de autobuz. Cei din jur se urcau în autobuzele ce veneau și plecau prea încărcate, aplecate într-o parte, gata să șteargă asfaltul cu bara de protecție din spate. Dragomir simți că-l doare stomacul. Își cumpără o pungă cu floricele de porumb și începu să mănânce. Privea mereu spre cofetărie și aștepta. Termină floricelele și aruncă punga într-un coș de gunoi. După aproape o oră de așteptare, își făcură apariția italienii. Pericle rămăsese, deci, în cofetărie. Mario se uită la ceas, traversă strada, în timp ce Carlo intră într-un chioșc de ziare. Căpitanul îl urmă pe Mario. Acesta își mai privi o dată ceasul, ceea ce făcu și Dragomir, apoi, coborî într-un WC public. Dragomir iuți pasul intrigat. „Cine și de ce se uită de două ori la ceas când se duce la WC?!” Se strecură printre pietoni și se opri descumpănit în fața scărilor. Ieșea un bărbat

bine, cu un pardesiu din gabardină⁴ albastră, cărunț, sobru, mândru, un om cu o alură de magnat. Apoi, apăru și Mario. Derutat, Dragomir îl urmă discret și atent. Italianul se grăbea. „O fi avut vreo întâlnire cu cineva acolo? Atât de scurtă? Posibil. Poate și-au spus doar două vorbe, și-au fixat o întâlnire sau au schimbat o scrisoare?! Tipul cu pardesiul din gabardină albastră? Figură dubioasă, dar... știu eu...” Sâcâit de întrebări, de ipoteze, Dragomir, ajuns la hotel. Carlo vorbea cu o fată, făcând semne, arătând spre mașină, dar fata îl refuză. Mario îl luă de braț pe Carlo, îi făcură semne de adio fetei și intrară în braserie, iar de acolo în restaurant. Dragomir se așează pe un fotoliu din holul imens al complexului și aprinse amărât o țigară. Aștepta să vadă ce au de gând italienii: vor mânca sau nu, îi va „vizita” cineva sau nu, se va așeza cineva la masa lor sau nu? Fuma, îi era foame, îl dureau picioarele. „Poate pierd timpul de pomană ca un fraier”, gândi el. Se îndreptă către restaurant, privi înăuntru, ușa era întredeschisă, și-i văzu pe italieni așteptând să li se servească prânzul. Un chelner puse tacâmuri și un coșuleț cu pâine pe masa lor. Dragomir trecu în braserie, vru să comande ceva mâncare, dar constată că nu avea bani la el. În graba mare, uitase portmoneul în altă haina. Se

⁴ Stofă fină de lână cu dungi oblice foarte subțiri.

mulțumi sa ceară o cafea.

— Noroc și s-auzim de bine, deși nu putem!

După salutul ironic și flecar, căpitanul îl recunosc pe Mihai Dragoste, care se așeză lângă el, gemând de plăcere.

— Noroc Mișule, aruncă obosit și fără chef Dragomir.

— Te superi dacă beau una mică? Sau unu' mic?

— Te rog.

— Bei și tu o vodcă mică?

— Nu.

— Emilia, o vodculiță mică și dulce ca tine, strigă după ospătară Mihai Dragoste și bătu din palme. Apoi, îl luă în primire pe căpitan:

— Iar aici, bătrâne? Ce dracu?

— Cum iar aici? se miră căpitanul.

— Ieri seară, n-ai stat aici în braserie?! Nu o oră, două, ci până seara târziu?!

— Uitasem, surise stins Dragomir. Și adăugă malițios: poate aveam treabă!

— Cu italienii, zise Dragoste. Mi-am închipuit.

— Te înșeli amice. Nu mă interesau ei.

— Doi cârnățari, reluă Dragoste. Mario și Carlo pe numele lor mic.

— Ce fac băieții pe la noi?

— Vând te miri ce nimicuri și în special ciorapi de damă. Eu, fiind și pescar în orele libere, am vrut să iau

de la ei o mulinetă Michel. Mișto sculă! Mihai Dragoste aprinse o țigară și continuă dezgustat: au cerut trei sute pe ea. Cu o sută o luam imediat. Trei sute! mai bine beau banii ăia...

— Cum te înțelegi cu ei?

— Eu știu bine italiana, dar mă fac că o rup numai. Astfel, vorbesc și mai rar și mai puțin. Dacă stai cu ei la o șuetă de o oră, pleci cu o durere de cap infernală: tot timpul turuie. O rup și ei pe românește...

— N-au nimic serios de vânzare?

— Nu cred...

— Ei ce cumpără de la noi, ce-i interesează?

— Mă descoși, ai, mă tragi discret de limbă, Sandule. Din păcate, ți-aș spune, dar nu am ce. Uite că a venit și vodca, se luminează la chip Mișu Dragoste, ridicând cu plăcere paharul ca pentru un toast. Noroc și baftă! Goli dintr-o dată paharul, se strâmbă și respiră adânc, apoi continuă:

— Azi sunt foarte supărat. Face naționala 2-2 cu turcii. E posibil?

— Ce nu e posibil! oftă îngândurat căpitanul, înmuind o țigară între degete. Totul e posibil...

— Pardon! Cum? 2-2 la București, după ce turcii au condus de două ori? Se poate? Păi noi, frate Sandule, îi batem pe turci de aproape cinci secole, de când ne știm, ce mai, de pe vremea lui Ștefan cel Mare și a lui Mircea

cel Bătrân și uite, acum, abia ciupim un egal. La noi acasă! Lovi cu palma în bar. Iartă-mă, m-am și enervat!

Mihai Dragoste mai comandă una mică și aprinse o țigară. Bău vodca dintr-o înghițitură și dacă observă că Dragomir e obosit și fără chef, se posomorî și el.

— Unde ai fost ieri, cum de ai lipsit de la un meci atât de important?

— Nu spuneai tu, mai înainte, că eram aici?!

— Și ce faci aici?

— Nimic.

— Asta poți să faci și în altă parte!

— Să nu crezi, zâmbi Dragomir. Sunt obligat să nu fac nimic aici. Dacă ai ști cât e de greu...

— Să nu faci nimic e foarte greu; dacă ai mai avea pe cineva, alături, ți-ar fi mult mai ușor!

— Știu, știu, îl întrerupse Dragomir, dar n-am pe nimeni. Îl enerva trăncăneala amicului său. Și ca să-l șicaneze, îl întrebă: a, tu n-ai de gând să te însori?

— Aoleu, gemu Dragoste. Încă o vodcă, Emilia, țipă la ospătară. Să mă însor? Eu?! Ha, ha, și râse forțat și fals. La ce bun? Am fost o dată, ne-am trișat, gata! Pe la cincizeci și cinci de ani, s-ar putea să mă mai însor. Să aibă cine să mă îngrijească și să mă spele. A, să-ți arăt o copilă de excepție. Scoase din mapă un plic cu fotografii, și-i întinse una căpitanului. E studentă la medicină. Drăguță și corectă-foc! Sper că n-o ai în

evidență? Manuela o cheamă.

Dragomir râse, făcând semn cu mâna că n-o are. Și observă printre fotografii, una care i se părea cunoscută. Își aminti imediat de unde o știa: era femeia care intrase cu o seară în urmă în braserie și purta o blană de jder. Întrebă aproape plictisit:

— Asta cine-i? Mi se pare cunoscută!?

— A fost o mare slăbiciune a mea. Una Eva. Am iubit-o ca un prost, am sperat ca un prost... O mică bestie. Acum sunt cu studenta asta. Manuela! Poftim. Și Dragoste întinse o fotografie.

Dragomir îi urmărea pe italienii care se opriseră în hol și așteptau ascensorul. „Înseamnă că se odihnesc, băieții. Ar fi și cazul”. Era aproape patru. Dragoste își împachetă fotografiile și bău vodca, tot dintr-o înghițitură, propunând indispus:

— Hai mai bine să vorbim despre fotbal. Femeile îmi aduc amintiri care mă indispun...

— Pe mine mă indis pune, în ultima vreme, fotbalul.

— Mă rog, se încruntă Dragoste. În cazul ăsta, eu beau ultima vodcă mică. Te superi?

— Te rog. Deși e cam mulțisor...

— Nu e mult, Sandule. Pretutindeni nevoile cresc...

— Vezi să nu crească prea mult.

— Ce altceva să fac? Mă crezi, nu mă crezi, n-am plăcere mai mare decât să beau în tihnă o vodcă ori un

coniac bun.

— Când îmi povestești ceva despre Eva?

— Despre Eva?! se miră Dragoste. Adică... Cum? De ce te interesează?!

— Așa ca femeie. Îmi place...

— E bine tipa. Femeie rasată, zise Dragoste, cu nostalgie. Azi nu, că n-am chef, dar de mâine, oricând dorești. Nu te-aș sfătui însă... Te superi?

— De ce să mă supăr?

— Dacă-ți dau un sfat cât se poate de prietenesc!?

— Deloc. Chiar te rog! Îmi faci un bine.

— Nu te ambala. Eva e o femeie periculoasă. Ascultă-mă bine, știu ce spun. Riști. Nici nu-ți dai seama cum îți pierzi capul.

— N-ai nicio grijă, zâmbi trist Dragomir. Se ridică, își luă rămas bun de la amicul său și ieși. Aerul rece îl învioră. Înăuntru fusese cald și i se făcuse somn. Convins că italienii se odihnesc, Dragomir se duse la braseria Macul roșu, unde, așa cum bănuise, îl găsi pe Pericle, aplecat deasupra unui careu de cuvinte încrucișate.

— O să tâmpești într-o bună zi, spuse cu ciudă Dragomir. Mai lasă rebusurile alea...

— Exclus! Nu mă mai pot tâmpi. Deja sunt de-a binele. Și Pericle râse cu poftă, scuturându-se tot.

— Să văd pipa, îi ceru Dragomir.

— De unde știi?

— Eu?! Te-am și văzut cu ea. Unde-i?!

Pericle scoase pipa, supus, din buzunarul hainei. O pipă frumoasă, chinezească, nițel cam mare. Dragomir o cercetă atent, apoi i-o întinse, cerându-i:

— Aprinde-ți pipa, să te văd.

— Mi-e rușine, Sandule, se văietă Pericle, chicotind.

Am impresia că tot localul se uită la mine. Zău, nu pot...

— N-o să se uite, o să te admire!

Pericle era ca un tonic pentru Dragomir. Își vârî pipa în buzunar și închise rebusul.

— Am vorbit cu Mario, zise dezamăgit Pericle. Prostii, tot felul... Deseară, pe la nouă, pleacă la București.

— Deseară? repetă surprins căpitanul.

— Da. Nu le place să călătorească ziua. S-au plâns că s prea multe căruțe, camioane, pe șosea, prea mulți bicicliști... Nu suportă drumurile aglomerate.

— Asta înseamnă că merg toată noaptea?!

— Da de unde! Dacă pleacă la nouă, dimineață la trei sunt acolo. March-ul lor merge ușor 170–180. Noaptea, pe șosele pustii, fac o medie orară de 140–150 cu mașina asta. Poimâine, sâmbătă, sau duminică se reîntorc. Vor

să cumpere ceva Gerovital⁵. M-au întrebat dacă n-am de vânzare. Mi se pare însă că Mario are acolo o femeie, o prietenă. Mario lucrează pentru o firmă și firma are ceva afaceri în România.

— Care firmă?

— Asta nu mai știu, fiindcă au evitat să vorbească despre ea.

*

Dragomir se întoarce la Metropol și constată că italienii erau încă sus. Cheia lipsea de la recepție. Intră în braserie și comandă doi mici și un grătar. Rupea bucățele mici dintr-o chiflă și le mânca cu sare. Într-un fel, se bucura că plecau italienii. Însemna că mai avea de suportat cinci ore de plictiseală. Chelnerul îi aduse grătarul și mititeii. Achită imediat nota de plată. Mirosul mititeilor îi umplu gura cu apă. Abia înfulecă primul mititel și, spre marea lui mâhnire, italienii se învârtteau pe lângă mașină. Mario avea o valiză neagră, tip diplomat. Pornii pe jos, singur, cu valiza în mână, în timp ce Carlo se întorsese în hotel.

Dragomir lăsa grătarul în farfurie, își luă fâșul îmblănit din cuier și porni în urma lui Mario. Se înnorase, adia un vânt rece, semn că undeva, departe, în munți ninsese. Orașul gema de lume. Tonete cu

⁵ Soluție pe bază de procaină folosită ca medicament pentru întârzierea proceselor de îmbătrânire la oameni.

mărfuri și loz în plic încurcau și mai mult drumul pietonilor pe trotuare. Dragomir rătăcea prin mulțime, atent să nu-l scape din ochi pe Mario, care părea să se plimbe fără un țel. Zăbovea în fața vitrinelor, de parcă nu mai văzuse niciodată asemenea prăvălii și mărfuri, intră la Croco și bău în picioare o cafea de doi lei, în timp ce Dragomir, răsfoia cărți lângă un stand, în fața librăriei M. Eminescu. Mario traversă Piața Libertății, intră pe Fericirii, o ulicioară strimțată și puțin circulată, și apoi ieși în spatele cinematografului Republica. Într-o vitrină prăfuită, era afișul programului filmelor. Mario căuta parcă să-și aleagă un film. În fine, se hotărî și se amestecă, dispăru în mulțimea care aștepta să intre la cinematograful de la ora 18,30. Căpitanul îl zări pe italian aproape de ușa ce dădea în hol. Se uită împrejur: nici o altă mutră cunoscută. Îl mira un lucru: Mario aștepta docil, nu-și cumpără bilet, nici nu căută unul de ocazie. Însemna că-l avea! De unde? Doar el îl urmărise clipă de clipă, încă de când intrase în oraș! Dragomir se deplasă ușor spre cealaltă intrare și-l lăsă pe Mario în fața lui, să-l aibă mereu sub priviri. „Dacă intră la film? Ce fac? Stau aici ca un prost?” Se uită pe afișier și citi titlul filmului care rula: „Piedone, comisarul fără armă”. „Uite, un film polițist pe care ar trebui să-l văd. E doar în branșa mea. Poate-poate învăț ceva”. În clipa aceea, figura unei femei îi reținu atenția: purta o haină

scumpă, din piele de culoarea miezului de nucă; când se întoarse spre el, Dragomir o recunoscuse imediat. „Aseară, avea blană de jder, îşi aminti el. Eva! Dubioasă făptura asta, atât de elegantă. În definitiv, eu mă ocup de Mario, ce am cu ea?” îşi reproşă şi se întoarse, în clipa în care italianul intra în hol. Nu se putea hotărî: să intre sau nu. O căută pe Eva: probabil intrase şi ea. Era curios să vadă cu cine s-a dus la film, cine o curta, căci acel „cineva” avea cam mulţi bani. Dilema lui luă sfârşit, când o tânără cu un batic mov şi un chip de om suferind, îi oferi un bilet. Dragomir îl cumpără şi intră în sală. Se stinseră luminile. Abia îşi găsi locul prin întuneric. După jurnal, în pauză, în timp ce întârziatii năvăleau în sală, îl descoperi pe Mario în spate, în penultimul rând. „Ce surpriză!” În acelaşi moment, observă lângă Mario în stânga lui, pe Eva. Mario căsca şi privea aiurea, pe pereţi. Eva îşi ondula nişte cârlionţi şi părea tristă şi pustie.

După film, uitând de Piedone care-l amuzase, Dragomir se întoarse la Mario al lui! Italianul se îndrepta fără grabă spre uşă, mai căsca încă, îşi încheia nasturii pardesiului de gabardină albastră, ţinând în mâna stângă valiza. Era întuneric şi frig. Mario porni grăbit spre centru. Evită mica stradă a Fericirii, ieşi în bulevard, ajunse în Piaţa Libertăţii şi de acolo la Metropol. Urcă direct în hotel, în timp ce Dragomir

vorbea cu un prieten în fața braseriei. Zece minute mai târziu, italienii coborau cu o sacoșă, un mic geamantan și valiza neagră a lui Mario. Aruncară pur și simplu lucrurile la întâmplare, pe bancheta din spate a mașinii și se îndepărtară cu mare zgomot. Dragomir alergă la Dacia lui, porni motorul și se repezi după italieni. Aceștia ieșiră în bulevard și se pierdură printre mașini. Dragomir accelerează neconvins, depășește un autobuz, intră pe galben într-o intersecție și abia atunci observă March-ul în croazieră suplă, lină, înscriindu-se pe șoseaua spre București. Ieșiră din oraș și când ajunseră pe porțiunea dreaptă, italienii se pierdură în noapte. Dacia parcă stătea pe loc. Dragomir își continuă drumul cu 90 pe oră, atent să vadă dacă nu cumva Mario și Carlo s-au oprit în vreo parcare, să se întâlnească în liniște cu cineva. Cunoștea acest șiretlic și voia să se convingă, că n-a fost fentat. Abia după 40 de kilometri, întoarse și porni înapoi, obosit și dezamăgit. Era zece fără un sfert.

V

A doua zi, vineri dimineata, căpitanul Dragomir, înviorat și odihnit, bătea la ușa șefului său, colonelul Ioan Albu. Purta un sacou gri-închis, cu fine dungi mai deschise, o helancă albă și pantaloni gri-petrol.

— Ei ce noutăți ai, Dragomire? întrebă colonelul, cu un aer de veselie prefăcută, rezemându-se de biroul lui masiv, din lemn de nuc.

— Se zice, că savanții noștri experimentează un soi de porumb pitic, tovarășe colonel. Porumbul ăsta crește doar optzeci de centimetri. Dar e excelent!

— De ce? întrebă de formă colonelul, căci înțelesese imediat că e vorba de un banc.

— Să-l poată culege copiii, spuse căpitanul și nu îndrăzni să rida.

Colonelul râse, apoi reflectă serios:

— La bancuri nu te întrece nimeni! Dacă aș ști undeva un concurs, te-aș trimite, cred că ai lua un premiu!

— N-ar fi rău, mai ales că în viața mea n-am luat un premiu. Nici chiar aici, la serviciu!

— Fiindcă nu meriți, glumi colonelul.

— Evident. Și nici n-am funcție...

— De ce nu te-ai făcut actor, Dragomire! Tu trebuia să te faci, nu Palade! Erai o vedetă acum!

— Nu, nu era de mine actoria. Și știți de ce? Nu suport să mi se sufle ceea ce am de spus!

— Gata cu bancurile, îl întrerupse colonelul, ocupându-și scaunul din spatele biroului din lemn de nuc. Ce noutăți ai?

— Deocamdată, nu știu ce să vă spun. Nu pare a fi un caz, nu se conturează niște fapte...

— Pe ce te bazezi?

— Mario și Carlo trec drept oameni liniștiți, serioși, fără gânduri rele, nu prea veseli, așa cum le e firea și nici prea gagicari. Două zile, cât m-am ținut umbră de ei, n-am sesizat niciun gest ciudat, nicio intenție, nicio întâlnire cât de cât bătătoare la ochi.

— La toate acestea, îți răspund cu o vorbă a ta: poate tocmai cumințenia lor e dubioasă.

— Bine, dar așa acceptăm că, pe lumea asta, nu mai sunt și oameni cuminți, corecți, cu un cuvânt cinstiți? Înseamnă că pe toți care sunt astfel, să-i suspectăm tocmai pentru că sunt cinstiți?

— Nu știu dacă sunt cinstiți. Vreau să ne convingem, și eu și dumneata, dar pe baza unor argumente. Ai asemenea argumente?!

— Deocamdată, nu. Două lucruri nu mi se par la locul lor. Primul: ieri la prânz, la ora două fix, Mario s-a uitat de două ori la ceasul de pe mână și a coborât la un WC public. Mi s-a părut bizar gestul. Ce om se uită la ceas, și încă de două ori când vrea să se ducă la WC? O să vi se pară stupidă, puerilă observația mea, dar mă întreb dacă nu s-a întâlnit acolo, fie și pentru un minut doar, cu cineva?!

— Tot ce se poate. În cazul ăsta, am fi naivi să credem că dumnealor se duc acasă, la unul de-ai noștri, ziua, în amiaza mare, și fac un schimb de contrabandă. Vor

lucra și ei cât se poate de acoperit, de precaut. Oricum nu e bine să pleci de la ideea că ai în față niște infractori de duzină. Altceva?!

— Mario s-a dus la un film, „Piedone, comisarul fără armă”.

— Nu văd de ce te miră? Voia omul să-și omoare timpul!

— Nu, nu, e ceva neclar pentru mine. I-am urmărit pe italieni încă dinainte de a intra în oraș. Nu i-am scăpat din priviri. Ei bine, Mario nu și-a cumpărat bilet la film. L-a avut! S-a dus cu el. De unde a avut biletul?

— Ei vezi, dacă ești băiat deștept o să afli. O să aflăm. Acum unde sunt?

— La București.

— De unde știi?

— Mi-a spus un amic care a băut cu ei o cafea!

— În cazul ăsta, află că băieții n-au spus adevărul, zâmbi ca un om care știe multe, colonelul. Au cam mințit. Nu joacă pe față, ci acoperit.

— În ce privință?

— Nu sunt la București, ci la L. Mario are acolo o prietenă pe care noi am lăsat-o în pace, tocmai pentru ca să nu-i stricăm culcușul. Unul din culcușurile lui! Îl ținem și acolo sub observație!

— E o ipoteză?

— Nu. O probă! Arată spre telefon: am fost anunțat

imediat! Tu crezi că te chinui singur?! Te ajutăm și noi, din umbră. Nu știu de ce, dar am impresia că italienii ăștia pun la cale ceva urât de tot. De data aceasta, se pare că avem de-a face cu niște clienți foarte rafinați.

— Á propos, ce caută la Fabrica de Încălțăminte?

— Știm și asta. Vezi, se adună lucrurile de pe acum. Ei vin lunar la Fabrica de încălțăminte și preiau marfa. S-ar zice că-s specialiști. Preiau marfa, uneori asistă la îmbarcare în vagon și pe urmă își văd de treburi! Ce treburi? Nu știm. Prezența lor aici e încă perfect motivată. În spatele ei, băieții se pare că vor să facă niște afaceri. Femeia care mi-a dat telefon, trebuie să fie o fostă prietenă a lui Mario, acum abandonată. În durerea și în ura ei, vrând să se răzbune probabil, mi-a dat telefon. Auzise cândva pe Mario vorbind cu un alt italian și în italiană ceva despre stupefiante, despre morfină. Am vrut să discut mai mult cu autoarea sesizării, dar a închis telefonul.

— N-a mai revenit?

— Nu.

— Și dacă totul nu e decât o farsă prostească?!

— O să ne lămurim. Dar dacă, totuși, e vorba de contrabandă? Dacă, tovarășe căpitan?

Se priviră în tăcere. Colonelul răsfoi niște hârtii, apoi preciză:

— Îi vom urmări în continuare. Aș vrea să-i lăsăm să-

și facă jocul, să descoperim cu cine intră în contact, cine sunt indivizii, co-orășenii noștri, care se ocupă de asemenea afaceri. Trebuie să prindem gașca, dacă e gașcă, și în flagrant delict. Altfel nu ține!

— De unde știi când revin?

— Voi afla și te voi anunța la timp. În orice caz, mâine dimineață trebuie să fie la fabrică. Vor prelua marfa. Probabil că se vor întoarce diseară...

— Dacă nu-l lasă prietena pe Mario?!

— Oricum, dimineață va veni.

— Știți ce mă gândesc, tovarășe colonel? Dacă ei se întâlnesc cu omul de afaceri chiar în fabrică?

— Îi supraveghem și acolo! De ce te miri? Ți-am spus doar că nu ești singur pe frontul acesta invizibil!

Căpitanul surâse mulțumit.

VI

Eva sună de trei ori, lung, apoi încă de două ori scurt și așteptă. Abia într-un târziu, se auziră pași leneși în vestibul. Tedy, în halat de baie, cu părul încâlcit, apără în prag.

— Te rog să mă scuzi, eram în baie. Închise ușa și o conduse în camera aceea mare, ovală, cu mobile stil, vechi și greoaie, cu un pian sub ferestre. O sărută cu voluptate, lung, apoi, convins că i-a făcut o plăcere și un

favor, că a fost cald cu ea, o rugă binevoitor:

— Pregătește o cafea, te rog. Am și pus apă în ibric, iar ibricul pe sobă. Mă duc să mă aranjez puțin.

Eva se îndreptă spre bucătărie nemulțumită. Crezuse că Tedy o va întreba de îndată, ce a fost, cum a mers afacerea? Și el, calm și dezinteresat, se pieptăna. „E tare, știe ce vrea, e bărbat, gândea femeia, făcând mare flacăra aragazului. Își aranjă părul într-o oglindă prinsă într-o ramă din fier forjat, își umezi buzele și-și smulse un fir rebel dintr-o sprinceană. „Sunt o femeie foarte bine, orice s-ar spune”, constată ea, admirându-se în oglindă. Apoi, se posomorî. Oftă. În ultima vreme, Tedy era, totuși, cam rece, cam distant cu ea. Sigur din cauza afacerii. Dar Eva simțea că răceala bărbatului nu se datora numai afacerii; ceva se petrecea cu el, ceva se schimba sau se schimbase în el. Își alungă aceste gânduri și duse cafeaua în sufragerie. Tedy o aștepta impasibil, într-o cămașă cam prea tinerească, de un albastru tare, bine pudrat, îmbrăcat în halatul vișiniu. Zâmbi rece, de formă, când o văzu, scoase din buzunarul halatului un plic și i-l întinse. Eva îl desfăcu neconvinsă, mirată, scoase o broșă din aur, un trifoi în patru foi.

— Ce surpriză!

— Moș Crăciun a venit mai devreme, zise Tedy, tolănindu-se mândru în fotoliu. Nu voiam să ți-o dau,

dar, pur și simplu, nu m-am putut abține.

Eva se așează în brațele lui și-l strânse pătimașă, fericită, că totuși Tedy o iubea. O iubea mult. Acum era convinsă!

— Nu mă întrebi cum a mers, ieri? Nu ești curios să știi ce-am făcut?

— Niciodată nu mă grăbesc. În al doilea rând, am fost convins că va merge bine, fiindcă așa am planificat și organizat totul. Așa încât nu văd de ce ar fi nevoie să te întreb.

— Și totuși n-a prea mers!

— De ce?!

— Am procedat exact cum mi-ai spus, totul a decurs perfect, chiar mult mai simplu decât mă așteptam, dar „ceva” a lipsit în cele din urmă: marfa! Eva tăcu, se ridică din brațele bărbatului, așteptând ca el să-i pună tot felul de întrebări. Și pentru că el rămase indiferent, ca și cum n-ar fi auzit, continuă:

— Horia Ducă n-a putut aduce marfa. Omul care i-o promisese, zicea el, nu s-a ținut de cuvânt.

Tedy își turnă whisky și cu paharul acela înalt, nelipsit din mâna lui, începu să se plimbe, trădând o ușoară nervozitate.

— De unde ai vorbit cu el la telefon?

— Dintr-o cabină aflată pe trotuar, pe Calea „Gh. Lazăr”. Așa cum ne-am înțeles.

— Atunci ți-a spus că n-are marfa?

— Nu. A acceptat întâlnirea, a promis că vine, a și venit, i-am dat biletul, iar înăuntru, în cinematograful, în timpul filmului, mi-a spus că n-a putut aduce nimic. Omul de încredere nu i-a dat marfa conform înțelegerii lor.

— Și cu italianul? Cum te-ai descurcat?

— Simplu: nu i-am răspuns la parolă.

— Ai procedat perfect. Până aici mi-ai plăcut. Dar, de acum începe greul, zâmbi Tedy cu subînțeles. Altceva nu ți-a mai spus Horia Ducă?

— Ba da. A promis că, oricum, mâine, sâmbătă, îmi va da o cutie! Trebuie azi să-i dau un telefon și să-l întreb, să-mi confirme dacă o are sau nu.

— Du-te și dă-i!

— Nu e prea devreme?!

— Nu. Să știm una și bună. Tedy părea să nu mai aibă răbdare. Știi, am un dispreț total pentru oamenii care nu se țin de cuvânt. Eu, dacă spun un lucru, îl duc la bun sfârșit, de știu bine că trec prin foc. În general, cu oameni din ăștia, nu discut a doua oară!

— Cum crezi. Dacă vrei, putem renunța. M-am înțeles cu Horia Ducă, să ne vedem mâine la aceeași oră, la același film.

— Du-te și dă-i telefon, să vedem dacă are marfa sau nu.

Eva ieși în vestibul. Tedy rămase în sufragerie. Îl enerva un lucru: visase noaptea apă mare, murdară, parcă era inundație și el urca, fugea pe un deal și apa tot creștea în urma lui. Și mai visase copii, ceea ce, pentru el, era tot un semn rău. Nu-i plăceau visele, mai ales cele rău-prevestitoare. Ar fi vrut să pună punct afacerii, dar, pe de o parte, îl tentau banii, pe de alta, propriul său orgoliu nu-l lăsa să renunțe. Când se întoarse Eva, o întrebă cu oarecare răutate:

— Ce zice gură-cască?

— Are marfa. E la el!

Tedy nu știu ce să răspundă. Ezită. I-ar fi părut bine dacă răspunsul ar fi fost negativ. Nu se simțea în apele lui. Scârbit de băuturile străine, ce i se păreau prea parfumate, destupă o sticlă de țuică de prune; era o țuică galbenă, curată, ca uleiul, ținută într-un butoi din lemn de dud. Își turnă în pahar și bău o înghițitură.

— Tu nu vrei, Evi? Nu guști un pic? E cam tare...
Țuică tare, curată.

— Nu beau dimineața, mă zăpăcește.

— Știi ce, te duci, te întâlnești cu Horia Ducă, dar nu la film! Decorul trebuie schimbat! Mâine e sâmbătă. Vă duceți la meci...

— Pe frigul ăsta?

— Ți-am cumpărat blană, scumpo, n-o să îngheți. Înțelese că a fost dur și regretă. Încercă să se corecteze,

fără însă să pară slab. Pentru tine, pentru siguranța și liniștea ta și a mea, te rog să procedezi astfel. Te duci la meci, stai o jumătate de oră, până la pauză, faci schimbul...

— Ai putea vorbi mai frumos, Tedy, îi reproșă Eva.

— Draga mea, tu știi foarte bine că sunt un om dintr-o bucată. Nu-mi șade bine maimuțăreala, copilăriile. Recunosc, am o fire dură, dar nu rea! Sunt un om decis, sobru, energic. Te rog ia-mă așa cum sunt.

— Bine, Tedy, spuse femeia învinsă, rezemându-se de umărul lui.

Îi netezi părul pe tâmpile, ca un copil care regretă că și-a supărat părintele.

— Mă simt, uneori, atât de singură, se plânse Eva.

— Și eu! Tocmai, de aceea, sunt foarte dur, necruțător, ambițios. Dacă nu aveam aceste calități, n-aș fi aici unde sunt acum.

— Și cu italienii cum fac? întrebă Eva, în timp ce el goli țuica din pahar.

— Asta e partea cea mai grea, cea mai periculoasă. În ce te privește, la opt, mâine seară, te duci la biserica Sfântul Mihail. Aia ungurească, romano-catolică, din spatele Telefoanelor. Sunt mai multe altare pe margini, sub niște arcade de piatră. Al doilea pe stânga e al Sfântului Anton. Te duci acolo și îngenunchezi într-o bancă. Te rogi cu evlavie, te gândești la mine, transpusa,

până vine Mario. Se va așeza lângă tine. Lași punga lângă el și pleci. Va fi lume multă, ne aflăm doar în preajma Crăciunului. N-o să știe nici Dumnezeu, nici Sfântul Anton ce ați făcut voi acolo.

— Prorocule! Vorbești ca din biblie!

— Principalul e ca tu să crezi și să faci exact așa cum ți-am spus.

Tedy deschise ferestrele. Un aer rece, proaspăt, inundă încăperea. Respiră adânc. Eva își cuprinse umerii, îngândurată și se depărtă de fereastră. Întrebă cu glas blând, familiar:

— Ce face mama?

Tedy tresări. O clipă rămase nemișcat, cu privirea mută, afară, în grădina pustie, apoi vorbi calm, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, deși faptul că ea spusese „mama” îl enervase, îl deranjase mai mult decât ar fi crezut:

— Ce să-ți spun? Se chinuie. Se chinuie îngrozitor. Speră în același timp: speră să se facă bine. Crede că e vorba de reumatism, că de la el vin durerile... În asemenea boli, singura alinare e minciuna.

— Câți ani are?

— 78. Abia așteaptă să treacă iarna, sa vie primăvara și vara, când va fi cald. „Atunci, o să mă simt bine, o să mă vindec”, așa îmi zicea ieri seară. Doamne cu cât curaj speră, sărmana. Toată noaptea am stat lângă ea... Are

dureri mari, insuportabile... După ce mă întorc de la ea, câteva zile nu-s bun de nimic. De asta sunt acum prea nervos, prea rău, prea fără răbdare. Se apropie de femeie, o strânse la piept cu delicatețe și căldură, de parcă ar fi vrut să-și ceară iertare.

— Aș vrea să merg și eu s-o cunosc pe mama, zise Eva. Aș putea sta cu ea din când în când...

— Sunt atât de singur, șopti el îndurerat în părul ei blond.

VII

— Tot, aici? întrebă Pericle și vru să râdă, căci îl găsi pentru a treia oară în ziua aceea pe Dragomir în braseria Metropol, dar se opri și se apropie în vârful picioarelor rușinat și atent, căci prietenul său îl fixase cu o privire rece, cerându-i parcă liniște și discreție. Mă ierți, zise Pericle, așezându-se pocăit pe scaun.

— Ce să fac cu tine?! N-am încotro: te iert.

Pericle se ridică ușor și întrebă în șoaptă:

— Tot pe „ei” îi veghezi?

— Ai mai vorbit ceva cu ei?

— Nu. I-am văzut doar, din cofetăria „Violeta”.

— Și tu? Pericle mimă râsul; râse oarecum în el, nu se auzi niciun zgomot, doar chipul lui se înroși violent.

— O să leșini, dracului de-atâta râs, îl muștră

căpitanul.

— Mai bine de răs, decât de așteptare, ca tine.

Pericle mimă din nou râsul acela mut; Dragomir nu se putu abține și râse și el.

— Te-a cam mințit Mario, Pericle.

— Pe mine? Nu înțeleg!

— Ți-au spus că se duc la București.

— Absolut.

— De fapt, s-au dus în altă parte! Cam ticăloși băieții și nesinceri cu tine.

Pericle se încruntă. Se scărpină după ureche, ca un elev care nu știe lecția, își ceru scuze un moment și ieși din braserie. Dragomir bău în liniște ultimul pahar de Pepsi, simțind că a ajuns la capătul răbdării. De dimineață, se învârtise mereu în jurul complexului Metropol, hotel, braserie și restaurant, pândind, așteptând, înțepenind pe scaune, amestecând cafeaua cu Pepsi, cu Porto, cu sirop de portocale și cu apă minerală. Îi blestema în gând pe italieni, când se întoarse Pericle, cu mâinile în sus, ca și cum s-ar preda, imitându-l vag pe Colombo.

— Așa e: m-au mințit! Am verificat. Ai dreptate. Mincinoșii...

— Cum?!

— Eu am obiceiul să mă uit la mașini și la femei mai atent și cât mai amănunțit. Data trecută, când am

admirat bordul mașinii lor, am citit, așa din curiozitate, kilometrajul. Aveau 124.610 kilometri! Acum au 124.814! înseamnă că au fost undeva mult mai aproape. M-au trombonit, cezarii! Nu zău, Dragomire.

— Nu-ți vine să crezi?

— Dacă e așa, dă-mi voie să-ți dau un sfat: apucă-te de cuvinte încrucișate! O să-ți treacă timpul mai ușor.

— Zici tu ceva, oftă plictisit Dragomir.

— Maigret, zise Pericle cu o voce guturală și scoase pipa. Îndesă tutun și o aprinse tacticos. Îl învălui un fum subțire, străveziu.

Dragomir auzi vocile italienilor stridente, gălăgioase. Lăsă o hârtie de cinci lei pe masă, îl rugă pe Pericle să plătească un Pepsi, își luă fâșul îmblănit și ieși din braserie, evitând holul, direct afară, pe terasă. Luminile nu se aprinseseră. Un întuneric dens și rece învăluia orașul. Pe bulevard, farurile mașinilor spărgeau violent întunericul; șoferii se orbeau între ei. Își încheie haina. Căldura din braserie îl moleșise, iar acum îi era frig. Apăru Mario, singur. Purta același pardesiu albastru și un fular galben, pufos. N-avea nimic în mâini. Se uită la ceas, ca un om care se duce la o întâlnire. Dragomir își privi și el ceasul: era șapte și jumătate. Îi convenea întunericul căci îl apăra, dar, în același timp, îl apăra și pe Mario. Pe bulevard, Mario se opri lângă o tonetă și luă câteva lozuri în plic. „Vrea pe deasupra și lozul cel

mare”, gânde Dragomir, căutând ceva, de formă evident, într-o vitrină. Privind atent tresări: văzu furouri, sutiene, lenjerie pentru femei. Stânjenit, se mută la vitrina următoare, în timp ce italianul rupea al treilea loz. Își aminti brusc de Melania, de promisiunea că o va căuta. Când? În loc să-i facă vizita promisă, el aștepta, așa în neștire. Nici nu știa bine ce. Uneori, înjura în gând, convins că toată povestea nu va fi, până la urmă, decât o farsă, o alergătură și o pierdere de vreme. Mario pleacă. La zece metri în urma lui, căpitanul. Dintr-un chioșc de ziare, Mario cumpără L’Unita, îl împături și-l puse în buzunarul dinăuntru al pardesiului. Intră în Librăria Universității și, asemenea unui client vechi, se duse direct la standul cu dicționare, ceru un bon, trecu pe la casă, se întoarse și primi un dicționar italian-român. În acest timp, Dragomir răsfoia o carte: „Spioni celebri”. Închise cartea și rămase la capitolul său de viață. Mario ieși în Bulevardul Muncii și se apropia de telefoane. „Aici o să mă ducă iar”, oftă Dragomir. Și spre surprinderea lui, Mario ocoli telefoanele, coti pe Intrarea Doamnei și ajunse în fața bisericii Sfântul Mihail. Se căută în buzunare și după ce aruncă câțiva bănuți intră în biserică. Dragomir ezită câteva clipe, apoi intră și el. Biserica era plină. Un fum de tămâie plutea în aer. Orga se auzea solemnă și încet, ca o chemare blândă, venită de departe. Slujeau cinci preoți.

Mario se duse în față, făcându-și loc anevoie. El îl urmă. Rămase și mai mirat, când Mario îngenunche în banca din față unui mic altar, pe pereții căruia atârnavau plăci de mulțumire, din marmură, pe care era scris ceva în limba maghiară cu litere aurii. Italianul părea că se roagă cu o impresionantă căldură. Căpitanul aștepta, privind biserica în care se afla pentru a doua oară. Deodată, lumea începu să cânte, acompaniind orga. Transpus, Mario se ruga cu mâinile împreunate, cu fruntea plecată, smerită. În bănci, era o întreagă și tulburătoare lume de bătrâne și bătrâni, albiți de ani, palizi, doar niște umbre vii a ființelor de odinioară. Unii păreau că dorm; aveau ochii închiși, buzele strânse, chipul inert. Alții cântau fără voce. Mâinile lor noduroase, străvezii, cu inele mari din aur, se odihneau grele pe genunchi, ori pe spătarul băncilor din față lor, pe care se aflau și cărți de rugăciuni. De lângă Mario, se ridică o femeie care se apropie de micul altar și puse ceva bănuți într-o cutie metalică; își făcu apoi mai multe cruci și se îndreptă spre ușă. Era Eva, femeia cu blană de jder! Purta acum pantaloni, un palton negru și o perucă brunetă. Dragomir rămase și surprins și intrigat: a doua oară când femeia stătuse lângă Mario, nu-și vorbiseră e adevărat, dar coincidența aceasta prea bătea la ochi. Hotărî să aibă în vedere pe misterioasa femeie. Rămase în biserică, așteptând, evlavios, ca Mario să-și termine

ruga lui fierbinte, ce părea să dea în clocot. Credincioșii din sfântul lăcaș cântau cu bucurie și pioșenie. Dragomir nu înțelegea niciun cuvânt. Ar fi vrut să știe cuvintele melodiei bisericești, dar nu pricepea o iotă. Îi privi din nou tulburat pe bătrânii din bănci. Își descheie haina îmblănită; pe frunte îi apăruseră mici broboane de sudoare. Mario se ridică isprăvindu-și ruga și porni spre ieșire. Dragomir nu putea crede ceea ce vedea: italianul avea în mână o pungă din material plastic. Îl urmărise de la hotel clipă de clipă; italianul venise în mod cert fără pungă și nici n-o cumpăraseră pe drum. Și totuși, o avea! De unde? Mario mergea plictisit, aproape jucându-se cu pungă. Intră într-un magazin de artizanat și cumpără o farfurie din tablă, cu motive populare încrustate pe ea și o scrumieră din fier forjat. Obiectele împachetate le puse în pungă și își continuă nestingherit și apatic drumul spre hotel. „În orice caz, trebuie să-l anunț pe șef. Trebuie să mă consult, să vedem ce măsuri luăm. Oricum Mario trece pe la vamă. S-ar putea însă, așa cum mi s-a întâmplat și mie, să aibă și el o surpriză mult mai devreme”. Mario dispăru brusc printr-un pasaj dintre un bloc de locuințe și un magazin alimentar. Dragomir iuți pasul și se opri în colțul pasajului; nu cunoștea locul. Intră în pasaj. Nici urmă de Mario. Să fi intrat în bloc? Pe scări era întuneric. Dragomir făcu vreo zece pași; acolo se afla un alt pasaj

care dădea într-o străduță mică, laterală. Se pomeni față în față cu Mario. Italianul venea calm în impecabilul său pardesiu de gabardină albastră, cu fularul galben ridicat până sub bărbie. Dragomir simți că i se înmoaie genunchii. Privi în direcția de unde se întorsese italianul, dar nu desluși nimic în mulțimea de oameni care intra și ieșea din magazinul alimentar. Se întoarse buimac, după italianul care nu mai avea punga! O dăduse cuiva, rapid. Cui?! „Jocul” pungii trăda indiscutabil o afacere. Mario se îndrepta liniștit și indiferent spre hotel. Intră în restaurantul Metropol cu un aer cât se poate de calm, de firesc, se așează la o masă și comandă ceva unui ospătar. Dragomir, cocoțat pe un scaun înalt, la bar, încurcat și supărat, ceru o vodcă mare. Bău lacom, ca un om căruia nu i-a izbutit ceea ce-și propusese. „Trebuia să ridic vălul de pe chipul Evei. Să aflui cine e Eva, care e viața ei oficială și particulară, de unde se trage eleganța ei. Pe urmă, Mario! Hotărât lucru, italianul nu vine la noi cu lucruri curate. Acestea ar fi două fire de la care se poate începe depănarea ghemului. Ca la teatru, ca într-o piesă: primele personaje, Eva și Mario, au intrat în scenă. Cu ce gânduri? Într-o piesă știm mai ușor și mai repede. În viață...” își aduse aminte de colonel. Să-i telefoneze, dar unde? își mușcă buzele încurcat. Era nouă și douăzeci. O oră total incomodă. Colonelul nu putea fi nici acasă,

nici la birou. Și la urma urmei, ce să-i spună? „Că am lucrat ca un mucos, pierzând clipa cea mai importantă? O să-i raportez mâine, la prima oră, totul”. Trecu în braserie posomorât, reproșându-și lipsa de profesionalism. „Da, de profesionalism! repeta el intrigat. Dacă aș fi fost mare, știam acum unde e punga”. Îi pieri și pofta de mâncare, astfel că se mulțumi să comande doar un caș pane și încă o vodcă mică. După mai bine de jumătate de ceas, un chelner tânăr, care nu-l cunoștea, îi spuse în scârbă că nu mai are bucătăria caș. Dragomir se enervă, plăti vodca și plecă la Continental. Era sătul până peste cap de locul unde zăcuse trei zile. Găsi caș pane și ceru o porție. Singur la o masă retrasă, urmărea perechile dansând un tangou. Un tangou sentimental: Esperanța. Îl învălui o ușoară nostalgie, poate chiar tristețe. Și se întrebă mâhnit:

— „N-aș putea dansa și eu, aici, cu Melania?! E doar sâmbătă seara!”

*

Era ora unu și nu putea adormi. De un ceas și jumătate, se învârtea în pat, chinuit de întrebări, nemulțumit. Îl enervau și vecinii de la etaj, care aveau o petrecere și lăsau sonorul unui magnetofon prea tare deschis. Aștepta să se termine petrecerea. Și spre marea lui mulțumire, se mută toată gălăgia în hol, apoi niște tropote zguduiră scările, împrăștiind un zgomot violent

în tot blocul, semn că invitații plecau. Se strânse sub plapumă și încercă să doarmă. Dar, în liniștea adâncă ce urmă, începu să se audă, de la o vreme, vântul zgâlțâind tabla unui burlan rupt. Apoi, sună și telefonul. Căpitanul aruncă plapuma jos și se duse furios la telefon. Ridică și auzi în receptor o voce subțire, metalică, înspăimântată, chemându-l: „Sandule, coboară imediat jos! Lucruri importante. Te caut de doua ore”. „Ce vrei mă, Pericle?” Dragomir vru să-l înjure și să-i trântască telefonul în nas. Se răzgândi. „Cum o să cobor, mă băiatule?!”. „Trebuie, trebuie, am vești” insistă Pericle. „Știi ce, urcă tu. Știi unde stai?” Telefonul se închise brusc. Dragomir îmbracă un halat, strânse de pe jos plapuma și perna, le puse în pat și aprinse lumina. Așteptă pe marginea patului. Aduse două păhărele și o sticlă pe fundul căreia mai erau două degete de coniac chinezesc. Auzi pași pe scări, se duse și deschise. Pericle abia respira. Își dezbracă paltonul și-și frecă mâinile, explicând:

- De trei, de patru ceasuri te caut!
- Am fost la Metropol!
- Știu, am venit, la câteva minute după ce ai plecat. Te-am căutat la Timiș, la Café-bar, la Belvedere, la toate cafenelele mai mari.

- Noroc, închină Dragomir. Încălzește-te. Dacă nu știi unde să mă cauți! La Continental nu te-ai gândit, ai!

Nu-ți era în drum?!

— Auzi, să vezi ce-am făcut. Am dat peste maimuțoiul de Carlo, rânji Pericle. Ne-am plimbat vreo jumătate de oră, l-am chemat la o cafea și m-a refuzat. I-am spus că mi-e frig și l-am lăsat. Vorba vine! Mi-am pus pipa în gură, ca Maigret⁶, și începu să se joace cu ea, și m-am luat după el. M-a purtat vreo oră. Părea că umblă așa, în prostie... Către ora nouă, am ajuns undeva, pe o străduță, lângă complexul Hermes. Acolo s-a întâlnit cu doi italieni, care stăteau pe trotuar lângă o mașină nemaipomenită. Aștepta ceva.

— O clipă, Pericle, Hermes unde vine?

— Din Calea Ardealului, se ajunge la el printr-un pasaj.

Dragomir se ridică și se plimbă prin cameră. Nu-i venea să creadă. Aproape că se uita cu ură la Pericle. Știa mai mult decât el!

— Ce s-a întâmplat? se opri cocoșatul.

— Nimic. Te ascult.

— Ei, tocmai voiam să plec, să-i las în plata domnului.

⁶ Maigret este un personaj fictiv din romanele polițiste scrise prin anii 1920 de scriitorul belgian Georges Simenon. El este un comisar de poliție de vârstă mijlocie, fiind personajul principal în cele 75 de romane și 28 de nuvele a scriitorului belgian. Jules Maigret este prezentat ca un tip calm, pe care nimic nu-l poate scoate din sărite, el fumează pipă și poartă pălărie și manta. În timpul investigațiilor este un bun observator, căutând să înțeleagă motivul care l-a determinat pe răufăcător să comită crima.

Când, Carlo s-a dus în fața magazinului. Eu, ca Mario a trecut pe lângă mine, i-a dat o pungă de nylon lui Carlo, așa în trecere și-a făcut cale întoarsă. A ieșit scaiul, după el. Am stat după o tonetă. Și ce-am văzut? prin pasajul pe care venise. Asta-i!

— Și Carlo cu punga?!

— A ieșit în străduță și-a dat-o italienilor care așteptau în mașină. Au pornit apoi în goană pe șosea spre Bulevardul „6 Martie”.

— Carlo?

— A luat un getax. Și eu troleibuzul, o stație, râse Pericle.

Dragomir îl privea abătut, întristat. Pericle gustă coniacul, apoi îl goli, convins că va mai bea unul. Coniacul chinezesc era fin, plăcut.

— Bulevardul „6 Martie”, bolborosi Dragomir cuvintele, plimbându-se prin fața ferestrei.

— Ce tot spui, Sandule?

— Pe dracu. Nu mai spun nimic.

— Ești supărat pe mine cumva?

— Pe tine, de ce pe tine? îi umplu păhărelul.

— Nu mai pune, că-l beau!

— Ce-ai discutat cu Carlo?

— Banalități. Despre femei, despre mașini, despre cai...

— Nu ți-a oferit nimic de vânzare?

— Nu. L-am întrebat dacă n-are ceva... Italianul s-a strâmbat și mi-a declarat rece că nu se ocupă cu fleacuri. I-am propus pe urmă, să facem un schimb de timbre, explicându-i că eu sunt filatelist și că ar putea avea și el avantaje mari. A strâmbat iar din nas.

— Când pleacă?

— Dimineață. Cel puțin așa mi-a spus. Crezi că m-au mințit iar?

— Poți să știi? Ăștia te pot minți la fiecare pas.

Pericle ciocni, deși Dragomir nu puse mâna pe pahar, și bău. Apoi ceru și puțin sifon sau apă minerală. Dragomir aduse o sticlă de Borsec și un pahar. Îi turnă apă indispus.

— Hei, Sandule, îl bătu Pericle cu palma pe umăr, aveau italienii o mașină formidabilă. O nebunie. Un Fiat 131 Mirafiori, tip 1975. Ți-am spus: la femei și la mașini mă pricep și mă uit așa, așa putea zice pervers chiar. Un Fiat tot de Roma, numărul 621013.

— Ce culoare?

— Vișinie. O limuzină de toată splendoarea, linie, suplețe... Sandule, am și eu o rugămintă. Nu suflu o vorbă. Îmi spui și mie ce era în pungă?

— Lasă asta, mai vedem mâine. Dacă, întâmplător, ajungi în apropierea italienilor, mâine, și mai observi ceva...

— Bine, bine, promise Pericle, retrăgându-se spre ușă.

Trebuia să te sun, nu?

— Firește, firește. Îți mulțumesc!

— Nu spun nimănui, pe onoarea mea, ce era în pungă?

— Nu știu.

— Șiretule, se strâmbă Pericle nemulțumit, convins că amicul lui știa totul. Ți-am spus că băieții sunt incorecți, acum am și argumente.

VIII

În sufrageria ovală, era cald și mirosea plăcut a cafea. Eva visa cu ochii deschiși lângă o ceșcuță verde, în timp ce Tedy agitat, cu cămașa descheiată, lăsând să i se vadă pieptul athletic și păros, fuma, trăgând cu coada ochiului la paharul gol. Ar mai fi băut un gât de coniac, dar se temea. În ultima vreme, abuzase și băuse cam mult. Iar în ziua aceea, fumase două pachete de Kent. Eva aștepta răbdătoare și supusă. Aștepta ca Tedy să redevină iar bărbatul tandru, lacom în dezmierdări și dragoste, volubil și ironic. Dar el, mahmur și fără chef, continua să mediteze.

— E sâmbătă seara, suspină Eva.

— Și?

- Nu ne uităm la Kojac⁷?
- Știi foarte bine că eu nu suport serialele. Dacă vrei, n-ai decât să deschizi televizorul.
- Îmi spui și mie de ce nu-ți plac serialele?
- Nu e niciun secret: m-am plictisit să tot văd polițiști geniali și infractori care greșesc elementar și stupid de fiecare dată. Aș prefera să văd într-un serial și două-trei episoade în care polițistul nu izbutește nimic, două-trei episoade în care este învins, în care pierde. Ar fi mult mai logic, mai aproape de adevăr.

Surescitat, Tedy își îngădui totuși să guste o gură de coniac. În sufragerie, ardea doar becul candeliei așezate deasupra unui bufet Biedermaier, sub o icoană mare, cu un desen lipsit de gust și de simetrie.

- Bei cam mult. Întreci măsura chiar! zise femeia.

Tedy nu-i răspunse. Își turnă încă puțin coniac și se așeză în fotoliu, cu paharul în mână.

- Nu aprindem lumina?
- De ce mă sâcâi cu tot felul de întrebări, Eva? Ce ai? Ce ai? Ce vrei?
- Sunt nervoasă. Și mă supără întunericul.
- Prostuțo, se lamentă Tedy. Întunericul îți dă liniște, siguranță, te ajută să meditezi profund, e odihnitor... E

⁷ Kojak este un serial de televiziune american cu Telly Savalas în rolul titular, Locotenent-Detectivul de la NYPD Theo Kojak. A rulat inițial în perioada 24 octombrie 1973–18 martie 1978 pe canalul CBS.

mult mai sănătos...

— Degeaba! Pe mine mă deprimă.

— Atunci, bea. Bea să prinzi curaj.

— De ce ești nervos? Ție întinericul îți face bine!?

Tedy oftă și-o chemă lângă el. Ea se apropie resemnată, se sprijini de spătarul fotoliului și puse mâinile pe umerii lui.

— Sunt iritat, enervat de-a binelea, urmă Tedy, cu o altă voce. Italienii ăia m-au scârbit. Sunt niște escroci, niște farsori...

— De ce, Tedy? Spune-mi și mie, nu fi rău!

— Macaronarii m-au tras pe sfoară. Îți spuseseam că unul din ei mi-a oferit un preț bun. La urma urmei, nici ăsta nu e un secret: 15.000 lei. În consecință, i-am făcut rost de ceea ce i-am promis, i-am dat marfa în condiții de totală siguranță, capitol pe care, acum, tu îl cunoști mai bine decât mine, iar el, drept răsplată, a refuzat să plătească.

— Nimic?!

— Deocamdată! mai exact până când vor verifica marfa. Bău din coniac, în timp ce Eva, ca un copil, îi netezea părut pe tâmpile. Râdea în sinea lui, căci Mario îl lăsase totuși niște bijuterii, în valoare de vreo câteva mii. Și el pusese la loc sigur aurul și făcea pe nervosul, pe nemulțumitul. Am încheiat aici capitolul cu italienii. Am o altă combinație, mult mai avantajoasă și mult mai

sigură. Pentru asta am nevoie de vreo cinci kilograme!

— Cinci? se sperie Eva și se trase de lângă fotoliu.

— De ce te sperii? Pentru tine o fac, nu pentru mine!

— Știi, Tedy, iubitule, de ce nu te exprimi mai omenește. De ce nu spui „pentru noi”? Am impresia că mereu îmi scoți ochii când zici: „pentru tine o fac!”; „pentru tine mă zbat”.

— Bine, fie cum preferi. Pentru noi! Recunoaște și tu, e o afacere grasă.

— De ce atâtea kilograme! E prea mult, e periculos...

— Putem discuta oricât și orice, te rog să nu intri în panică. Ei drăcie...

— Ce nevoie ai de atâția bani?

— Vreau să văd lumea!

— Nu înțeleg!

— Am să-ți explic. Știi foarte bine că eu sunt pensionar, pensionar de boală și primesc în mână două mii. Din asta trăim amândoi, din asta plătesc regia acestui palat, din asta îi dau ceva și mamei. Tu nu lucrezi, eu nu lucrez. De unde bani? În plus și pensia asta e nesigură. La primăvară, s-ar putea să n-o mai am. Numai eu știu cum am obținut-o! Făcând rost de niște bani, acum, după ce am trecut de cincizeci de ani, eu nu mai am alt ideal decât să colind lumea. S-o văd. Atât mi-a mai rămas. Și dacă eu am s-o văd, o s-o vezi și tu, pentru că vei fi mereu acolo unde voi fi și eu.

— Parcă aş fi la emisiunea aceea de basme „Bună seara copii!” Ai o imaginație care mă dă gata, mă înspăimântă!

— Am! Dar casa, tot ce am aici, nu e realitate, e tot imaginație?!

— Astea nu sunt, recunosc Eva. Își aminti de îndată niște lucruri observate în ultimele săptămâni. Și întrebă: unde e lănțișorul și broșa și cerceii de aur, garnitura... Mea de mireasă?!

— Ce-ți veni!?

— Nu le-am văzut în casetă și...

— Ți-am mai spus: sunt moștenite de la mama și ea sărmana, nu știu ce i-a venit, acum, pe patul de moarte, că mi le-a cerut, să le mai vadă o dată. I le făcuse tata cadou cu ocazia nunții lor. Bărbatul începu să se plimbe cu paharul în mână, pus pe gânduri de o anumită insistență și de o anume suspiciune pe care o descifra mereu în întrebările femeii. Nu reuși să-și termine ideea, căci Eva întrebă iar:

— Și covorul mare, persian, din dormitor?

— Draga mea, ești pur și simplu ciudată. Îmi faci inventarul? De ce? Testamentul? De ce? Încă n-am murit și nici nu mor degrabă. Pentru liniștea ta, îți voi spune unde e: l-am dat la curățat. Ce mai vrei să știi?

— Nimic, recunosc Eva dezolată. Și cu un cinism propriu femeii, deveni tandră, grațioasă, caldă: dragule,

nu știu ce am, dar, uneori, sunt atât de răutăcioasă, de rea cu cei din jur!?

— Toți suntem la fel, zise Tedy de lângă pian, bătând pe clape cele patru note din Simfonia a V-a a lui Beethoven. Toți suntem răi. Acum, ar trebui să vorbim despre revelion, despre noi...

— Întunericul a fost de vină, glumi Eva.

— Trebuie să te obișnuiești cu întunericul, zise Tedy ironic. Pe lumea cealaltă e numai întuneric, tot așa cum pe asta e numai și numai lumină!

— Eu nu vreau să mor! Se ridică, aprinse lumina și respiră adânc.

— Ce vrei tu? o întrebă cu subînțeles bărbatul.

— Să trăiesc, să fiu iubită. De azi în două săptămâni, vom fi la Erevan. Revelion la Erevan. Á propos, ai spus că înainte de a pleca mai trebuie să achiți ceva bani?!

— I-am și plătit. Totul e aranjat.

— Sigur?

Din nou, Tedy desluși în glasul femeii o ciudată undă de neliniște, de suspiciune. Și goli paharul cu sete.

IX

Duminică dimineața căpitanul Alexandru Dragomir se duse la birou să pună puțină ordine în hârtiile și-n dosarele ce-l așteptau. Nu se uită bine peste ele, când,

cineva ciocăni la ușă. Aruncă un „da” plictisit, hotărât ca, oricine ar fi, să-l expedieze în cel mult două minute. Nu-și termină gândurile, când în birou intră colonelul Ioan Albu.

— Uneori vine muntele la Mohamed! Ce zici? Se întâmplă și așa.

— M-am predat, recunosc Dragomir.

— Așa cum ești îmbrăcat, cu pulovăr albastru, pantalonii ăia trapez, fără manșetă, te poți și preda. Nu arăți a milițian, a ostaș, ci a actor, a artist plastic. Uite, și părul ți-e nițel cam mare...

— Meseria! Ce să fac?! Mie, personal, uniforma mi-ar aduce greutate, sfârși mai în glumă, mai în serios, căpitanul.

— Bine, bine, te cred. De ce ziceai că te predai?

— Fiindcă Mario și Carlo n-au fost cuminți, așa cum susțineam eu data trecută. De fapt, nici acum nu vă pot da niște amănunte sigure, exacte. Cazul ăsta e exasperant, plicticos, e fără sare și piper.

— Deocamdată, nu știi dacă e fără sare și piper.

Trebuie să te convingi. Să guști! Pe mine mă amuză când vă văd pe voi, ăștia mai tineri, plini de nerăbdare sau plictisiți peste măsură. Și-mi și explic perfect aceste stări ale voastre. Ani de zile, ați lucrat oarecum schematic, după anumite rețete și tipicuri. Vi s-a arătat cadavrul și a trebuit să căutați criminalul. Ați pornit la

drum fără să stați pe gânduri. Primul pas: mobilul crimei. Apoi, al doilea: cercul celor bănuți. Aceasta ar fi o variantă. A doua: se semnalează spargerile. Cercetați locul faptei, stabiliți ce au comun spargerile, dacă infractorul (sau dacă sunt mai mulți!) e tânăr. Apelați la cazier, verificați alibiurile celor bănuți, ale celor abia puși în libertate... N-aș vrea să fiu rău înțeles, dar s-a lucrat și se lucrează, în marea majoritate a cazurilor, după niște tipicuri. Acum, tu ai în față un caz mai incomod, unde tipicul, schema, nu sunt valabile. Trebuie să adulmeci fapta antisocială, să simți răul de unde vine și încotro se îndreaptă. Ba mai mult, să previi niște infracțiuni. Sigur, e nevoie de foarte multă răbdare, de insistență, de o discreție desăvârșită. Pe măsură ce infractorii „lucrează”, în ghilimele desigur, mai în umbră, cu mai multă fantezie, subtilitate și siguranță și noi trebuie să procedăm la fel. Ținem, deci, pasul cu progresul, cu civilizația! Iartă-mă, n-am vrut să-ți țin o lecție, ci să-mi împărtășesc o părere, un crez... Dar, să revenim la italienii noștri!

— Tovarășe colonel, ce să vă spun? se întrebă mai mult pe sine căpitanul, ca să câștige timp. Ce să vă spun?

— Numai esențialul.

— Numai-numai, dar oare îl știu? L-am urmărit pe Mario până mi-a venit rău. În două situații, o dată la

cinematograf și a doua oară într-o biserică a stat lângă aceeași femeie, una Eva; n-au vorbit, nici măcar nu s-au privit. A doua oară, seară, la biserică, Mario a intrat cu mâinile goale, a stat într-o bancă în genunchi, lângă Eva, iar când a ieșit, avea în mână o pungă de nylon.

— Și ce-a făcut cu ea?

Dragomir înghiți câteva noduri, apoi recunosc cu brutală sinceritate:

— Nu știu. Mi-a scăpat tocmai esențialul, ca unui sergent major!

— Nu-i jigni pe sergenți, îl muștră colonelul. Avem și sergenți foarte buni, mai pricepuți și mai utili la locul lor decât, hai să zicem, un căpitan sau un maior. Ai greșit, ai greșit, nu-ți taie nimeni capul. Cum ți-a scăpat?

— Mario a intrat într-un pasaj. Eu am ezitat câteva clipe. Nu eram sigur dacă a trecut prin pasaj sau dacă a urcat în blocul de alături. Am pornit după el, și, în pasaj, ne-am încrucișat: eu mergeam, el venea cu aerul cel mai nevinovat, fără să mai aibă punga în mână.

— Ce făcuse cu punga? Unde...

— Știu, îl întrerupse căpitanul. S-a întâlnit cu amicul lui, Carlo, iar acesta a dat-o altor doi italieni, care au întins-o cu o mașină Fiat 131-Mirafiori.

— Nu înțeleg, nu prea ești clar. Dacă l-ai fi scăpat pe Mario de sub ochi, de unde știi totuși ce a făcut?!

— Un amic, Pericle, mușteriu de cafenea, a văzut din

întâmplare scena și mi-a spus ulterior.

— Cum îl cheamă? se miră colonelul.

— Așa-l ciufulesc prietenii, toată lumea îi zice Pericle.

— De fapt, cum îl cheamă?

Dragomir tuși încurcat. Încerca să-și amintească dacă a știut vreodată.

— Bine, trecem peste amănunt, zâmbi colonelul. Ai prieteni mulți, se vede!

— Am!

— Pericle ăsta, deci, l-a urmărit pe Carlo și a văzut cu ochii lui cum a trecut punga din mână în mână și a ajuns în mașina italienilor.

Dragomir tăcu descumpănit. Colonelul își aprinse o țigară și rămase cu privirea pierdută pe fereastră. Ninge cu fulgi mari și leneși. Căpitanul întrebă cu glas moale:

— Trebuia să-l opresc pe italian, să intervin într-un anume fel? Colonelul rămase nemișcat. Parcă nu auzise întrebarea. Stinse țigara care i se părea amară și zise:

— Nu. Oprindu-l, am fi greșit. Mario și-ar fi pus fără îndoială în gardă colaboratorul sau colaboratorii. Or, noi vrem să știm dacă se încearcă sau nu un trafic, iar dacă se încearcă să depistăm și să prindem toate legăturile. E mai bine așa. E mai bine ca ei să creadă că totul a mers strună.

— Dumneavoastră ați aflat ceva?

— Ce anume?

— Cu deplasarea lor la L.?

— Acolo a fost vorba numai de o aventură sentimentală. Nimic suspect în rest. Mario a ieșit din țară. Vama l-a găsit curat ca lacrima.

— La Fabrica de încălțăminte?

— Nici acolo. Nu mi s-a raportat ceva deosebit.

— Atunci? Vreau să zic, ce am de făcut mai departe?

— Nu știu, glumi colonelul, ridicând din umeri. Tu ce crezi, ce-ar fi bine să faci?!

— Sincer să fiu dar, în același timp, și foarte serios, eu m-aș ocupa de Eva.

— Ce coincidență! Exact la asta m-am gândit și eu. Aș vrea să fac o paranteză...

— Tovarășe colonel, spuneți-mi sincer, nu sunteți supărat pe mine?

— De ce, pentru ce?!

— Pentru că am fost gură-cască și nu știu unde și cum au dispărut italienii!? Or fi și trecut granița!

— Giacomo Rocco și Sandro Frustalupi? Cei cu un Fiat Mirafiori?

Dragomir tresări. Era sau mai bine zis fusese convins că numai el știa de existența lor.

— Ei sunt dați în grija altor oameni, reluă încet și apatic colonelul. Să știi că nu au plecat spre graniță. Sunt de azi-noapte la Brașov.

— Ce fac acolo?

— Știu eu? Schiază, se distrează, se odihnesc... Vezi, de asta îți spuneam adineaori că ai făcut bine lăsându-i în pace. Ei își văd liniștiți de treburi, fără să bănuiască cât de atent sunt supravegheați. Până la vamă nu intervenim, acolo însă...

— Deci, tot aveți secrete față de mine, se prefăcu dezolat Dragomir.

— Cum am, dacă ți le spun? Evident, așa treptat, nu dintr-o dată. Să revenim la Eva. Te ocupi de ea. E singura, cred, care poate să facă lumină în cazul nostru. Urmărește-o cu tact și răbdare, vezi cine e, ce face, cu ce se ocupă, de unde vine eleganța ei și, mai ales las-o să-și facă jocul. Nu se poate să nu aibă o societate, un anturaj, ceva prieteni, ceva vicii... Dacă ai răbdare, îți va arăta cine e și ce vrea.

— Am înțeles, raportă sec căpitanul.

Colonelul se opri în ușă și încheie nu fără umor:

— Te previn, Dragomir, pe frontul ăsta rămâi singur!

X

Era luni, spre prânz. Eva se întorcea de la croitoreasă. Ca orice femeie, după o probă reușită, mergea alene, fără țință, întârzia în fața vitrinelor, intra în magazine să vadă ce mărfuri noi sunt, se bucura de soarele cald,

primăvărat, cu totul neobișnuit pentru acea zi de decembrie. „Și vremea e ciudată... Ca oamenii... Dimineață era ceață și frig, aseară a nins nițel, zăpada s-a oprit imediat, iar acum e soare ca în martie... Martie? Aș! mai! Uneori, martie e mai friguroasă și mai urâtă decât decembrie...” Meditând asupra vremii și hoinărind la întâmplare prin magazine, Eva avu senzația că o urmărește cineva. Se uită împrejur: nicio mutră dubioasă, nicio persoană suspectă sau cunoscută cel puțin. Își continuă plimbarea, gândindu-se la revelionul pe care avea să-l petreacă la Erevan, când în fața ei, se opri un bărbat înalt, cu un trenchi cam mototolit, cam vechi și cam uzat. Necunoscutul vorbi încet, dar hotărât, aținându-i calea:

— Domnișoara Eva, trebuie să vă vorbesc neapărat într-o chestiune foarte importantă, care vă privește în mod direct!

— Pardon, zise femeia și încercă zadarnic să-l ocolească.

— Trebuie să vă vorbesc, insistă el, cu asprime în glas de data aceasta.

Eva ridică privirea, convinsă că e o greșeală. Parcă nici nu înțelesese bine cuvintele străinului. Acesta avea o cicatrice pe obrazul stâng, era tuns scurt, și-și ținea mâinile înfundate în buzunarele trendului.

— E penibil să acostați oameni pe care nu-i cunoașteți,

îl muștră Eva, căutând insistent din priviri un cunoscut care ar fi putut s-o scoată din încurcătură.

— Dați-mi voie să mă prezint...

Femeia îl ocoli pe bărbatul masiv și înalt, încercând să-și continue drumul. El reveni și insistă:

— O clipă, vă rog, am ceva de discutat!

— Îmi pare rău, tovarășe, nu vă cunosc, așa încât nu văd ce am avea de discutat.

— Mă recomand: Gigi Varga!

Eva îl lăsă să aștepte cu mâna întinsă, explicându-i agasată:

— Mă confundați, e o confuzie, eu n-am absolut nimic cu dumneavoastră.

Femeia își continuă drumul, dar necunoscutul, care se prezentase Gigi Varga, mergea alături de ea, insistând cu obraznicie:

— Domnișoară, doar n-ați fost crescută în pădure?! Nu vreți să ascultați un om care vă poartă tot respectul și toată prețuirea?

— Domnule, vă rog să fiți rezonabil. Nu vă cunosc, așa încât nu avem ce discuta.

— Dar m-am prezentat! Sunt Gigi Varga.

Femeia tăcea și mergea mai repede. Avea impresia că trecătorii se uită la ei. Situația nedorită, agasantă continua. Se întreba ce să facă? „Să caut un milițian? Nu,

nu, ar fi o prostie... Să fug? Hojmalăul⁸ ăsta mă ajunge...”

— Domnișoară, sunt prietenul intim al lui Horia Ducă!

— Nu cunosc niciun Horia Ducă, i-o tăie Eva nervoasă, dar simți cum i se înmoaie genunchii, cum îi bate inima.

— Horia Ducă! Nu vă spune nimic numele ăsta?

— Mi-ați face mare plăcere dacă nu ați mai insista. Mergeau încet, alături, neîncrezători și contrariați.

— Îngăduiți-mi, vă rog foarte mult și foarte respectuos, să vă invit la o cafea.

— Domnule, devii obraznic. Mă acostezi ca pe o femeie de stradă și mă inviți direct la cafea. E prea de tot! Drept ce mă luați?

— Eva, vorbi bărbatul cu o amenințare în glas. E vorba de afacerea de care te ocupi. Spre binele tău, trebuie să-ți vorbesc. Îți întind o mână de prieten. În zece minute, îți spun totul, totul, ca unei surori și pe urmă poți să nu mă mai cunoști, nici să nu mă mai saluți. De câteva zile te caut, vreau să-ți vorbesc. Zece minute! Doar atât. Trebuie!

— Așa, plimbându-ne, nu e bine? Nu poți să-mi vorbești?

⁸ Om voinic, înalt și prost.

— Nu, nu e indicat, nu sunt lucruri de vorbit în plină stradă.

Femeia acceptă fără să vorbească. Mergeau alături, în tăcere, ca doi îndrăgostiți ce s-au certat. Intrară la cofetăria Albatros. Gigi Varga alege o masă în colț, lângă sobă. O ajută să se dezbrace, îi pune haina din piele de culoarea miezului de nucă într-un cuier pom, se duse la casă și reveni cu un bon. O privea cu aer triumfător. „E chiar frumoasă”, gândi el, oferindu-i o țigară. Femeia îl refuză. Și întreabă:

— Unde lucrați, cine sunteți, dacă nu vă supărați? Aș vrea mai întâi...

— Evident, evident, râse Gigi, ați vrea să știți cu cine stați de vorbă. Sunt merceolog, domnișoară.

— Și unde lucrați?

— N-am spus așa ceva. Nu lucrez.

Eva îl măsoară surprinsă: era destul de bine îmbrăcat! Părea acum un om fin. El își aprinse tacticos o țigară, în timp ce Eva îl făcu atent:

— Trei minute au trecut. Mai aveți șapte!

— Cu toți bărbații sunteți atât de severă, de zgârcită?

— Nu fac niciodată excepții.

— Domnișoara Eva, spuse bărbatul cu o voce joasă, reținută, dar sigură, e vorba de povestea cu Alba-Lux!

— Ce să fie? întreabă Eva, zăpăcită, speriată de-a binelea. Dumneata ești om serios? Mă acostezi în plină

stradă, mă chemi aici să-mi spui bazaconii. Se uită la ceas, simțind că tremură din adâncul ființei, ca în fața unei mari primejdii.

— Nu te speria, reluă Gigi Varga, cu același ton amenințător, dar sigur, nu e nicio greșală, nicio bazaconie. Eu sunt omul care face rost de... Alba-Lux!

— Aiurezi...

— Nu, nu aiurez. Eu sunt!

— Ce Alba? se agăță cu disperare Eva de această întrebare, vrând să se ridice, să plece. Avea impresia că toată acea poveste nu e altceva decât o glumă proastă.

„Ca glumă încă ar merge, se consola și se încuraja ea, dar dacă omul acesta e de la miliție?!”

— Eva, tu ai primit cutia de Alba-Lux. Trebuia s-o ai joi și ai primit-o doar sâmbătă. Omul care face rost de marfă, sunt eu, nu Horia Ducă. Înțelegeți?

Femeia îl privea mută de spaimă și de mirare. Apoi, brusc, începu să se liniștească. „Prea știe multe, nu poate fi de la miliție. Imposibil”. Continuă să nege cu hotărâre:

— Habar n-am despre ce vorbești dumneata. Când îmi spui pe nume, când mă iei cu dumneavoastră, parcă aiurezi... De fapt, ce doriți de la mine?

— Eva, surâse compătimitor Gigi Varga, n-ai avut tu întâlnire la cinematograf? Rula „Piedone, comisarul fără armă”. Nu i-ai vândut tu un bilet lui Horia Ducă,

nu ați stat împreună la film și el ți-a șoptit că n-are marfa? Nu? N-o avea, fiindcă eu nu i-o dădusem.

— În fond, ce vrei, omule? îl rugă exasperată femeia. Îi venea să-l ia la palme. Se uită în jur și se liniște, erau doar ei în colțul acelei cafenele.

— Ascultă-mă bine, Eva! Te duci la omul tău...

— La ce om?

— La cel pentru care lucrezi, pe mine nu mă privește cine e, ce face, treaba lui și a ta, și-i explici că eu vreau să-i vând direct, nu prin intermediar. Deci, nu prin Horia Ducă.

— Nu trebuia să fim văzuți!

— Faci ceea ce-ți spun eu. În privința prețului, transmite-i că eu dau și cu patru mii un kilogram. În total, aș putea să fac rost de patru, maximum cinci kilograme. Dacă îl interesează afacerea, tu o să mă anunți.

— Unde locuiți? întrebă femeia încă nesigură, tulburată.

— Pe Calea Traian nr. 168, etaj III, apartament 58. Vecinii mă iau drept merceolog la un trust.

— Lui Horia Ducă ce-i spunem?

— Că nu mai luați de la el. Renunțați. Nimic mai simplu. De fapt, chiar dacă ați mai trata cu el, n-ați ajunge la niciun rezultat.

— De ce?

— Fiindcă marfa i-o dau eu. El nu are, el a fost doar un intermediar. Acum, cariera lui s-a încheiat. I-am pus punct.

— S-ar putea ca el să ne dea de gol, să se răzbune!

— Nu. Vă asigur eu că nu va da pe nimeni de gol.

În primul rând, pentru că e fricos, iar în al doilea, pentru că eu îl am cu prea multe la mână.

— Au trecut cele zece minute, așa încât nu vă supărați, dar am să vă părăsesc!

— Nu. Dimpotrivă, am să vă conduc câțiva pași. O ajută să se îmbrace, își luă și el haina de pe cuier și ieșiră.

— Îmi rămâneți dator cu o cafea, observă Eva.

— Cu multă plăcere, când doriți, zise Gigi Varga, aruncând bonul pentru cele două cafele turcești. De asta îmi place aici, la Albatros, fiindcă poți sta cât vrei și nu te întreabă nimeni de ce ai venit, ce dorești. Nu ești deranjat. E un local minunat.

— Nu știam că e așa drăguț, așa puțină lume aici. Ar fi cazul să ne despărțim.

— De acord, zâmbi galant Gigi Varga. Sărută mâna femeii și i-o reținu: n-aș vrea să fac o gafă, dar vă invit mâine, dacă sunteți, desigur, liberă și dispusă, să bem totuși o cafea împreună. Dacă tot vă sunt îndatorat!?

— Dispusă aș fi, dar nu și liberă, spuse insinuant Eva, retrăgându-și ușor mâna. Așa încât, ați făcut o gafă!

— Credeți că e prima pe care o fac în viață? Femeia se

îndepărtă grăbită.

XI

— Te superi dacă mai beau o vodcă mică?

— Nu te sfii! Te rog, îl aprobă Dragomir, cu o privire ciudată în care se amesteca un fel de duioșie, uimire și compătimire. Fumară în tăcere, până când ospătarul aduse vodcă. Mihai Dragoste închină grăbit și goli jumătate băutura din pahar. Apoi, protestă cu o vizibilă nemulțumire:

— Se poate, Sandule, mă inviți aici pentru ceva anume, sporovăim de un ceas vrute și nevrute, ba ne și plictisim, eu, băiat cumsecade, aștept să intri în subiect și tu nimic. Treci la subiect, stimabile!

— La ce subiect? făcu încurcat, ca și cum n-ar fi priceput despre ce era vorba, Dragomir.

— Mă supăr, zise dezolat Mihai și goli paharul. Vrei să afli ceva de la mine și eziți s-o faci. Eu sunt gazetar, Sandule, intuiesc oamenii, știu ce vor încă înainte de a deschide gura. Tare aș mai bea una mică. Una și gata. Te superi?

— Te rog, îl invită Dragomir cu aceeași duioșie, și-i făcu semn ospătarului. De ce să te mint, Mișule, am și eu ceva pe suflet.

— Asta e grav. Când îți cade fisa, e grav. Grav de tot.

Meștere, un pahar cu apă minerală te rog, se adresa el, grăbit, chelnerului.

— Mi-e și greu să-ți spun, deși noi nu ne cunoaștem de ieri, de alaltăieri. Mai degrabă ți-aș cere un sfat de prieten, acum, când mă simt oarecum singur și nehotărât...

— Concret, concret, Sandule, și-ți spun totul, cu lux de amănunte. Fac orice pentru tine.

— E vorba despre Eva! Sunt într-un punct mort: nu pot merge nici înainte, dar mi-e imposibil să dau înapoi. De asta îți spuneam, că am nevoie de un sfat de prieten.

— O iubești?

— Să zicem.

Mihai se foi pe scaun, tuși, nu știu ce să facă, ce să spună, până când un chelner se apropie și-i goli scrumiera. Găsi refugiu și-l rugă:

— Încă una mică. Deci, una mare, fiindcă acum câteva minute am mai comandat una mică. Te rog! Apoi, amabil, către Dragomir: te superi?

— Ce-mi poți spune despre Eva? întrebă rece și îngândurat căpitanul.

— Multe, dar subiectul nu-mi place. Mă răscolește. Amintirile mele legate de el, de subiect, sunt amare, sunt triste.

Chelnerul aduse vodca. Căpitanul se juca indispus cu o cutie de chibrituri. Mihai gustă vodca și începu sa

povestească rar, cu oarecare stângăcie:

— Știu multe lucruri despre femeia asta și cam toate. Urâte, deloc frumoase. Pentru mine-s amare și triste. O să ți le spun așa cum le-am aflat și cum le-am îndurat eu, o bună bucată de vreme. Acum vreo opt ani, beam seară de seară câte o cafea cu ceva tare la Macul roșu. Și tot seară de seară, venea acolo o fată blondă, drăguță, puțin cam durdulie. Avea o strungăreață între dinți și ochi albaștri, iar mâinile îi erau întotdeauna pătate cu tuș, cu cerneală. Era studentă la pedagogie în ultimul an și își lucra în tuș ceva planșe pentru lucrarea de diplomă. Venea, își bea cafeaua, lenevea la povești și fuma. Într-o zi, mi-a prezentat-o un amic. Și ne-am întâlnit apoi, seară de seară, la Macul roșu. Am început să ne ducem la filme, la teatru și la operă, să ne plimbăm noaptea prin parcul troienit de pustiu și de uitare. Părea o fată cuminte și sinceră. Toate avansurile mele de-a fi mai bărbat au eșuat. Când chestiunea a devenit serioasă, o prezentasem mamei, iar ea mă prezentase, de asemenea, părinților, unii dintre amicii mei mi-au dat să înțeleg că e cam curvică. Eu, bățos și sigur, m-am făcut că nu aud, ba am declarat că nu mă interesează nimic din ceea ce a fost până când am cunoscut-o. Vorbeam de logodnă, cerusem redacției să mă treacă pe listă cu un apartament. Între timp, ea a terminat facultatea și a fost repartizată la Satu-Mare. În primele

săptămâni, după ce și-a luat slujba în primire, mi-a scris, m-a sunat la telefon, întâlnirile noastre erau numai suspine și promisiuni. Hotărâsem să ne logodim. I-am făcut o vizită la Satu-Mare, așa pe nepusă masă. Nu prea s-a bucurat. O săptămână mai târziu, am vorbit cu ea la telefon și mi-a spus că, în sâmbăta aceea, nu va veni acasă, deoarece are mult de lucru și nu prea se simte bine. Fără chef, pustiu, sâmbăta seara, hoinăream prin oraș. La ora 23,40, sosea acceleratul de Satu-Mare. Visător, ca orice june, m-am dus la gară, așa numai să văd trenul. Mă scăldam într-o iubire idilică, dulce, ca într-un sos. Ploua. Stăteam pe peron, când o văd pe fata mea blondă, cum îi ziceam, coborând din tren și agățându-se de brațul unui bărbat înalt, subțire și brunet. Am tresărit, ceva parcă se rupsese în mine...

Mihai a băut din vodcă și-a aprins o țigară și-a reluat după a lungă pauză:

— M-a văzut, a fugit la mine, m-a îmbrățișat. Dacă mă pălmuia, nu mă simțeam mai prost. Am condus-o acasă, mi-a vorbit mult și cald. N-am înțeles atunci că îi era rușine, că mă mințea. Bărbații când iubesc, sunt teribil de proști, Sandule! Cred totul, ca niște orbi. Mi-a explicat, fără să-i cer acest lucru, că bărbatul acela era un inginer, un coleg de al ei, că erau prieteni doar. Au urmat iar seri de viscol și iubire. Se dăruia ca o nebună. Urcam seara târziu, pe furiș, în camera ei; avea o cameră

în apartamentul unei mătuși, încă de pe vremea când era studentă. Chiar în fața ferestrei ei, se afla un stâlp cu neon; neonul lumina toată noaptea încăperea ei. Uitasem incidentul cu bărbatul acela și poate de aceea nu mi s-a părut nimic suspect, mai târziu, când ea n-a venit la niște întâlniri. Nu mai voia să se plimbe în parc, era obosită, nu mai dorea să se întoarcă de la Satu-Mare cu atâta nerăbdare. Crăciunul a fost iarăși ceva între vis și nebunie. Am fost la colindat la părinții ei, am rămas noaptea acolo; e obiceiul la ea în sat, ca, tocmai la miezul nopții, să înceapă slujba la biserică. Ai ei s-au dus. Am rămas singuri și ne-am epuizat în păcat. Cu două zile înainte de revelion, s-a reîntors de la Satu-Mare, am vorbit de logodnă, de căsătorie... Pe urmă, ea mi-a cerut o mie de lei împrumut să-și scoată paltonul de la croitor. Își făcuse un palton dintr-o stofă scumpă, dar de un roșu țipător. A doua zi, am trecut pe la amiază s-o văd, să ne înțelegem la cât plecăm la revelion. Urma să-l facem într-o familie, la niște amici. În ușa camerei, am găsit un plic care-mi era adresat. În el erau cinci sute sau mai mult, nici nu mai țin minte, dar asta n-are importanță și un bilet. Îmi scria că a plecat urgent la o prietenă a ei, la Mediaș, că îmi va explica ea totul mai târziu.

Mihai stinse țigara cu gesturi moi, împrăștiind fumul cu mâna. Bău din vodcă lung, ca și cum și-ar fi potolit o durere.

— Mai târziu, am aflat că iubita mea trăise cu un asistent, cu un student, mă rog, nu fusese ceea ce, naiv, crezusem eu. S-a căsătorit cu bărbatul acela. Târziu, după vreun an, am vorbit cu ea numai despre prezent. Ne-am plimbat cu mașina mea, noaptea pe lună, pe șosele pustii. Ne căutam ca niște copii care joacă baba-oarba. N-a mai fost nimic între noi. A divorțat de bărbat, a umblat un timp cu străini. Pe urmă, fiindcă făcea afaceri cu valută și aur, a fost condamnată la doi ani și a fost scoasă din învățământ. A executat doar câteva luni, căci a avut noroc de o grațiere sau o amnistie, nu știu care dintre ele, căci pe astea întotdeauna le încurc. În mare, asta-i povestea Evei. Despre sfat... Nu te supăra, Sandule, eu nu-ți dau niciunul. Trage tu concluziile de rigoare.

— Mai vorbești cu ea?

— Uneori. Ne întrebăm ce facem, așa de circumstanță, ne zâmbim și ne despărțim. Eu cu oarecare jenă, ea cu oarecare regret.

— Ți-a spus ceva despre mine?

— Nu.

— Te rog atunci nici tu să nu-i spui nimic. N-aș vrea...

— Gata, Sandule! Sunt un om rezonabil și de cuvânt. Un om de onoare. Fiindcă tot vorbim despre ea, mie mi-e frică, mă tem să n-o încurce iar.

— De ce? se miră căpitanul, făcând pe naivul.

— Fata asta nu lucrează nicăieri!

— Și?!

— Tu nu vezi câte e de elegantă? Nu-ți spune nimic asta? De unde atâția bani, atâtea... Mihai încremeni. Rămase cu gura căscată, cu privirea fixă, în ochii căpitanului, ca și cum ar fi comis o mare greșală. Își adună puterile și zise: sper că nu sunt banii tăi?!

— Nu, nu sunt. Tocmai asta mă îngrijorează și pe mine. E prea elegantă, prea are bani. Poate fostul ei soț să-i fi lăsat ceva lucruri de preț...

— Aș! I-a lăsat garsoniera din Aleea Tineretului 4. Atât. Și aia mai mult goală, decât cu mobilă în ea. Iartă-mă, dar tu te-ai angrenat serios în povestea asta?

— Nu, nici vorbă, îl liniști Dragomir. Am văzut-o, mi-a plăcut, zău, încă arată splendid, în sfârșit, ne-am cunoscut, am băut o cafea împreună, am vorbit nimicuri... Sunt prea bătrân ca să mă angrenez cu una cu două.

— Și eu, ripostă mândru Mihai și goli vodca din pahar. Totuși un sfat aș îndrăzni să-ți dau: las-o în pace. Și nu numai atât. Fugi de ea. Evit-o, ocolește-o. Ascultă-l pe Stan-pătitul. Eu vorbesc din experiență. E trist ceea ce ți-am povestit, dar adevărat. Evit-o! Cu orice preț!

— Nu văd de ce atâta teamă față de ea?!

Mihai își aprinse o țigară, trase un fum și spuse grav:

— E o femeie fatală. Atâția au iubit-o, au dorit-o și au

urât-o apoi, încât mă și mir cum de încă n-a murit niciunul din cauza ei. Nu este exclus însă să moară de acum înainte.

— Sper să nu fiu eu acela!

— Doamne ferește, bătu cu degetul în masă Mihai. Deveni iar visător. Se uită cu coada ochiului la paharul gol.

— Ar fi timpul să și plecăm, observă căpitanul.

— Nu-mi place graba. Mai ales acum, după ce mi-ai răvășit sufletul. Aș avea și eu o rugămintă, Sandule!

— Te ascult. Și-ți rămân recunoscător.

— Dacă nu te superi, eu aș mai bea o vodcă mică!?

XII

— Nu, nu, nu ai procedat înțelept, draga mea. Nu trebuia să discuți nimic cu necunoscutul, chiar dacă a insistat cu încăpățănare, o mustra Tedy, neliniștit, nervos, plimbându-se agitat, prin odaia ovală. Ai acceptat totul ca o puștoaică naivă și proastă. Dacă necunoscutul acesta e omul miliției?! Ei?!

— Tedy, iubitele, nu e omul lor, sunt sigură. Ți-am mai spus și repet: știa totul prea amănunțit și exact; până și detaliile le cunoștea. Liniștește-te și crede-mă: e omul lui Horia Ducă.

— De unde știi? Ești în stare să te așezi singurică și

cuminte, ba și cu zâmbetul pe buze în laba unuia de la miliție, continuă bărbatul s-o acuze. Se enervase atât de tare, încât abia se abținea să nu-i ardă două palme.

— Dacă ar fi de la miliție, n-ar ști atâtea lucruri și atât de amănunțit.

— Nu! Acolo, trebuie să fie doar proști și nepricepuți, ai? Nu ți-aș dori să cunoști pe oamenii lor de elită. Au și din ăștia, fetițo! Și au mulți.

Tedy se plimba cu mâinile la spate. Eva, indispusă și indiferentă, răsfoia un Neckerman. Răspundea rar și nepăsătoare, agasată de reproșurile pe care bărbatul i le făcea cu vehemență, uneori cu răutate chiar. O mâhnea din ce în ce mai mult faptul că el îi ascundea ceva, că o mințea sau o înșela. Deslușea din ce în ce mai clar ceva ostil și rece în tonul și în privirea lui Tedy. Precută, aștepta. Presimțea că va afla repede adevărul. Și cu cât ziua aceea se apropia, îi sporea neliniștea, teama și regretul. Uneori, ar fi vrut să amâne deznodământul, alteori să-l grăbească. Întoarse capul și-l căută pe Tedy: își turna alcool în pahar.

— În definitiv, n-are rost să ne consumăm înainte de vreme, să ne certăm, să intrăm în panică.

— N-a intrat nimeni în panică. Mă deranjează însă când cineva face gafe. În sfârșit, ce o fi, o fi!

— Nu e atât de simplu, Tedy. Omul nostru așteaptă un răspuns. Ce zici? Ce-i răspundem?

Bărbatul continua să tacă. Se plimba cu pași rari, drept ca un ostaș dintr-o companie de onoare. Agita alcoolul în paharul înalt, privind nemulțumit în pământ.

— Dacă dorește un răspuns, i-l vom da. Și încă foarte repede. Aș vrea să știu dacă e un om de cuvânt, de onoare?

— Este!

— Ce vorbești? Cine-mi garantează?

— Eu!

— Siguranța ta mă pune pe gânduri, observă răutăcios Tedy. Dar joc totul pe o carte.

— Așa îmi placi, îl încurajă Eva, încercând să-l domine. Tu îmi spuneai cândva că detești găinăriile, dar că, atunci când e vorba de o afacere mare, începi s-o judeci cât se poate de serios. Iar o afacere implică întotdeauna un risc. În cazul ăsta, n-ai decât să hotărăști singur dacă merită sau nu să riști, să continui. Dacă nu vrei, cu atât mai bine.

— Ai adresa lui?

— O am.

— Perfect. Îi scriu trei rânduri într-un plic, prin care-i fac cunoscut că mă interesează patru sau cinci kilograme de „făină”. Atât cât a propus el. Să-l văd de ce e în stare. O să-i pretind marfa în cel mult cinci zile! E singura condiție pe care i-o pun.

— Pot să-i duc eu scrisoarea?

- Nu. Mă tem că e riscant să vă întâlniți.
- Mă excluzi din afacere, Tedy?
- Am grijă de tine, o dojeni el cu glas moale, blând. Te feresc de necazuri, de griji...
- Bine, Tedy! Atunci notează-ți adresa: Gigi Varga... Ce e?!
- Pe ăsta îl cunosc. Am fost împreună undeva!
- Traian nr. 168, etaj III, apartament 58, continuă Eva. Nu pricep de ce te grăbești, de ce dorești „marfa” în cinci zile!? Doar nu dau turcii peste voi!?
- O marfă n-o vinzi când vrei, ci atunci când ai cui!
- Știi, spuse femeia abandonând revista pe pian, vreau să isprăvim odată cu afacerile astea. Mi se par o povară. Încep să le urăsc, mi-e silă de ele. Am impresia că din cauza lor, am devenit mai reci, mai străini, mai singuri. Ne-am făcut parcă mai răi, mai egoiști. Femeia se opri în fața lui, îi luă paharul și-l goli dintr-o dată. Apoi își încolăci brațele pe după gâtul bărbatului și încercă să fie caldă, senzuală.
- Răule! M-ai bruftuluit astăzi cam tare... Pot să te rog, să faci ceva pentru mine, iubitele?!
- Ești tu un copil prea bun, iar eu un urs bătrân și ursuz. Fără tine, aș fi atât de singur, de pustiu... Ce să fac?
- Să mă duci cu mașina, să-mi scot rochia de la croitoreasă!

— Nu iubit-o, n-am să te duc, o să te duci singură. Iei un getax, e mai simplu, mai comod...

— Bine, șopti Eva. Deseară, rămân la tine. Mi-e dor de tine...

Tedy îi desfăcu unul câte unul nasturii de la bluză.

— Ce faci?!

— Rămâi acum, la mine! Deseară, plec la mama.

XIII

— Bună, salută stânjenit Dragomir, strângându-i mâna mică, cu degete lungi, subțiri. Îmi pare rău, n-am putut veni...

— Te-ai ținut de cuvânt, ai? îl apostrofă Melania. Mi-ai făcut vizita promisă! Ce mult se poate conta pe cuvântul tău...

— Nu fi rea... Știi foarte bine că am o meserie... Sunt zile când nu pot nici să mănânc...

— Acum, ce faci?

— Caut o blondă!

— Ai noroc oftă, Melania, luându-l de braț.

— De ce?!

— Nu știu bine de ce, dar ai noroc. Sunt eu fată bună și te iau așa cum ești. Altfel... Chiar cauți o blondă?

— O caut, o tachină el! De două zile o caut și nu dau de ea nicăieri. Altădată, vrând-nevrând, drumurile ni se

încrucișau, o găseam în cofetării sau în restaurante. Acum, când am nevoie de ea, n-o găsesc, parcă a intrat în pământ.

— Ce-a făcut?

— Nu știu. Poate îmi va spune ea. Și tu, Melania? Ce mai faci? schimbă Dragomir subiectul discuției.

— Te-am așteptat pe tine!

— Și în afară de asta?

— Nimic! Fata își privi ceasul și întreabă: ce zici, dacă te invit la un film!?

— La un film? repetă mecanic întrebarea bărbatul.

— Da. La un film. E șase. De la șase și jumătate, putem vedea un western american, la Progresul: *Un cartuș pentru șerif*.

— N-am văzut un film... nici nu țin minte de când.

— E cu un șerif, așa că te interesează. O luăm pe aici.

Fata se strânse mai mult sub umărul lui. Mergeau tăcuți, stăpâniți de un sentiment ciudat: fiecare avea impresia că trăiește aievea clipele acelea, că totul e doar un vis...

*

Seara, târziu, când se întorcea spre casă, după ce o condusesse pe Melania, căpitanul se întâlnește, aproape gata să se ciocnească, la un colț de stradă, cu Palade. Tânărul locotenent zise misterios, ca și cum ar fi deținut un mare secret:

— Am auzit!

— Ce ai auzit, pruncule?!

— Că pe acest front, ați rămas singur!

— La naiba, ripostă Dragomir. N-aș vrea să rămân...

— Vă e frică?

— Oricum, de la o anumită vârstă, trebuie să-ți iei și niște măsuri de prevedere.

— Eu sunt o asemenea măsură?

Era întuneric și o umezeală rece stăruia în aer. Pe stradă, trecătorii se împuținau. Sirena unei fabrici suna răgușit, monoton.

— Palade, vorbi calm și grav Dragomir, trebuie să-mi dai o mână de ajutor. Și asta în cursul zilei de mâine. Ce ai de făcut? Cauți la cazier pe Eva Costescu, domiciliată acum pe Aleea Tineretului nr. 4. Vezi ce pedepse a avut, ce condamnări. Are o condamnare pentru ceva învârteli cu valută, o să găsești tu acolo. Te duci și la tribunal, cauți dosarul și-l răsfoiești. Vreau să știi ce a făcut, ce prieteni, ce relații are sau a avut, cu ce s-a ocupat, de când, până când... Într-o vreme, a fost profesoară, dar nu știu unde. Te interesezi la inspectorat și afli cum, când și de ce a plecat din învățământ. Toate lucrurile astea, vreau să le clarifici cât mai repede posibil.

— E în regulă, tovarășe căpitan, deși sunt cam multe. Acum, la ora asta, vreau să spun, ce faceți?

— La ora asta? Ce poate face un burlac ca mine? Acasă

nu-mi vine să mă duc, fiindcă mi-e urât, prea mă simt singur, spuse el, gândindu-se la Melania. „Dacă ea m-ar aștepta acum acasă?! Ar fi o altă viață; oricum, o altă viață! Așa, nu mă așteaptă nimeni. Să dau un telefon Zoicăi? Irinei?! La ce bun...”

— Tovarășe căpitan, dați-mi voie să vă invit la o cramă. Bem un vin și servim o păstramă.

— Fie. Dacă tot n-avem altceva mai bun de făcut.

Coborâra la crama Ursus cu reținere; întotdeauna, seara, era lume multă, fum de nu te vedeai și miros greu de aer stătut și mâncăruri bine condimentate. Spre surprinderea lor, era lume puțină în crămă, multe mese libere o atmosferă chiar intimă și reconfortantă. Se opriră la o masă ca un butoi și comandară păstramă și un vin bun: vinul casei. Conversară așa ca să le treacă timpul, despre fotbal, despre filme, despre Eva, aproape terminară păstrama, când un individ deșirat, cu nas mic, rotund și roșu, de bețiv, care-i cercetase îndelung și insistent cu privirea, se apropie de masa lor și ceru politicos voie să se așeze:

— Permiteți, tovarășe căpitan Dragomir să iau puțin loc. Nu vă deranjez, am doar o rugămintă la dumneavoastră. Mă mai cunoașteți, sper? Nu?!

— Parcă, silabisi posac Dragomir. Parcă, dar nu știu de unde să te iau? Șezi!

Necunoscutul se așeză, trăgând fără zgomot scaunul.

Purta o pufoaică slinoasă, blugi bine albiți la genunchi și în mâini mototolea o bască.

— Nu mă mai recunoașteți. Aveți mulți clienți... Și eu v-am fost acum cinci ani. Dumneavoastră m-ați anchetat și mi-ați făcut dosarul. Erați locotenent major atunci...

— De unde știi că sunt căpitan? Îmbrac foarte rar uniforma militară.

— Totul se știe și se află pe lumea asta. Marius Crețeanu?! Nu vă mai amintiți?

Dragomir se încruntă, ridică din umeri neputincios, adăugând:

— Tot nu știi!

— Am lovit un pieton cu mașina, pe trecere, în 1970, era seara, băusem și am fugit de la locul accidentului...

— Și pe urmă ai furat un far de la bascula unui coleg și pe al tău, cel spart l-ai montat în locul celui furat! Era gata-gata să-ți arestăm colegul nevinovat!

Crețeanu se mulțumi să plece capul rușinat.

— Când te-ai eliberat?

— De trei luni.

— Și ce faci? Unde lucrezi?

— Păi tocmai de asta m-am adresat dumneavoastră, că n-am servici...

— De ce n-ai?

— Am fost pe șantier, unde am lucrat înainte, dar n-

au vrut să mă reprimească.

— De ce?

— Fiindcă am fost condamnat. De cei pătați, ca mine, știți și dumneavoastră, se cam ferește lumea. Aș vrea să nu vă supărați dacă vă rog să vorbiți cu tovarășul director Popa să mă angajeze. Nu contează pe ce șantier, mă duc oriunde.

— Șofer? Cine crezi că te mai poate angaja șofer?

— Iertați-mă, dar nu m-ați înțeles. Nu șofer vreau, ci mecanic auto, pe șantier, la orice coloană, oriunde.

— Bine, mă Crețeanule, am să te ajut. Dar dacă nu îți vezi de meserie, să nu ne întâlnim iar! Clar?

— Clar, dar ce fac?

— Treci dimineață pe la mine, cu actele, camera... Nu știi unde oi fi, dar întrebi.

— Vă mulțumesc domnule căpitan mult de tot. Aș vrea să vă mai rog ceva: îngăduiți-mi să vă ofer un vin.

— După ce te angajezi și după ce ieși primul premiu pentru conștiinciozitate în muncă. Înțeles, Crețeanule?

— Să trăiți, am înțeles. Se ridică mulțumit și umil bărbatul cu pufoaică și blugi. Știam c-o să mă ajutați...

— De unde știai?

— Ați mai ajutat și pe alți băieți.

— Așa vi se spune vouă, băieți? zâmbi căpitanul.

Crețeanu plecă după ce se înclină recunoscător de câteva ori.

— Chiar îl ajuți? întrebă Palade.

— De ce nu? E amărât. Câți din ăștia au venit la mine și i-am ajutat să intre în servicii Dacă-i lași, îi... anchetezi din nou. Fiindcă te miri ce prostii mai fac. În loc să-i anchetez, prefer să-i ajut.

— Și dacă te fac de rușine?

— Tu crezi că eu îi trimit acolo ca să mă mândresc cu ei? Încerc să le dau o mână de ajutor... Ce zici, n-ar fi timpul să mai și plecăm?

XIV

— Eva! Tu aici?

— Vai Iulia, nici nu te recunoșteam. Ce surpriză!

Cele două femei s-au pomenit față în față, într-un bazin cu apă termală, la Felix. S-au apropiat de peretele bazinului, s-au agățat de balustradă, să poată vorbi în voie.

— Tu, Eva, nu te-am văzut de patru, poate de cinci ani. Unde ești? Unde lucrezi?

— În învățământ, minți Eva. Cu chiu cu vai, am reușit să ocup un post de bibliotecară la un liceu. Vinerea sunt întotdeauna liberă. Tu? Te-ai căsătorit?

— Am și un băiețel de doi ani. Tu n-ai copii?

— Am fost căsătorită și-am divorțat. Sunt singură. Și mai fericită.

— Sunt acolo niște trepte și putem sta mai comod
Vino după mine.

Iulia își dădu drumul în apă. Înota ușor, cu grație și siguranță, căci în școală fusese o bună înotătoare. Eva urmărirea casca ei roșie, cu flori albe și înota greu, respira anevoie, după câțiva metri, simți nevoia să se odihnească. Făcu pluta, apoi continuă să înoate. O ceață lăptoasă acoperea bazinul. Iulia ședea pe o treaptă aflată în apă.

Se așează și Eva alături. Apa le venea până la piept. Era cald. O toropeală plăcută le pătrundea trupul.

— Tu unde ești, unde lucrezi? întrebă Eva, bucuroasă că-și reîntâlnise colega de bancă din ultimele clase de liceu.

— Funcționară la O.J.T.⁹ Un post oarecare. Nu cine știe ce, da' asta e, mai bun n-am.

— Ai abandonat învățământul? Te-ai lăsat păgubașă?

— Nu, nu, nici n-am terminat facultatea.

— Cum?! Doar ultima dată când ne-am văzut erai studentă la educație fizică! Știam că ai terminat facultatea!

— Am avut niște neplăceri...

— Vorbești serios, Iulia?

— Zău n-am terminat-o, deși am fost o foarte bună

⁹ Organizația Județeană de Turism.

studentă. În primii trei ani, am avut numai note de nouă și de zece. Ce mai...

— Dar ce s-a întâmplat?

— E o poveste mai lungă, n-aș vrea să te plictisesc. Tu cum de ai ajuns aici?

— Simplu. M-a luat un amic dintr-o cafenea. Are o treabă la Oradea și m-a rugat să-l însoțesc, să fac o plimbare. Cum tot nu aveam ce face, am zis hai s-o fac și p-asta. Și iată-mă.

În clipa aceea, o pereche cobora în bazin, chiar pe lângă cele două femei. Un bărbat înalt, mușchiulos și păros și o femeie frumoasă, brunetă, cu o față ovală, o figură de grecoaică, aspră și fermecătoare; femeia purta un costum de baie alb, se ținea încă extrem de bine și arbora un surâs distins.

— Uite tu, ce săni splendizi are femeia asta, observă Iulia. Nu știu de ce, dar invidiez femeile care au săni frumoși. Ca elevă, am suferit mereu cu sânuții mei...

Eva îl văzu pe bărbatul ce mergea posac în urma femeii și câteva clipe nu avu aer. Își frecă ochii și privi uimită perechea ce intra în apă. Se ridică brusc, împinsă parcă de un resort, vru să pornească după cei doi, căci bărbatul nu era altul decât Tedy, actualul și... fidelul ei amic sau mai exact spus amant! Se așază iar în apă. Avea senzația că va leșina.

— Ce e Eva?

- Nimic... Nimic, izbuti cu greu să șoptească.
- Ți-e rău?
- Nu. Parcă mi-e cald, m-a cuprins așa o slăbiciune...
- Ne ridicăm o treaptă mai sus, propuse Iulia și se săltă, ieșind din apă până la brâu.
- Te moleșește apa asta, zise Eva, încercând să învingă surpriza, întâlnirea neplăcută pe care n-ar fi crezut-o, dacă n-o vedea cu propriii ochi. Și bărbatul e bine, adăugă ea, străduindu-se să pară indiferentă.
- Mie nu-mi place.
- De ce, dragă? Uite ce animal bine e?
- Are o mutră de bădăran și nu numai că o are dar și e!
- Îl cunoști?
- Din vedere... Nu pot suferi bărbații de genul ăsta.
- Poate că în intimitate e mai agreabil, insistă Eva.
- Poate, dar mie îmi pare libidinos, unsuros... Ce mai, nu e genul meu...
- Și cucoana? Cine e? Eva întreba cu un glas moale, voia să afle cât mai multe amănunte despre cei doi, dar așa ca din întâmplare, fără să-și mărturisească drama.
- O femeie de bani gata. Ea trăiește pe picior mare...
- Nu e căsătorită?
- A fost. Soțul ei, un foarte bun medic a murit în urmă cu câțiva ani. A avut un infarct și s-a dus. A rămas ea singură, bogată și frumoasă.

— Încă, sublinie cu o anume răutate Eva. Trece și frumusețea ei, nu ține o veșnicie. Dar, de ce zici că e așa bogată?

— I-a lăsat soțul o vilă ca un palat, o mașină, o colecție de monede și una de tablouri. Se zice că tablourile ar valora milioane.

— Băftoasă al dracului, spuse Eva, furioasă în sinea ei nu pe văduvă cât pe Tedy. Abia acum înțelegea de ce în ultima vreme se purta mai rece, mai ursuz, de ce evita întâlnirile cu ea, de ce devenise un om obosit, plictisit de dragoste. „În irealitate, e mort după averea văduvei asteia”, gândi ea cu durere și ură.

— Orice am zice, e frumoasă, recunoscui Iulia. Și are și un nume frumos: Laura Atanasiu!

— Frumos...

— Zice lumea că se mărită cu peștele ăsta.

Eva căuta să-i urmărească, să-i redescopere pe cei doi, dar aburii ascundeau perechea pe care ea o ura acum. O mânie oarbă, neiertătoare, creștea în inima ei. Întâiul gând care-i încolți, fu acela al răzbunării. „O să-i plătesc totul, pentru tot și pentru toate” își spuse ea.

— Tu nu te mai căsătorești, Eva? E rău singură, e urât...

— Dragă Iulia, am încercat și măritișul, nu mi-a mers, și-ți mărturisesc sincer, nu am curajul s-o mai fac și a doua oară. Soțul tău ce e, unde lucrează?

— Inginer la C.F.R. Am avut mare noroc: e un bărbat așa de cumsecade, de bun. Eu una sunt mai mult decât fericită.

— Laura asta ce învârte?

— E medic. Medic stomatolog. Se zice că e și foarte bună. De-aia mă mir și mă întreb, ce găsește la ramolitul ăsta? Ce?

Eva nu răspunse. Lovi apa nervoasă, lăsând impresia că se joacă doar. O clipă, în durerea ei, găsi nimerit să-i spună totul prietenei sale. Să-i povestească cum a șantajat-o, cum a umilit-o și a mințit-o Tedy. Dar, mândria ei de femeie învinse în clipa următoare. Tăcu, abia înăbușindu-și plânsul. Se hotărî să fie tare. „N-are rost să mă port ca o țață, trebuie să-i dovedesc că sunt o femeie mult mai deșteaptă, mai corectă și mai energică decât el”.

— Nu știu ce lucrează ăsta, dar toată ziua e aici, la Laura.

— Poate are părinții aici, frați, poate n-o are numai pe ea...

— Părinții lui au murit. Mamă-sa a murit pe vremea când eu eram studentă. Cel puțin așa vorbește lumea.

Eva se aruncă în apă. Înota cu forță, cu voluptate. Mânia, ura, îi dădeau puteri nebănuite. Iulia o urmă, făcu încet câteva lungimi de bazin, dispărând în aburii lăptoși. Se întâlneau iar, la locul lor, pe treapta acoperită

de apă.

— E plăcut la voi, la Oradea. Băilele astea-s colosale, spuse Eva.

Laura Atanasiu se apropia de scări înotând leneș. Urcă apoi grațioasă scările. Avea inele mari și cercei din aur. Eva observă uluită lăncișorul de la gât: trifoii de aur cu patru foi, promis ei, cadou de nuntă.

— E femeie frumoasă, șopti Eva, înjurându-l printre dinți pe Tedy, încât, dacă cineva i-ar fi urmărit buzele ar fi înțeles că e vorba despre mama lui.

— Se distrează porumbeii, ce le pasă. Au timp, au bani. Știi unde își fac revelionul?

— Cine?

— Ăștia doi!?

— Nu. Unde?

— La Viena.

Eva avu impresia că va cădea pradă unui infarct. Capul îi vâjâia, inima îi bătea tare, gata s-o sufocă, urechile-i țiuiau.

— Ți-e rău, ce-i cu tine? Iulia îi puse mâna pe frunte, îi făcu vânt, o ajută să se ridice.

— Cred că am stat prea mult în apă, îngână Eva, aiurită, copleșită de durere și revoltă. Adineaori, am înotat cam mult... Nu-s obișnuită...

Afară era mult mai rece și Eva își reveni. Făcu câteva mișcări de gimnastică să se înviioreze. Se duse și întră

sub un duș. Apa era rece ca gheața. Țipă scuturată de friguri, dar suportă cu stoicism torentul rece al apei. Înviorată, arboră o mină veselă.

— De unde știi că se duc la Viena?

— De unde! Doar au trecut pe la mine!? Eu le-am făcut formele. Ba mai mult, pot să-ți spun că le-au ieșit și pașapoartele. Deși, sinceră să fiu, mă mir cum li s-a aprobat. Ia să-i mai lăsăm naibii pe ăștia. Știi ce Eva, ne îmbrăcăm și vii până la mine, îmi faci o vizită, să-mi vezi copilul. Soțul meu e la București. Bem o cafea și bârfim pe cinste.

— Nu pot, Iulia. Iartă-mă, altădată am să vin cu cea mai mare plăcere. E târziu, sfârși Eva, descâlcindu-și părul în fața unei oglinzi.

— Amâni plecarea cu o oră, doar n-o fi foc?!

— Nu, nu mai pot să amân nicio clipă. Am ceva de rezolvat încă astă-seară. Ceva ce nu suferă amânare!

XV

Lapovița teroriza de câteva ceasuri orașul. Cafenelele și braseriile gemeau. Lume multă și mai mult fum de țigară. Lâncezeală. Oamenii din localuri, în majoritate tineri, cu chipuri palide, căzuți într-o indiferență tristă, totală, ispășeau parcă o pedeapsă, înghesuiți, fără aer, fără lumină. Probabil că dacă i-ar fi silit cineva, să stea

tepeni, ore întregi, în fum și miros, ar fi protestat vehement, ar fi făcut uz de forță. Nesiliți de nimeni, își îndurau destinul, omorându-și vremea cu tutun, cafele și alcool. La o masă mică, de două persoane, peste care părea că se va prăbuși inevitabil un cuier pom, ascuns sub o căpiță de haine, Pericle dezlega absent cuvinte încrucișate. Căpitanul Dragomir ajunsese cu greu, ocolind mese și scaune, deranjând clienții, la masa aceea. Își puse fâșul îmblănit pe spătarul scaunului, în timp ce Pericle se ridică în picioare, încântat că-l vede:

— Te căutam. Și ieri te-am căutat. De trei zile te caut. Pe unde umbli?

— Crezi că știu?!

— Așa e când iubești!

— Ce vrei să spui?!

— Te-am văzut cu Melania, la film. Ce mai, ești fără replică. Un zâmbet luminează chipul micului cocoșat, în timp ce își scotea tacticos pipa și punga de tutun. Încarc bateria, fac un fum aici, pe urmă plec și-i las pe ăștia să se intoxice. Unde pui că mi-am cumpărat și surcalău¹⁰!

— Ești mare, Pericle, se amuză Dragomir, aprinzând o țigară. Ziceai că m-ai căutat...

— Exact! făcu grav Pericle, îndreptându-se pe scaun, arborând o ținută serioasă. Am o veste care, sper, că o

¹⁰ Bucată de fier sau de sârmă folosită la curățirea lulelei.

să te bucore. O veste în legătură cu Eva!

— Nu mă înnebuni!? Să te și cred?

— Te rog foarte mult. Uite cum s-au desfășurat faptele. Luni, la ceasul prânzului, ies și eu în târg, după meditații, ca omu', să beau o cafea. Mă duceam așa pierdut în mulțime, fără grabă, fără țel, nehotărât unde să intru. Deodată, în fața mea, Eva! Eva noastră cea frumoasă. Era blondă și cu părul ei. Carevasăzică, nu purta perucă. Avea însă un coșcogeamite barosanul lângă ea: un tip de halterofil, tuns scurt, cu linii severe în obraz, un pic cărunț și un pic adus de spate.

Între timp se stinsese pipa. Pericle îndesă tutunul cu surcalăul, aprinse un chibrit și pufăi mult, cu efort, încât ochii îi deveneau mai mari în cap, până când jar roșu sfârâi în pipă.

— O văd pe Eva, cum zic, simt așa în mine că o poftesc, mă resemnez și o salut totuși ceremonios. Privirea ei trece peste mine, undeva departe, pe stradă. Nu-mi rămâne nimic de făcut, și-mi răspund în locul ei: „Bonjour, Pericle!” Îmi văd de drum. Ajung în față la Primăvara. Intru. Nu mai fusesem demult acolo. Era o casieriță frumoasă foc, cu un corp teribil. Uite, doar vorbesc de el, de corp și transpir. Își șterse fruntea cu dosul palmei, în timp ce ospătară aduse și un Pepsi. Duduie, dacă ești amabilă, adu-mi și mie același lucru. Te rog. Plătește, domnul! Pericle tuși ironic.

Căpitanul surâse încurcat. Uitase pur și simplu să-l întrebe pe amicul său ce vrea. Stinse țigara, privindu-l cu duioșie pe cocoșat.

— Ei, reluă Pericle, mă așez la o masă și încerc să sfârșesc un careu. După vreo zece minute, poate Unsprezece, aud la masa din spatele meu o voce bine timbrată, reținută. Fără să vreau, trag cu urechea. De fapt, nu chiar fără să vreau. Vocea aceea a zis la un moment dat: „Adineaori am vorbit cu Eva!” Numele ăsta, m-a determinat să fiu atent. M-am întors discret și-am constatat că tipul care vorbea era cel ce o însoțise pe Eva prin oraș. Da văd că ești cam plictisit! Ce-i cu tine?

— Hai, mă Pericle, tu lași povestirea acolo unde e mai interesant. N-am chef, dar asta n-are importanță. Zi-i!

Pericle pufăi des și zise mulțumit:

— Pe mine, în general, nu mă ascultă lumea. Acum, că am și eu un subiect, profit de el. Am tras cu urechea, da' n-am priceput o iotă. Zicea barosanul: „I-am oferit, așa cum ne-am înțeles, patru cel mult cinci kilograme. Am rugat-o să-mi dea un răspuns cât mai repede”. Celălalt l-a întrebat cum a mers, cum a acostat-o pe femeie, dacă n-a făcut nazuri... Ai reținut? A acostat-o. Deci, n-o cunoștea! Înseamnă că e o afacere, un biznes serios. Ce zici, e tare?

— Pe urmă?

— Pe urmă nimic. Au vorbit despre fotbal și-au

plecat.

— Tipul din cofetărie era precis cel care o însoțise pe Eva?

— Mă jignești, se supără Pericle. M-am dus până la bar dinadins și l-am văzut bine: era el. Sută la sută!

— N-a pomenit nimic de marfă, de kilogramele acelea, ce erau, despre ce era vorba?

Pericle își scutură pipa supărat. Fața lui se întunecă. Nu răspunse. Scotea cu surcalăul cenușa din pipă. Apoi zise cu un neașteptat regret:

— Te credeam un amic mai franc, Sandule. Tu știi despre ce e vorba, faci pe prostu' și mă întrebi pe mine. Să fim serioși!

— Pe cuvânt de onoare, Pericle, dacă știu despre ce e vorba. Îmi vine să plesnesc de ciudă că nu știu.

— Atunci de ce-o urmărești?

— E suspectă. Și nu atât ea, cât, probabil, amicii ei.

— Suspectă, suspectă, dar pentru ce?

— Poate trafic de valută, aur...

Cocoșatul râse straniu, lung și strident. Își potoli râsul și întrebă:

— Valută, aur, cam patru, cinci kilograme? Nu ți se pare caraghios? Nu sunt eu Maigret, dar nici tâmpit încă nu-s. Cocoșat, da, asta e altceva. Ținea pipa goală în mână, o duse la gură și rămase surprins. Ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva. Vorbi încet și cu oarecare

împăcare:

— Iartă-mă, Sandule. Acum îmi dau seama; tu poate n-ai voie să-mi spui. E secret! Vezi, eu la asta nu m-am gândit. Și dacă nu te-aș cunoaște de vreo zece ani buni...

— Pericle, te rog nu te supăra pe mine, atunci când am secrete față de tine!

— Poți să-mi spui de ce ești atât de indispus, de supărat în astă-seară? Sau e și asta secret?!

— Mă doare o măsea. De trei zile mă doare.

— Și de ce nu te duci la medic? Am eu un cunoscut. Dacă vrei...

— Încă nu mă duc...

— De ce?

— Mi-e frică!

Pericle râse încât se zgudui tot, apoi își înecă râsul în el și se înroși.

— Degeaba râzi, de nimic nu mi-e frică pe lumea asta, dar de stomatolog am o adevărată oroare.

— Tocmai de asta râd: și mie mi-e frică de dentist!

Se ridicară și ajunseră cu greu la ușă. Afară, lapovița cădea violent, în rafale. Dragomir se gândea la Eva. „Deci învârte dânsa ceva. Eleganța ei nu e întâmplătoare. Patru, cinci kilograme... Culmea! Ce e de făcut?” Hotărî să-i raporteze, de îndată, totul, colonelului.

- Ce zici de Alain Delon¹¹-ul ăsta?
 - Mișto haină, îl aprobă Dragomir. De unde?
 - Cu pile! A fost respins la export. Un amic, responsabil de magazin, are un copil pe care i-l meditez. El mi l-a pus deoparte. Au venit doar zece.
 - Frumoasă haină, dar fularul nu prea merge...
- Perlele izbucni în râs și abia după ce se sătură, răspunse:
- Știu. Ai și tu puțină răbdare. Fulare încă nu s-au respins la export!

*

În cameră era rece și, ca de obicei, dezordine. „Dacă ar fi mai cald, ordine, să mă aștepte cineva, ar fi altfel, așa...” Trist, se apucă să facă puțină ordine. Strânse ziarele de pe masă și de pe pat, rufele murdare le puse într-o ladă, în baie, florile uscate din vază le aruncă la gunoi, un costum uitat pe un scaun îl așeză la locul lui, în dulap. Se încălzi, rămase numai în cămașă, hotărât să treacă și în bucătărie, când sună soneria. Era zece și jumătate. Deschise. Colonelul Ioan Albu apăru în prag.

- O, să trăiți! Ce plăcere! Pofțiți, vă rog!
- Ești singur? Nu te deranjez?!
- Din păcate, singur!
- Atunci, intru și te rog nu te supăra că vin la ora

¹¹ Haină scurtă din piele de oaie, cu guler de blană.

asta. Există și o explicație: am fost pe scara vecină, la un văr al meu. Am văzut lumină, și-am zis hai să intru, să-mi văd subalternii acasă, în familie, ce fac, cum își petrec timpul liber!?

— Făceam ceva ordine. Viață de burlac.

— E urât singur, așa-i? dădu din cap colonelul, pipăind caloriferul care era aproape rece.

— Mai ales seara.

— Procedează în consecință!

— Anul viitor mă predau!

— Oho, de câți ani aud angajamentul ăsta! Nu mai cred. Gata! Mă rog, ești major... Am auzit că m-ai căutat?

— Toată seara. Am o mică noutate. Eva a stat de vorbă cu un tip într-o cofetărie. Tipul i-a oferit patru sau cinci kilograme.

— Ai auzit tu?

— Nu. Amicu' Pericle. V-am mai vorbit despre el.

— E om de încredere?

— Garantez pentru el!

— Vezi, Dragomire, și ziceai că acest caz n-are sare și piper?! Încet-încet, pare să aibă. Și încă mai multă decât normal. Trebuie răbdare, foarte multă răbdare. Telefonul acela l-a dat cineva, care știa bine ce se pune la cale. Nu putea să-i vină nimănui ideea de a se răzbuna pe cineva, denunțându-l că face un anume

trafic. N-avea rost să-l denunțe, dacă nu exista și un adevăr în toată povestea. Ori, persoana care a telefonat, știa de ce-o face. Înseamnă că suntem, mai corect spus, că ești pe drumul cel bun. Hai să facem o mică recapitulare, să ne mai limpezim nițel. Mario și Carlo au trecut granița curați ca lacrima. De azi în două săptămâni, vor veni din nou după încălțăminte. Altceva, despre ei, nu știm.

— Cum, punga, Eva?

— Sunt niște indicii, dar deloc sigure: adică nu avem nicio probă concretă. Deci, Mario, deocamdată, nu ne interesează. Eva?

— A plecat luni seara la București.

— Ești sigur?

— Am condus-o eu la gară, a urcat în vagonul de dormit și a călătorit singură într-o cușetă.

— De unde știi?

— În același vagon a călătorit și tovarășul maior Popovici, de la economic. Dumnealui mi-a confirmat că a coborât în București și că s-a urcat în tramvaiul 26.

— S-a întors?

— Ieri seară era lumină la geamul ei. Înseamnă că a venit.

— Și tu, trei zile cu ce te-ai omorât în lipsa ei?

— Am terminat dosarele cu spirtul și cu Temistocle, cel cu avorturile provocate.

— Să mergem mai departe: ceilalți doi italieni, Giacomo și Frustalupi, sunt tot la Brașov. Schiază în fiecare zi. Nu știu ce i-a apucat așa dor de schiat. Important e că știm ce fac! După cum vezi vrând-nevrând ajungem tot la Eva.

— Un lucru nu înțeleg eu, tovarășe colonel. De ce-i urmărim atâta și nu acționăm!?

— Ce vrei să spui?

— Nu era mai bine să-l fi oprit pe Mario și să văd ce e în pungă? Dacă era cazul, îl arestam. Simplu ca bună ziua. Eu zic că era mai bine, mai normal.

— Nu cred, dimpotrivă! Sunt convins că greșeam acționând.

— E o noapte adâncă în jurul nostru, se lamentă căpitanul.

— Foarte bine. Înseamnă că o să avem și un răsărit și o dimineață, când se vor limpezi lucrurile. Până atunci rămâne Eva. O vom urmări zi și noapte cu cea mai mare precauție.

— Să încerc să-i fac curte, mă dau drept profesor... Ar merge?

— Nu. E o situație prea delicată. Procedul ăsta mi se pare rudimentar în cazul ei.

— Iertați-mă, o cafea, o țuică, un coniac? Cu ce vă pot servi?

— Nu, mulțumesc. La ora asta, nu mai beau.

— Un coniac mic?! Nu se poate să mă refuzați?!
Prăjitură n-am!

— Am spus nu! Colonelul făcu câțiva pași. E târziu, trebuie să te culci, adăugă el. Somn ușor. Ai nevoie de odihnă. Eva te așteaptă!

— Dacă ați fi de acord să-i fac curte. Aș afla tot, tot, tot.

— Lasă, rămâi umbra ei. Deocamdată! E mai bine. Trebuie să-ți mai spun încă un amănunt: Eva a fost văzută în ultimele săptămâni în compania unui șofer de la fabrica de postavuri. De câteva ori, s-au întâlnit la Metropol și în parc. I-am urmărit pe amândoi. Spre dezamăgirea mea, șoferului i s-a desfăcut contractul de muncă pentru abateri disciplinare. Dacă știam, interveneam să-l mai țină câteva luni... Așa, varianta asta pare moartă. De ce zâmbești? Colonelul se opri în prag.

— Data trecută, mi-ați spus că pe frontul ăsta rămân singur?! Văd că nu e așa!

— E bine să nu crezi întotdeauna sută la sută tot ceea ce ți se spune!

XVI

Camera ovală, prea încărcată de tablouri, sufocată de mobilă stil, grea și masivă, i se părea rece, neprimitoare.

Simțea un adânc dispreț până și pentru lucrurile care o înconjurau și în mijlocul cărora se simțise atât de bine odinioară. De câteva ore, Eva aștepta singură, hotărâtă să joace cu cărțile pe față! Lumina era stinsă. Prăbușită într-un fotoliu îl aștepta pe Tedy pentru a se răzbuna. Își turnă puțin whisky Johny Walker într-un pahar înalt, din acelea pe care le prefera Tedy. „Omului acesta, lipsit de suflet, de inimă, care și-a bătut joc de alții, mințindu-i, umilindu-i, șantajându-i, vânzându-i, trebuie să-i plătească cineva. Iar acel cineva voi fi eu! Sunt clipe pe lumea asta când omul e obligat să-și facă singur dreptate, așa cum știe și cum poate. În ce mă privește, am să mi-o fac fără milă, cu sânge rece, cu cruzime chiar. Nu voi ierta nimic, nu voi avea milă, pentru că Tedy a fost o bestie! Un monstru...” În clipa aceea, auzi ușa din hol, apoi pași grei înăuntru și respirația obosită a unui om. Țăcăniră întrerupătoarele de la baie și din bucătărie. Eva înghiți în gol, copleșită de o căldură ușoară, care-i cobora de la tâmpile în jos, prin tot corpul. În mintea ei, se învâlmășeau întrebări, idei, fapte... Alcoolul îi făcea bine, o liniștea, îi dădea curaj. Clipele erau lungi, insuportabile. Se deschise ușa sufrageriei și brusc încăperea fu scăldată de lumina celor douăsprezece becuri ale candelabrului din cristal. Numai în papuci de casă, pantaloni și vestă, Tedy înaintă și descoperi brusc picioarele femeii. Trupul ei

era ascuns în fotoliu.

— Voiai să mă sperii, puicuțo! Tedy se apropie și încercă s-o sărute, ca un om tandru, vesel, căruia i-a mers bine în ziua aceea. Eva întoarse ușor fața, privind în altă parte. Bărbatul rămase aplecat deasupra ei, nedecis.

— Ce face mama? Vocea femeii era ostilă, rece.

Tedy se retrase stângaci, își luă un pahar, turnă whisky și se trânti îmbufnat în celălalt fotoliu. Scutură paharul ușor și bău o înghițitură.

— Nu-mi spui ce face mama?

— Sărmana! Nu mai are mult...

— Ce vorbești?

Eva își luă paharul și începu să se plimbe prin încăpere, așa cum obișnuia Tedy. O clipă privirile lor se întâlneau. Bărbatul cedă. Sesizase imediat o ură, o pornire pătimasă în ochii femeii. Înțeleșese că s-a întâmplat ceva, nu știa anume ce și, de aceea, socoti că e înțelept să tacă, să rămână indiferent până când Eva va vorbi.

— Dragul meu, tu crezi că eu sunt chiar așa o proastă, o tâmpită, o neajutorată încât, ți-ai închipuit, că poți face orice din mine? Că poți face ce vrei din mine? Te credeam mai inteligent, totuși!

— Mi se pare că nu avem ce discuta acum și pe un asemenea ton. Sunt obosit și îndurerat. Am nevoie de

liniște.

— Și eu sunt obosită și îndurerată. Și eu am nevoie de liniște...

— Perfect! Te duci acasă și o să ne certăm mai bine mâine, sau poimâine.

— Nu plec nicăieri. Trebuie să ne spunem niște lucruri grave, murdare, încă în seara asta. O altă cale și o altă zi nu există!

— Nu e momentul, draga mea. Să ne liniștim întâi și asta spre binele nostru.

— Mă voi liniști abia după ce-ți voi spune totul. Tedy, trebuie să ne aruncăm măștile, să ne vedem chipul așa cum e, în toată nuditatea lui, pocit, strâmb, putred, mincinos, prefăcut, și laș...

— Așa o fi al tău, râse ironic bărbatul și bău calm.

— Mă jignești și acum? Cât ești de mic, de laș! Doamne, cât ești de laș!

— Aș avea o rugămintă: să nu fii obraznică!

— Te înșeli, iubitoare. În seara asta, am dreptul să fiu oricum. Și voi fi necruțătoare, căci te afli în mâinile mele. În câteva ceasuri, ești un om distrus. Și n-am să te iert. Nu, te rog nu te ridica, îți pun eu whisky dacă e nevoie, șezi și ascultă-mă. Mama ta a murit acum opt, zece ani. Cu toate acestea, te duci mereu s-o vezi, ba vorbești cu ea, o încurajezi, ești îndurerat și mâine-poimâine o s-o îngropi a doua oară! Nu ți se pare stranie

această realitate?!

Tedy goli paharul nervos, indignat. Era convins că Eva aflate ceva, aflate c-o mințise, dar nu știa cât, ce anume aflate, de unde. Preferă să tacă. Femeia îi turnă whisky, apoi își reluu plimbarea.

— Altceva? întrebă Tedy.

— Să facem un raționament: acum câteva zile, mi-ai spus că lăntșorul de aur, medalionul acela, un trifoi cu patru foi, mă rog, toată garnitura, l-ai dus mamei tale. A vrut să o mai vadă înainte de a... muri. A fost darul ei de nuntă. Și darul meu de nuntă! Frumoase minciuni! Superbe! Ai mințit ca un maestru. Ce zici, Tedy?

El aștepta nemișcat, absent. Parcă nu auzise nimic. Privirea lui, grea, rămase pironită în paharul cu whisky. Știa că trebuie să se apere. Dar cum? Căuta o ieșire, căuta niște argumente. Voia să fie abil, sigur, convingător. Căuta o idee și o clipă prielnică pentru a para atacul vehement al femeii.

— Ți-e rușine, te simți mic în fața minciunilor proprii, a escrocheriilor tale?

— Draga mea, e vorba de o regretabilă neînțelegere. Am trecut prin foarte multe în viață, am avut momente de grea cumpănă și mă amuz, pur și simplu mă amuz, când văd un copil bun și prostuț ca tine, pornit să taie și să spânzure, numai și numai pentru că a dat crezare unor zvonuri, unor bârfe de nimic. Nu știu cine și ce ți-

a spus. Nici nu mă interesează. La mijloc este însă o gravă și o regretabilă greșeală. Mama mea, deci aceea care m-a născut, a murit acum zece ani. E adevărat și nu contest acest lucru. Dar nu ea m-a crescut, nu ea m-a îngrijit, nu ea mi-a fost mamă! E un capitol trist și amar al vieții mele, despre care îmi vine greu să vorbesc. Femeia care m-a născut, a fugit cu un amant și m-a lăsat plocon tatii. Mai târziu, tata s-a recăsătorit cu femeia asta, care acum se luptă cu moartea. Ea e mama mea adevărată, mama mea bună, pe ea am iubit-o mai mult decât pe tata. Ea a fost un om inegalabil. Aceea care m-a părăsit și pe care am înmormântat-o tot eu, de milă, acum zece ani, a fost o biată târfă.

Eva se opri derutată lângă pian. Îl privi lung pe Tedy. Pentru prima oară i se păru îmbătrânit și slab. O surprinse faptul că vorbea atât de liniștit, de firesc, de exact, ca un om care n-are nimic de ascuns. Ba chiar observă o oarecare emoție pe chipul lui, o anume căldură sau durere în glas. Se plimbă căci se simțea mai tare, mai stăpână pe situație. Îl privi din nou, bănuitoare. Fața plină de cute, părul bine rărit în creștet, mâinile osoase, obosite, trădau un om măcinat de neliniști și de vârstă. În clipele acelea, Eva se îndoia de ceea ce-i spusese Iulia. Își aduse deodată aminte că îl văzuse pe Tedy cu amanta, că ea purta medalionul la gât. Fără voie zâmbi!

— Găsești că e atât de amuzant? întrebă Tedy, îndurerat.

— Poate există și ceva amuzant. De pildă, trifoiul acela din aur l-a văzut cineva pe pieptul unei femei, pe care o însoțeau într-un local, la Oradea!?

— Da, dragă, așa e. Ai dreptate. Am fost, aseară, la restaurant la Continental dacă dorești să știi, cu cumnată-mea. Soția fratelui meu vitreg. A venit și el ceva mai târziu, am cinat împreună. Trifoiul?! Sper că nu ești atât de naivă să crezi că a fost un unicat, că bijutierii au lucrat doar unul singur. Ce mai vrei să afli, draga mea?

Tedy era mult mai abil, mai greu de învins, decât își închipuise. „Nu e bine să mă arunc asupra lui. Trebuie să-l încolțesc ușor, dibaci, cu tact și siguranță.

E viclean și deștept. Se apără formidabil. Poate că are și dreptate...”

— De ce nu mi-ai vorbit de fratele tău vitreg până acum?

— De ce! Tedy ridică din umeri. Fiindcă nu m-ai întrebat.

„Dacă, totuși, femeia aceea e cumnată-sa? Lumea zice că se căsătoresc, dar, dacă lumea nu e bine informată?!” Eva își simțea capul greu; începu s-o doară.

— M-ai dezamăgit, Eva. Nu mi-am închipuit că ești atât de bănuitoare, de temătoare... Într-un fel, încerc să

te înțeleg. Ești prea obosită, surmenată. Poate ai nevoie de câteva zile de odihnă, la munte.

— Nu-i nimic, mergem la Erevan! Va fi frumos și mă voi odihni.

— Excursiile sunt întotdeauna extrem de obositoare, draga mea.

— De ce-mi vorbești atât de afectuos?

— Te compătimesc. Ești un copil prost și naiv.

— Atât de naiv, încât știu bunăoară și faptul că tu îți vei petrece revelionul la Viena! Eu urmând, astfel, să iau o mare plasă. Vezi, ce naivă sunt? Și ce proastă sunt?! Nu știu nimic. Absolut nimic.

— Ce-ai spus? Tedy tresări. Își desfăcu cravata și-și deschise nasturele cămășii. Apoi, se lăsă moale în fotoliu.

— Ai auzit foarte bine!

— Perfect! Ce mai dorești?

— Să-mi spui de ce pleci la Viena? De ce m-ai mințit cu Erevanul? Unde ai vrut să ajungi?

Tedy lovi ușor cu mâna marginea masivă a fotoliului. Răspunse neașteptat de sigur:

— Pentru Viena e înscris Teofil, fratele meu vitreg. Eu mă numesc Teodor. Teodor Macarov. Gâscă! se răsti Tedy, socotind că e bine să pună piciorul în prag, bărbătește și definitiv. Își șterse fața de sudoare cu batista. Trecuse prin mari emoții. Se autofelicita pentru

inspirația și măiestria cu care ieșise din încurcătură. Ești o găscă, draga mea. Mă doare cumplit că n-am înțeles asta mai demult. Repet, nu știu și nu mă interesează cine e persoana care ți-a vârât în cap prostiile astea. Mă supără foarte mult faptul că tu ai crezut-o. Și mai mult, că ai venit la mine în casă, să-mi faci morală, să mă pui la zid, să mă jignești. Mă iei drept un ticălos de rând, mă faci cu ou și cu oțet, acuzându-mă și condamnându-mă pe nedrept. Și toate astea când eu vin acasă sfârșit, de lângă patul de suferință al mamei mele. Făcu o mică pauză. Se credea ferit de orice primejdie. Stăpân pe situație, hotărî să-i ofere Evei, în continuare, și o mică lecție de morală.

— Ai procedat ca ultima târfă! Și asta mă înfurie la culme. Toată ziua am stat lângă biata mamă, abia m-am despărțit de ea, vin acasă zdrobit și uite, dumneaei îmi ia un adevărat interogatoriu.

Eva se însenină deodată, se liniște și-i întoarse spatele mulțumită, stăpână pe sine și pe situație. Întrebă ușor umilită:

— Azi ai vorbit cu mama?

— Da, azi. Toată dimineața am stat lângă ea. În sfârșit, nu merită să mai discutăm.

— Escrocule!

Bărbatul sări din fotoliu și din doi pași fu lângă Eva. Ea îl domină cu privirea, repetând cu patimă:

— Escroc ordinar!

Tedy o prinse de bărbie, vru s-o lovească, apoi se retrase scârbit, amenințând-o doar:

— Dacă mai spui asemenea cuvinte, mătur odaia asta cu tine! Te calc în picioare!

— Prostuțule, îl dojeni cu ironie. Prost mic și naiv! Nu poți face una ca asta. Doar știi prea multe despre tine!

— Ce știi? urlă Tedy, ca scos din minți și se opri revoltat și speriat în fața ferestrei, cu spatele spre femeie.

— Știu că azi-dimineață ai fost la băi, la Felix, cu soția fratelui tău. Așa se obișnuiește, probabil, la voi în familie.

— E o confuzie, negă Tedy. O fi fost fratele meu. Semănăm.

— Te-am văzut, v-am văzut cu ochii mei, Tedy!

— Aiurezi!

— Am văzut totul. Am și martori. Ați intrat în apă chiar pe lângă mine. Erai atât de absorbit de „cumnată-ta”, adică de amanta ta, încât nici nu m-ai văzut.

— E cumnata mea „zbieră bărbatul și aruncă paharul gol în perete.

— Nimic de zis, e femeie bine Laura Atanasiu. De ce n-o cheamă Laura Macarov?

— E soția fratelui meu vitreg. Pe el în cheamă Atanasiu!

— Mincinosule. Minți așa fără umbră de rușine. Mă rog, să zicem că te și cred. De ce te duci cu ea la Viena?

— Nu eu, soțul ei merge. Clar?

— M-ai mințit în mod ordinar, Tedy. Noroc că am descoperit la timp cursa pe care mi-ai întins-o.

— Ce cursă? Care cursă?

— Câteodată, continuă calmă Eva, am și eu noroc în viață. Laura. Laura Atanasiu! Frumos nume. Frumoasă femeie. Oare și pe ea ai mințit-o sau o vei minți ca și pe mine?!

Bărbatul o prinse de păr. Ochii lui mari și răi, de fiară rănită, o fixau brutal. Îi șuieră la ureche:

— Ar trebui să-ți sucesc gâtul. Acum. Pe loc!

— Nu poți! Imposibil, iubitoare. Ai rămâne cu un cadavru care te-ar da apoi de gol! De asta nu mi-a fost frică să vin aici! Numai aici mă aflu în deplină siguranță. Pricepi? În sfârșit, iată-ne, așadar, spălându-se rufele murdare. În familie, cum se zice. Le spălăm și pe urmă plătim. Fiecare după cât merită.

Tedy își turnă whisky și-l bău lacom, disperat. Se afla în primejdie. Avusese impresia că o are în mână pe Eva. Și dintr-o dată, se afla el în mâna ei. Se cutremură amintindu-și în fugă câte lucruri știa femeia despre el. Căuta o soluție, o idee, o minciună, să evite drama. Zadarnic. Nu găsea nimic. Nu vedea nicio ieșire, nicio șansă. Își aminti că a trecut, și nu o dată, prin clipe mult

mai dificile și totuși răzbise. „Cedezi acum în fața unei fufe? Nu! Nu cedezi. Dar ce faci?” Agita paharul gol și se plimba prin odaie cu pași mari, egali. Spuse, arborând o mutră de om sătul și plictisit:

— Să terminăm bâlciul. Sunt obosit. Am nevoie de odihnă.

— Așa e, replică Eva, sigură pe ea, șezând pe brațul masiv al unui fotoliu. Am început, trebuie să și sfârșim!

— Și ce propui?

— Nu propun nimic.

— Atunci?

— Îți dau o singură șansă! N-ai de ales...

— Afară! Afară! țipă isteric Tedy, deschizând larg ușa.

— E bine să te liniștești...

— Afară! Târfă ordinară! Ieși imediat afară! Ieși din casa mea.

— Bine! Plec! Se ridică, își luă blana de jder sub braț și se apropie de ușă. Te previn, Tedy, asupra unui singur lucru: pot să plec chiar acum! Dar...

— Te rog foarte mult, încercă bărbatul să fie politicos, de formă.

— ...dar dacă plec, mă duc direct la miliție! E bine, deci, să te gândești la ceea ce faci. Să plec?!

Bărbatul trânti ușa și-i smulse blana, pe care o aruncă pe masă. Trase un scaun și i-l arătă cu palma întinsă.

— Să discutăm, atunci, de la egal la egal!

— Nu înțeleg! Cum vine asta?! Eva ocupă locul arătat.

— Ca escrocii! E limpede?

— Bine, Tedy. Uite ce am de spus. Acum șase luni, când mi-ai vorbit despre căsătorie, când ne-am și logodit, dacă ceea ce a fost atunci poate fi numită o logodnă, eu aveam 25.000 lei la C.E.C.. Mi-ai cerut să scot banii, să-i aduc aici, să-ți cumperi Renault-ul ăsta alb. Erau, în fond, banii noștri. Am acceptat, am adus banii...

— Eva, nu mai lungi povestea! Am înțeles. În câteva zile, vei avea banii. Mai e vorba și despre altceva?

— Bineînțeles! Ți-ai bătut joc de mine, m-ai mințit, mi-ai luat banii, m-ai umilit...

— Nu exagera, Eva! De ce exagerezi? Să fim rezonabili. Cum te-am umilit? Cum mi-am bătut joc de tine?

— Te-am spălat, ți-am gătit, te-am îngrijit ca pe un soț. Nu odată mi-ai spus că trebuie să fac și eu ceva în casa asta, că ai doar o pensie și din ea trăim amândoi.

— Și n-am avut dreptate?

— Nu. Pentru că tu trăiai cu mine ca și cu o servitoare. O iubeai pe Laura, erai mereu la ea, la Oradea, iar eu îți spălam lenjeria, îți curățam casa, te așteptam cu mâncare bună, proaspătă, caldă. Tu veneai mereu obosit, suferind, de la... amantă! Pozai. M-ai umilit,

Tedy și m-ai amăgit cu căsătoria. Mi-am făcut, ca o proastă, vise, iluzii...

— Dramatizezi, Eva. Voi, femeile, întotdeauna dramatizați. Tedy încerca să fie blând, mai înțelegător.

— Am vrut să-mi găsesc o slujbă. Mi-am și găsit-o. Puteam fi bibliotecară. Tu n-ai vrut. Ai zis că e mai bine să stau lângă tine. Am stat. De ce? Să te spăl, să-ți fac menajul, să ai servitoare în casă. Asta ai vrut și asta ai făcut din mine, accentuă femeia, izbucnind în lacrimi.

— Bine, bine, bine. Toate sunt adevărate. Ce mai vrei?

— Să suferi și tu puțin. Cum zice Shakespeare, măsură pentru măsură.

— O fac, draga mea. Sunt gata să sufăr.

— Foarte bine, foarte bine, eu am să-ți explic ce anume trebuie să faci. Te duci frumușel la O.J.T., renunți la excursie, din motive de sănătate, nimeni n-o să se supere și o lași pe Laura să plece singură. Nici eu nu mă duc la Erevan. Vom suferi, deci, împreună. Toți trei. Poate Laura mai puțin...

— Ești meschină! O să te bucuri dacă nu merg? Dacă rămân acasă? Ce ai de câștigat, ce...

— Nu mai discutăm. Renunți la excursie. E o pedeapsă ușoară, n-are niciun rost să te plângi.

— Ești absurdă, ești tembelă, dacă îți imaginezi că o să mă convingi. Orice efort al tău e de prisos.

— N-ai de ales, Tedy, bagă de seamă!

- Cum n-am? Ce vrei să spui?
- Dacă nu faci ceea ce-ți cer, te denunț.
- Ai curajul ăsta?
- Imediat! Chiar azi o fac.
- Cum o să mă denunți? Ce anume o să spui?
- Tot. Eva se ridică mândră, neînduplecată și decisă.

Adăugă: despre afaceri, despre aur, despre Viena. Tot.

- Ești nebună. Ai curajul s-o faci?

— Nu e curaj, e o plăcere! Singura care mi-a mai rămas.

- Preferi să facem amândoi pușcărie?

— Te înșeli, Tedy. De obicei, ce-l ce denunță scapă! Oricum, scapă mult mai ușor.

Tedy își scoase vesta și-o aruncă pe o canapea. Încolțit, turbând de mânie, alerga aproape de la un capăt la celălalt al sufrageriei. Chipul îi era vânat, livid, buzele-i tremurau. Aruncă o privire bolnavă, disprețuitoare, spre femeia care-l șantaja.

— Ce obositoare discuție, observă Eva, aranjându-și părul în oglinda mare, de deasupra comodei. Mâine seară, la ora șase, te aștept pe strada Câmpeni, colț cu Rahovei, în fața bufetului Tic-Tac. Aduci cei 25.000 într-o sacoșă. O să ne plimbăm pe străzi. Când am să-ți cer, vei arunca sacoșa peste gard, într-o grădină. Vom merge apoi mai departe, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

- Asta a făcut-o odată un antrenor de fotbal, observă

Tedy.

— N-are importanță. Acum, o fac eu! De ce așa? Refuz să iau ceva și, mai ales bani, din mâna ta. După doi pași, ai fi în stare să-mi dai în cap și să fugi cu banii. Mâine seară!

— Te rog să mai amâni o zi, două, Eva. Să zicem până după sărbători... Ți-i aduc acasă, o imploră Tedy. Te rog, Eva scumpă, hai să fim oameni!

— Am spus: mâine, la șase, ești prezent cu banii la întâlnire. Altfel, te denunț!

— Eva, câteva zile doar, te rog! Trebuie să ai un sâmbure de omenie, ești și tu om, nu o fiară. Un dram de omenie îți cer...

— Tu ai avut?

— Eva! Am cheltuit banii pe blana ta, pe rochii...

— Nimic. Mâine, sâmbătă, vreau banii, iar luni chitanța de la O.J.T. Că ai renunțat la excursie, la Viena. Banii sunt, în fond, ai mei. Pedeapsa e mica, totuși, în raport cu toate păcatele tale. Femeia bău alcoolul, îmbracă haina din blană de jder și ieși în hol. Tedy o urmă disperat, umil.

— Eva...

— Fără cuvinte. Nu pot conta pe ele, Tedy. Minți.

— Doamne Dumnezeule, e nebună!

— Faci ceea ce îți cere o nebună. Iată, se întâmplă în viață, ca un om normal să facă tot ceea ce-i cere o

nebună.

— Eva, îți ofer mai mulți bani, dar nu-mi cere să renunț la excursie!

În papuci de casă, Tedy părea mic și neputincios. Eva îl privi de sus, mândră și necruțătoare. Deschise ușa și în loc să-l salute, spuse cu silă:

— Nu vreau să te distrug. Te-aș fi denunțat demult. Doresc să rămâi aici. Nu-ți fie teamă, nu mă mai întorc la tine, niciodată. Și-ți promit că nici nu ne vom saluta pe stradă. Știu că vrei să rămâi la Viena. De ce îți trebuia oare, urgent, patru sau cinci kilograme din marfa aceea?! Nu sunt atât de proastă, cum ai crezut. Te aștept, mâine, la ora șase! Dacă nu vii ești un om pierdut! Reține: strada Câmpeni, colț cu Rahovei. Eu nu mai pot fi decât rea, necruțătoare cu tine. Dacă refuzi să faci ceea ce îți cer, voi face totul să te distrug. Noapte bună.

XVII

Laura locuia într-o vilă veche, cu parter și etaj. Era târziu după miezul nopții și în apartamentul de la etaj, lumina nu se stinsese. O lampă de masă răspândea o lumină săracă, puțină. Laura și Tedy, îngândurați și pustii, ca două semne de întrebare, trăiau una din acele nopți albe, lungi și sfâșietoare, în care cugetul se trădează pe sine. Se priveau disperați, cu ochi tulburi,

neîncrezători și triști.

— Dacă mâța aia se răzgândește, totuși? întrebă Laura, nemaiputând suporta tăcerea. Ședea ghemuită în pat, purta un capot flaușat peste cămașa de noapte verde, cu dantelă, și-și legase părul cu o cordeluță albă. Nefardată, trezită din somn, chinuită de gânduri, arăta ușor îmbătrânită.

— Nu se răzgândește, e în stare de orice, gemu Tedy, frământându-și iritat degetele. E un tip de om periculos, egoist, răzbunător... Cu buna nu faci nimic, numai cu răul.

— Să mai aștepți!?

— La ce bun? Așteptând, risc. Risc enorm. Acum, avem amândoi pașapoartele în mână. Țsta e un chilipir nemaipomenit, un noroc cu care noi nu ne întâlnim decât o dată în viață!

— Ted, iubitele, eu plec. Nici nu mă gândesc să renunț. Ar fi o soluție ca tu să vii peste câteva luni, peste un an, deși n-aș vrea să ne despărțim! Singură îmi va fi greu, foarte greu. Femeia suspină, apoi adăugă sfârșită: totul a fost prea frumos ca să dureze.

Tedy își aprinse o țigară, se duse la bar și se întoarse cu o sticlă cu coniac. Își turnă în pahar. Se simțea umilit și condamnat. Bău și-și umplu paharul la loc. Rămase cu el în mână, în picioare, în fața ferestrei. Părea că se roagă.

— Ești cu mașina! Și pe urmă, trebuie să iei o hotărâre, îl muștră cu tact și blândețe, femeia.

— Știu, Laura. Știu!

Laura coborî, luă sticla de coniac și-o duse pe masă. Se întoarse, iar când se așează în pat, Teddy îi văzu coapsa încă bronzată, catifelată, plină și sâni tremurând sub cămașa de noapte. Un vâl negru îi întunecă mintea și ochii. O furie fără margini creștea în el. La gândul că se va despărți de Laura, îi venea să urle ca un animal înjunghiat. Cutremurat, revăzu iar, în minte, noaptea aceea de demult când atacase un birjar, care se ducea spre casă, cu sania. Disperat, rosti cuvintele ca pe o sentință:

— E fără ieșire situația asta, e îngrozitoare, Laura! Dacă fac ce-mi cere Eva, sunt un om pierdut! Rămân în țară, rămân fără bani și, mai presus de toate, rămân și fără tine. Înseamnă că-mi semnez singur sentința. Dacă nu-i dau banii, boarfa mă denunță. În acest caz, mă aleg tot cu o sentință, pe care însă o vor semna alții.

— Și totuși o soluție există, trebuie să existe, zise Laura indignată. Ești bărbat, Ted, n-o să te lege de mâini și de picioare o femeiușcă. Nu vreau să fiu rea cu tine, dar tu ți-ai făcut-o singur-singurel. Cu mâna ta!

— De ce?! Ce vină am?

— Dacă erai bărbat deștept, nu te încurcai cu o depravată, cu o vagaboandă ordinară, cu o escroacă. Nu

e nici măcar o târfă. Târfele au un anumit respect și o anumită înțelegere. Îți cere așa din senin 25.000 lei. De ce? Pentru ce, mă rog? De ce nu vrea o sută de mii?

— Mă șantajează, Laura, tu nu înțelegi?! Se răzbună. Spera să mă însor cu ea, să-i rămână ei casa, grădina, mașina, totul... Gâsca dracului și-a făcut vise.

Răzbătea în noapte sunetul slab al unei locomotive. Tedy se plimba prin odaia mică agitat. Avea cearcăne mari, era bărbos, iar ochii mici, pierduți în orbite, exprimau ceva nedeslușit între spaimă și ură, între neputință și durere.

— Ted, iubitele, tu știi foarte bine, eu am rude acolo, am prieteni, sunt medic, o să mă descurc. Nu vreau să ratez o asemenea șansă din pricina unei neisprăvite. Totul e pe multe de cuțit și totul e în mâinile tale. Un bărbat adevărat, deștept și curajos, trebuie să se descurce.

— Știu, Laura. Știu... Tedy nu era sigur cât de departe mergea cu gândul femeia. Înțelegea însă că și ea suferea, că n-ar fi plecat fără el și asta îl îmbărbăta, îl făcea s-o prețuiască și s-o dorească și mai mult. Socoti că e momentul prielnic să sugereze o idee, să vadă cum va reacționa femeia. Și zise într-un prefăcut acces de furie, ridicând ochii spre cer:

— Ar merita s-o strâng de gât, s-oucid... mama ei de târfă!

Rafinată, Laura răspunse după o pauză și oarecum ocolit:

— Dacă ea n-ar exista cinci zile, am pleca liniștiți, fără teamă, fără probleme. Am fi oameni fericiți, Ted!

Tăcură. Se auzi un cocoș cântând în apropiere.

— Cum să fac să dispară? zise cu ură în glas Tedy și se prăbuși îmbrăcat în pat. Închise ochii. N-avea curaj să-și mărturisească gândurile până la capăt. Laura i le intuia perfect și el căuta discret s-o facă părtașă planului său! Tăcerea femeii însemna o aprobare, așa că reluă sigur și calm:

— Ca în romanele polițiste: martorul dispare! În fond, în viață, fiecare are ceea ce-și dorește. Am să încercă să fiu om cu ea. Îi voi oferi bani mai mulți, să tacă. Dacă nu acceptă... o suprim!

— E groaznic ceea ce spui, se prefăcu șocată Laura. E cumplit! Apoi, adăugă perfidă: la urma urmei, ar merita-o din plin, dacă se poartă ca o bestie! Cu bestiile nu poți să te porți omenește, n-are sens.

— E unica soluție, Laura. În felul ăsta, nu va mai vorbi nimeni, iar noi vom pleca ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Da, Ted, îl aprobă ea și își vârî mâna în părul lui aspru și-l mângâie îndurerată. O să faci una ca asta?

— Poate plătesc pe cineva. Cunosc niște lichele în stare de orice. Te temi, Laura?

— Nu știu, n-aș zice nu... Mă tem pentru tine. Ți trebuie un alibi perfect, Ted. E mai bine să găsești, totuși, pe cineva.

— Așa am să fac, gemu bărbatul, oarecum satisfăcut de ideea găsită.

Laura își trase plapuma până sub bărbie, o cuprinsese frigul.

XVIII

Trecea încet și liniștit, pe sub castanii goi și pustii, satisfăcut că întâlnirea cu Eva fusese mai simplă și mai sigură decât se așteptase. Aruncase sacoșa cu bani peste un gard, ceea ce i se păruse și nostim și bizar. Respira lacom aerul rece, umed, care-l înviora și-l întărea. Privea străzile, casele, magazinele, cu o curiozitate anume, necunoscută lui, asemenea celui ce știe că le vede pentru ultima oară. Găsea, totuși, că orașul lui natal are un farmec al vârstei, o nostalgie. Apoi, o revedea în gând pe Laura, înaltă, suplă, distinsă, aducând a vedetă de cinema, gen Papas¹², și atunci inima lui se întuneca, se învrăjbea și totul îi părea șters, ostil. Visa ca un

¹² Irène Papas (în greacă Ειρήνη Παππά; n. 3 septembrie 1926, Chiliomodi, Corinth Municipality, Grecia) este o actriță greacă și cântăreață ocazională, care a jucat în peste șaptezeci de filme într-o carieră ce se întinde pe o perioadă mai lungă de cincizeci de ani.

adolescent o Vienă cu calești poleite în aur, arhaică și cuceritoare, căzută pradă valsurilor nemuritoare. Își îndrepta ținuta, surâdea mândru și tainic, continuându-și plimbarea solitara. Avea invitație pentru balul anual al vânătorilor și pescarilor sportivi, la restaurantul Melody. Nu lipsise niciodată, iar acum dacă vrea lumea bal... bal să fie... Nu alesese drumul cel mai scurt, ci unul ocolit, să-i treacă timpul mai ușor. Stăpânit de sentimente nelămurite, contradictorii, ajunse la Melody cu ceva după ora fixată. Salută ceremonios în stânga și dreapta, închinându-se și zâmbind binevoitor. Își lăsă paltonul și pălăria la garderobă și se opri lângă maiorul Dumitru Tache, vânător pasionat și el în timpul liber.

— Să trăiți, tovarășe maior. Dați-mi voie să vă doresc în astă-seară un vânat ales!

— Merçi, da' nu știu ce-am să mă fac, că mi-am lăsat arma acasă, glumi maiorul. În ce mă privește, eu mi-am făcut planul...

— Pentru mine a fost un sezon slab, replică Macarov. Niciun țap, niciun urs. M-am răzbunat, în schimb, pe niște iepuri.

— Nu râdeți, îl opri maiorul, așa se întâmplă și în viața noastră obișnuită: ne răzbunăm pe iepuri. Obiceiul acesta o să intre în tradiție.

La masă, Tedy se așeză lângă maior, într-un capăt de masă, să poată ieși ușor la nevoie. Se ridica mereu și

trecea pe la alte mese, discuta, spunea un banc, adresa un compliment unei cucoane, ciocnea cu un amic, ura sănătate și fericire unor simpli cunoscuți. Închina, dar nu bea, iar când golea câte un păhărel, însemna că în el fusese apă, apă minerală și nu vodcă. La un moment dat, maiorul îl apostrofă:

— Mai stai și tu, Macarov dragă, ca oamenii, la masă. Alergi de parcă ai fi în terenul de vânătoare, cu grupa!

— N-am răbdare să stau locului, ripostă Tedy. Deformație profesională. Eu sunt vânător, nu pescar, să dorm lângă undiță.

Adevărul era că avea și mulți prieteni, cunoscuți și se simțea dator să ciocnească, să schimbe o vorbă cu ei. Rătăcea prin sală cu paharul în mână, ca un june prim. Orchestra deschise dansul cu un vals de concert. El văzu înaintea ochilor Viena și oftă încetișor. Curtenitor și atent, o invită la dans pe soția președintelui filialei județene a vânătorilor și pescarilor sportivi. Era o femeie subțire, cu un aer de indiferență, cochetă și atrăgătoare. Tedy iubea valsul, îl învățase cu profesor. Partenera lui, ușoară și grațioasă, dansa cu pasiune. Celelalte perechi se opriră una câte una pe ring și câteva minute Macarov și soția președintelui oferiră un mic recital.

— Ce vânat preferați, stimată doamnă?

— Fazanii, veni brusc răspunsul.

— Unu la zero pentru dumneavoastră, se apără Tedy încurcat. Nu se așteptase la o asemenea replică.

Sărută mâna parfumată a femeii aceleia mândre și indiferente, o conduse la soțul ei, apoi se pierdu în mulțime. În sala brăzdată de hârtie creponată, colorată, de panglici și confetti, apărură măștile. În locul platourilor pe care fusese păstrăv prăjit, chelnerii puneau pe mese tăvi cu friptură de căprioară în sos picant, vânătoresc. Deși se hotărâse să nu mănânce prea mult, Macarov se așeză și înfulecă rapid friptura de căprioară. Își îngădui și un pahar de vin de Pietroasele, adus special pentru balul lor. Îl găsi însă obișnuit, fără buchet și tărie. Luă un păhărel mic cu apă și porni prin sală, mai mult pe latura unde se aflau ferestrele imense, ce dădeau spre Detunata, o străduță laterală, îngustă și puțin circulată. Se uita din ce în ce mai nerăbdător la ceas. Muzicanții erau în pauză, măști diverse, lipsite de gust și fantezie, se încrucișau printre mese. Un grup râdea în hohote, într-o cascadă ce semăna mai degrabă cu un schelălăit. Se îndepărtă indispus. Îl deranja gălăgia prea mare.

— N-ai astâmpăr, amice? îl muștră o voce.

— N-am. Macarov întoarse capul. Maiorul Tache vorbea delicat și afectuos, cel puțin așa i se părea, cu o blondă platinată, cam plinuță, fără verighetă și cu un imens decolteu la spate. „A început vânătoarea”, gândi

Tedy răutăcios.

— Domnișoara Mirela Petrescu, cel mai bun vânător din grupa noastră, o prezentă maiorul.

— Macarov! Bărbatul se înclină și-i sărută mâna. Apoi adăugă: mă dau bătut!

— De ce? întrebă cu o voce subțire Mirela.

— Mă tem de femeile care vânează! Afară se auzi un claxon abia atins.

Mai târziu, Teodor Macarov o invită la dans pe soția maiorului, o femeie cam plinuță și cam posacă. Vorbiră banalități. Că e cam cald, dar e plăcut, că nu strică și câte un bal, că e multă lume... Fleacuri. Băieții din orchestră treceau de la o melodie la alta și Tedy privea iritat ceasul de pe mâna durdulie a femeii. Îl salvă ea: „Aș vrea să stăm oleacă, dragă tovarășe. Țștia sunt în stare să scoată sufletul din om”. Bărbatul o conduse la masă, politicoș. Se strecură apoi printre mese până în biroul responsabilului, care-l primi cu o supunere dubioasă; parcă i-ar fi fost șef. Ba îl lăasă și singur să dea un telefon. Tedy formă de nenumărate ori, nerăbdător, nervos, numărul lui de telefon. Suna tot ocupat. Ieși până la toaletă și se întoarse. Formă iar numărul și iar sună ocupat. Timpul trecea. Își făcuse un calcul și trebuia să-l respecte. Era nouă și douăzeci când, în sfârșit, Laura îi răspunse sec: „A mers perfect. Du-te!”

În hol, ezită în fața unei oglinzi mari. Zâmbetul lui era

crispat. Închină un pahar cu maiorul, îl goli și îl umplu la loc, se duse la președintele filialei, care era curtat de vânători și pescari. Închină și cu el și cu toți ceilalți, apoi, prinzând un moment de tăcere spuse:

— Un banc pentru vânători. Învățătoarea, la școală, explică elevilor ce este critica. Vrea să-i facă pe elevi, să priceapă că e o armă cu ajutorul căreia, mă rog, cunoașteți poezia... La sfârșit, verifică ce-au înțeles copiii și întreabă, ce este critica? Bulă se ridică și spune:

— „E o armă cu care tata își împușcă prima!” Mă scuzați, vă rog, dar vreau să dansez.

Într-o vervă uimitoare, Teodor Macarov era prezent pretutindeni, făcea un compliment, spunea un banc, o vorbă de duh, închina în sănătatea unor prieteni sau cunoscuți, galant și inepuizabil. Nimeni nu-l văzuse, în ultima vreme, atât de vesel, de curtenitor, de nepotolit. Ar fi putut să se retragă la o masă, să se odihnească, dar socoti că e mai prudent, mai înțelept să-și joace rolul până la capăt. Soția maiorului îl invită la dans.

— Iertați-mă, tovarășe dar e damen-tango. Permiteți?

— Vai de mine, se poate?! Cu plăcere, cu cea mai mare plăcere. Tedy dansa absent și respira ușurat. Totul i se păru straniu. „În urmă cu zece minute tremuram, acum dansez”! gândi el.

— Sunteți ud pe haină, domnule Macarov, constată femeia. Avea două bărbii de grăsime care-i tremurau

mereu.

— Am ieșit să iau puțin aer, se bâlbâi Tedy, luat prin surprindere.

— Plouă?

— Ca vara.

Tangoul lung și plictisitor se sfârși. Tedy o conduse pe soția maiorului la masa și-i spuse acestuia:

— Vă mulțumesc mult. Doamna dansează splendid!

— Ia mai du-te încolo, tovarășule, chicoti femeia. Merți de așa compliment.

— La vârsta asta, numai cu dansul ne mai putem lăuda, glumi maiorul.

— Tati, tati, vreau să joc la tombolă. Poate câștig purcelul, râse soția maiorului.

— N-avem noroc, dragă, se împotrivi soțul.

— Și eu am să cumpăr niște numere, găsi Tedy amuzantă ideea.

Se îndreptară în grup spre masa unde se vindeau bilete. Tedy trase ușor colțul perdelei de pluș albastru și privi discret pe strada Detunata. Dacia 1300, vișinie, nu mai era acolo. „Laura a plecat spre Oradea” își zise el și se repezi fericit la tombolă. Cumpără vreo zece numere, nici nu se uită la ele și bău o vodcă. Orchestra începu o periniță. Se prinse vesel în horă. Dansa cu o molipsitoare tinerețe sau era doar o isterie ce nu putea fi mascată?! Avea trecere. Mereu îngenunchea în

mijlocul ringului, pe o batistă și săruta după plac și după caz, când de formă, când cu o ușoară nerușinare. Soția președintelui filialei îi puse batista după gât, îl duse în mijlocul ringului și-l sărută în ciudă, școlărește, pe obraz. Tedy reveni în horă, lângă ea. O strângea tare de mână. Femeia îl întrebă încet:

— Duminica viitoare veți fi invitat la o vânătoare de gală. Vă bucurați?

— Mult de tot, doamnă. Știu! minți el. Apoi își spuse în gând, strângându-i iar mâna: „Sufletul! De azi într-o săptămână, voi fi la Viena!”

XIX

Un fluierat strident și parcă din ce în ce mai enervant îi suna în urechi. Dragomir deschise ochii speriat și privi buimac, în jur. Adormise urmărind programul la televizor. Era îmbrăcat în haine de oraș, iar lângă el și pe el se aflau niște ziare. Se ridică amețit de nesomn și închise aparatul. Adună ziarele și-și făcu patul. Și tot învârtindu-se prin odaie, îi veni în minte Eva. În ziua aceea, colindase zadarnic braseriile și cafenelele pe care le frecventa femeia. N-o văzuseră nici prietenii lui, nici ospătarii. Să-și fi schimbat ea localurile sau obiceiul? Se afla în oraș și totuși, ca niciodată, n-o vedea nimeni. „Ar putea fi și bolnavă... Ori poate tocmai acum, când eu

stau liniștit, atât de liniștit încât adorm la televizor, ea pune la cale o afacere!? Sau chiar o face?" În adâncul lui, simțea un fel de nesiguranță, de îngrijorare. Prea dispăruse brusc femeia. Lăsă jaluzelele, hotărât să se culce. Sună telefonul. „O greșeală” se strâmbă bărbatul și ridică leneș receptorul. Recunoscuse îndată vocea șefului său, grăbită, mai aspră ca de obicei: „Dragomir, am o veste proastă: Eva a fost găsită fără viață, în garsoniera ei. Se pare că e vorba de o moarte violentă. Se pare numai. Nu știu nimic altceva. Te duci urgent la locul faptei. Va fi acolo și Voicu. Vezi despre ce e vorba. Ai înțeles?” Urmă o pauză. Dragomir rămase înțepenit, în hol, lângă telefon. Auzi din nou vocea șefului său întrebându-l energic dacă a înțeles și izbuti să răspundă încet, fără convingere: „Da, am înțeles”. Receptorul căzu apoi cu zgomot în furcă. Aștepta uluit ca telefonul să sune iar și aceeași voce să-i spună că e vorba de o glumă, de o glumă proastă, de o greșeală, de o confuzie... Nimic. Se auzea plângând undeva în bloc un copil. Se îmbracă în grabă, cu ce găsi la îndemână: pantaloni de catifea maro, un pulovăr și o scurtă îmblănită.

La volanul mașinii, alerga cu o sută pe oră pe străzile pustii. „De ce să moară? Acum? Eva să fi fost martorul care trebuia suprimat? Ea era, în fond, momeala noastră...” Căpitanul constata alarmat că dacă până în

clipa aceea, totul n-a fost decât un joc al aparențelor, o tatonare banală, de acum începea o anchetă ce se anunța nu numai pretențioasă și complicată, dar și periculoasă. Opri în fața blocului. Trecu pe lângă mici grupuri de bărbați care discutau și gesticulau agitați. Evită intrarea principală, ocoli blocul și găsi la un capăt o scară de serviciu. În micul hol, se aflau lăzi cu gunoi, mirosea înțepător a mucegai și a mâncare alterată. Reveni la intrarea principală. Urcă în ascensor. Mai era un bărbat cărunt, speriat. „E o barbarie domnule, o barbarie să te omoare, ziua în amiaza mare, într-un bloc unde suntem vreo sută de locatari”. „Poate a murit, poate n-a fost omorâtă”, încercă Dragomir să-l calmeze. „Cum, la 24–26 de ani, mori așa în cinci minute?! Să fim serioși”! Bărbatul era indignat. La etaj, pe un coridor lung, femei, bărbați și copii comentau. Era un zumzet uniform, obositor. Ghici ușor care era apartamentul Evei. La ușa aceea, un subofițer rezemat de perete, privea posac lumea, care nu se apropia, dar rămânea acolo, curioasă și uimită. Subofițerul își corectă poziția când îl văzu pe Dragomir. Apoi se rezemă iar de perete. Căpitanul pătrunse șovăind. În camera victimei se aflau procurorul Vasile Banu, maiorul Mircea Stănciulescu, locotenent-colonelul Voicu, medicul legist Ion Oprescu și doi martori care priveau stânjeniți. Printre ei, aplecându-se, cocoțându-se pe scaune, locotenentul

Surducă fotografia locul faptei, cadavrul. Întinsă pe spate și puțin într-o dungă, Eva părea că se miră doar de ceva foarte scârbos. Avea fața și mâinile ușor încordate, ca într-o spaimă, iar ochii mari rotunzi.

— Ce-i cu dumneata? întrebă locotenent-colonelul Voicu. Ar fi bine să ne lași, suntem și așa cam mulți aici...

— Permiteți să vă raportez, tovarășe colonel, o supravegheam de o săptămână pe această femeie.

— De ce?

— Existau unele bănuieli. Era mereu văzută în compania unor turiști străini și suspectată de posibile afaceri cu aur și valută!

— Poftim. Privește-o!

— Moarte violentă?

— Așa se pare. Miroase cumplit a țuică de prune, a alcool...

Locotenent-colonelul se îndepărtă îmbufnat, rotind niște ochi indignați prin încăpere. Medicul vorbea ceva cu maiorul, iar procurorul, așezat la masă, scria cu pixul într-un caiet gros, cu scoarțe roșii. Dragomir îi făcu semn discret medicului legist și acesta ieși în hol.

— Era singură? întrebă Dragomir.

— Nu știu. Presupun că da!

— Otravă?!

— Probabil, zise mai mult în șoaptă medicul. Apoi îl

rugă: nu mai comentăm acum faptele, amicii ăștia sunt invidioși în asemenea împrejurări; au impresia că ție îți spun mai multe lucruri decât lor!

— Urme de violență?

— Niciuna.

— Vreun corp delict?

— Nimic.

— Carevasăzică, s-a lucrat bine, cu grijă, cu pricepere...

— Cam așa, îl aprobă medicul și se întoarce în cameră.

Dragomir ieși în coridorul lung, unde vecinii, grupuri-grupuri, comentau cu lux de amănunte totul. Un miros greu, de mâncare arsă se simțea din ce în ce mai intens. „Hei, cucoanelor, arde ceva”, zise o voce bărbătească. O alta o completă: „Care v-ați uitat carnea pe foc”? Căpitanul se opri în fața primului grup și întrebă:

— Știți cumva dacă azi a fost văzută... Eva? A întâlnit-o cineva?

Grupul rămase mut și resemnat în fața întrebării. O femeie mărunțică și iute la vorbă, după un moment de ezitare explică:

— A văzut-o în seara asta madam Diaconu. Cel puțin așa povestea dumneaei, adineaori...

— Mulțumesc, doamnă! Unde stă familia Diaconu?

— La 31, zise aceeași femeie. Făcu un pas înapoi, se

uită și arată cu mâna: e chiar în ușă madam Diaconu.

Dragomir trecu pe coridor, urmărit acum de privirile locatarilor. Felul în care era îmbrăcat trezea o anume nedumerire în rândul celor de pe coridor. În fața apartamentului 31, o femeie încărunțită, cam plină și cam trecută, croșeta. Lumina era puțină și ea se zgâia să ieie nodurile unul pe față altul pe dos. Se opri din croșetat, când îl văzu pe Dragomir apropiindu-se. Privea peste ochelarii ce păreau gata să alunece peste vârful nasului.

— Stimată tovarășe Diaconu, iertați-mă că vă deranjez la o asemenea oră...

— Lasă scuzili, tovarășelule. Moare omu' și mai ni șerem scuzi! Parcă altă treabă n-avem. Pofțiți!

— Mulțumesc. Nu într-o oră asta, e târziu...

— Lasă matală scuzili și poștește. Eu stau singură aici. Sunt divorțată... Ocupați loc. Cu ce vă pot fi di folos?

— Ați văzut-o, azi pe domnișoara Eva?

— Da, cum să nu! Pi dânsa o videm aproape zilnic. Noi ni împăcăm bini. Era harnică, dezghețată și mie îmi plac fimeile harnice și gospodine.

— Când ați văzut-o?

— La șase, șase și șeva. Am ajuns în hol. Dânsa o intrat în ascensor și m-o așteptat. Am urcat împreună. Era năcăjită, fără chef. M-a întrebat ce mai fac așa, di formă. Am întrebat-o ci are și mi-a spus că niște

neplășeri. Nu mi-a zis că de la cine. Văzând asta, am tăcut, că nu-i bini să sâcâi omu' la năcaz.

— Cum era îmbrăcată?

— Cochetă, drăguț, că are dânsa gust. Purta haina așea din piele maronie, bine strânsă pi corp. Are corp frumos domnișoara.

— Avea ceva în mâini?

— Avea. O poșatică neagră, rotundă, umflată cumva și o sacoșă din așelea cum au sportivii. Scria pe ea un nume îmi pare: didas!

— Adidas, poate!?

— Poati! Eu nu mă prișep.

— Ce culoare avea sacoșă?

— Verde. O sacoșă frumoasă, pi care era o emblemă cu... Didasul ăla.

— Ați mai văzut-o pe urmă?

— Di fel, până când am auzit că-i moartă. Atunci am dat fuga și m-am uitat din ușă. Săraca! Atât di tânără și di rapide să să ducă! Ce spui matale?

Dragomir clătină din cap. Se întoarce pe coridor. Se opri în fața subofițerului și-l întrebă:

— Cine a găsit-o?

— O prietenă a dânsei, care stă la etaj, tovarășe căpitan, raportă subofițerul, luând poziție de drepti.

— O știi?

— O știu. Dacă nu e aici, printre oameni? Subofițerul

facu doi pași și după ce privi în lungul coridorului o descoperi și zise:

— Uitați, acolo e cucoana, cea cu bluză galbenă, și fustă scurtă, gri.

Dragomir se apropie de un grup de vreo șase femei, își ceru scuze și-o rugă pe femeia cu bluză galbenă și fustă gri să se retragă puțin. Femeia avea buze senzuale, era brunetă cu ochi negri, iar pe pulpele pline, frumos arcuite, se vedea mult păr negru. Speriată, cu mâinile tremurânde, femeia plângea. Se recomandă printre lacrimi:

— Eugenia Drăgan.

— Dumneavoastră ați văzut-o înainte de a muri?

— Da, tovarășe și izbucni într-un hohot de plâns.

— Liniștiți-vă, doamnă...

— Nu pot, nu pot domnule, e ceva cumplit. La zece minute, să dispară așa un om! Și încă în floarea vârstei. Nu-mi explic...

— O clipă, vă rog. Ați fost la Eva în cameră?

— Da, domnule. Tatăl ei mi-a telefonat la ora nouă și jumătate și m-a rugat s-o anunț că a murit mama ei.

— Ați vorbit chiar cu tatăl ei?

— Da. Era îndurerat și zăpăcit bietul bătrân. Vorbea înecat de plâns.

— V-am mai spus ceva?

— Nu.

— Ați coborât la ea?

— Da. N-am avut curajul să-i spun direct. Era serial, Kojac, și ea privea la televizor. Întâi am mințit că mama ei e în comă. Abia mai târziu, i-am precizat că a murit... Am consolat-o, i-am spus să fie tare, să aibă curaj... Nici nu știam ce să zic. Plângeam și eu.

— Cum era îmbrăcată?

— În fustă bej și o bluză violetă. Așa venise din oraș.

— O clipă, vă rog. E important un lucru: cum a reacționat ea în momentul în care i-ați spus?

Femeia rămase cu ochii mari și muți. Respiră adânc, emoționată, încercând să-și amintească. Apoi spuse:

— Întâi s-a lăsat moale pe pat, așa sfârșită, fără putere. A țipat apoi și a izbucnit în plâns, a dat cu palma în masă, a trântit ușile, și iar s-a potolit și s-a lăsat pe canapea. Mi-a cerut să-i aduc din bar un coniac.

— Sticla aceea care se află pe masă?

— Da, da, aceea. Și un pahar. I-am turnat coniac, l-a băut dintr-o înghițitură. Parcă i-a făcut bine coniacul. Cu o voce calmă, reținută, m-a rugat să urc la mine și să mă interesez telefonic la ce oră are primul tren spre Topoloveni. Ceea ce am și făcut.

— Când ați ieșit, ea ce făcea?

— Își căuta hainele în dulap...

— Deci, dumneavoastră ați pus mâna pe sticla de coniac, vreau să zic i-ați turnat în pahar?

— Bineînțeles, recunosc femeia, contrariată de insistența căpitanului.

— Ați urcat apoi, ați dat telefon și ați revenit jos, la Eva?

— Da.

— Ați observat ceva schimbat?

— Da. Ea își schimbase hainele, îmbrăcase pantalonii negri și un pulovăr din lână neagră.

„Asta înseamnă ca Eva n-avea de gând să se sinucidă. Dimpotrivă! Voia să se ducă acasă, în Topoloveni, la părinți”, observă Dragomir. Își aprinse o țigară.

— Nu pot să pricep ce s-a întâmplat în minutele în care am lipsit din cameră?! își frământa mâinile emoționată femeia.

— Când ați plecat, Eva a încuiat ușa cu yala în urma dumneavoastră?

— Nu. N-am auzit s-o închidă.

— Lumina ardea în cameră?

— Nu, numai în bucătărie. În cameră, ardea un bec în spatele televizorului și televizorul.

— Când v-ați întors, ușa era deschisă?

— Închisă dar nu cu yala și nici cu cheia.

— Prima dată când ați coborât era deschisă?

— Nu. Am sunat. Mi-a deschis Eva. Ușa era închisă cu yala, atunci.

Dragomir trase un fum lung, adânc, își frecă fruntea

ca un om aflat în încurcătură, și întrebă cu totul altceva:

— Telefonul a fost interurban, vreau să zic a sunat centrala și v-a făcut legătura?

— Da. Am vorbit întâi cu o femeie, apoi cu tatăl ei, de la Topoloveni.

— Ce oră era? Vă amintiți?

— Era fix 9,35.

— De unde știți?

— Mă uitam și eu la serial, când m-a deranjat telefonul. Eu îl țin aici, în hol. Uitați! Când tatăl ei mi-a spus, că i-a murit soția, mi s-a făcut frică și am aprins lumina. Aveam ceasul pe mână. Era 9,35.

— Ați coborât imediat?

— Mi-am schimbat doar capotul.

— Bănuiți că a fost cineva în camera ei, după dumneavoastră?!

— Nu. Nu cred.

— Cam la ce oră ați coborât din nou?

— 10–15 minute am stat. N-aș putea să vă spun exact. Oricum nu am stat mai mult de un sfert de oră. Nici atât...

— O cunoașteți de mult pe Eva?

— De vreo cincisprezece ani.

— A suferit cumva de inimă?

— Nu. Nu s-a plâns niciodată.

Dragomir se întoarse în camera unde zăcea fără viață

trupul femeii aceleia frumoase și elegante. Mircea Stănciulescu, îngenuncheat pe un ziar, cerceta covorul luminându-l cu o lampă de masă. Când îl observă pe Dragomir, maiorul se ridică. Colțurile buzelor îi căzură în jos, într-o expresie de silă și dispreț.

— Se pare că e vorba de o comă alcoolică, zise maiorul.

— La o femeie atât de tânără? întrebă apatic Dragomir.

— Oprescu zice că după crisparea mâinilor și a feței, ar putea fi o intoxicație! O să vedem mâine la autopsie. Miroase cam tare a alcool. Sper că n-ai atins niciun obiect?

Căpitanul se prefăcu că n-a auzit. Stinse țigara și puse chiștocul în cutia de chibrituri. Întrebă:

— Nimic suspect?

— Deocamdată, silabisi acru maiorul. Se îndreptă de șale și căscă. Ies să fumez o țigară. Să nu intre nimeni și să nu miști nimic.

— Am înțeles. Ceilalți au plecat?

— Și-au terminat treaba.

Profitând de singurătatea pe care o așteptase, Dragomir trecu cu privirea peste toate lucrurile din încăpere. Se trase într-un colț și ridică covorul mare, de jos, de la un capăt. În aer plutiră doar firicele de praf. Repetă operațiunea, ridicând covorul din partea opusă.

Un praf se ridică din nou. Pe masa din mijlocul odăii se afla o poșetă mică, neagră, ca un manșon. O deschise și găsi în ea un bazar întreg: o oglinjoară, pudră, ruj, o forfecuță chinezească pentru unghii, agrafe, un bloc de bilete pentru troleibuz, bani, chei, acte, nasturi, un ac și ață, o plasă, un pachet de țigări, o brichetă. Pe dosul blocului de bilete, observă o notiță: „991–11880. Iulia”. Își notă numărul și numele în agendă, întrebându-se ce oraș are prefixul 991? închise poșeta, tocmai în clipa în care se întoarse locotenentul Surducan. Îl întrebă:

— Ați luat amprente?

— Bineînțeles. Deși, în ziua de azi, ele nu mai înseamnă mare lucru.

— Am o rugămintă: există în capătul coridorului o scară de serviciu. Sunt sigur că acolo vei găsi ceva amprente! S-ar putea să ne prindă bine!

Surducan zâmbi derutat. Știa că Dragomir glumea mereu. Acum nu-și dădea seama dacă glumea iar sau vorbea serios.

Dragomir își roti pentru a cine știe câta oară privirile prin cameră. Rămăsese necercetat dulapul. Deschise ușile: într-o parte erau albiturile, în cealaltă, rochiile. Martorii îl urmăreau derutați. Albiturile erau nițel deranjate; le scoase cu grijă, una câte una: fețe de perna, prosoape, cearceafuri. De pe fața de pernă albă, de deasupra, căzu o bulină mică, roșie. O confetti. O ridică

atent și o puse cu grijă într-o hârtie ruptă dintr-o agendă. Cercetă apoi caseta veche, din lemn...

Pe coridor, procurorul Vasile Banu și maiorul Stănciulescu discutau în contradictoriu. Locatarii se retraseră ceva mai departe. Dragomir îi salută vag pe cei doi și coborî pe scara de serviciu, evitând astfel lumea aceea de pe coridor și privirile curioase. În stradă, îl văzu pe Mihai Dragoste, făcându-și loc disperat, alergând, aproape, printre gură-cască de pe trotuar.

— Sandule, Sandule, ce e? Spune-mi și mie ce s-a întâmplat? Dragoste era vizibil afectat. Avea ochii umezi. Trăgea nervos din țigară.

— Știu eu, mormăi Dragomir.

— Cum mă, cum? E posibil? E posibil așa ceva?

— Uite că e.

Căpitanul îl luă de braț și se depărtară puțin de ochii și urechile celor din apropiere. Îi povesti amănunțit tot ce știa. Nu era din aceia care nu suflă o vorbă și fac din fiecare gest un magnific secret profesional.

— Nenorocita, nenorocita! exclama îndurerat Mihai Dragoste. Nu că i-am făcut eu curte, că a fost ceva între noi, da' e om și ea... Nenorocita! E lovită, are ceva urme?

— Nu, Mișule, parcă s-a speriat doar și a rămas așa, mirată. Parcă a pozat într-un film o scenă de repulsie.

— Sandule, tare aş bea una mică, continuă rugător, cu

durere de data aceasta. Azi și mâine, am să beau zdravăn. Revenindu-și din zăpăceală și consternare, întrebă uluit, doar cu o jumătate de voce: crezi că e o crimă?

Dragomir clătină din cap afirmativ.

XX

— Aseară, Voicu mi-a raportat că e vorba de o sinucidere.

— În ce mă privește, zise surprins Dragomir, sunt de altă părere.

— Crimă?!

— Absolut. Și încă una premeditată.

Colonelul Albu rămase câteva minute dus pe gânduri. Doar un tremur nervos, abia perceptibil, se observa în colțul buzelor. Își sprijini apoi fruntea în podul palmei. Chipul lui trăda nu numai oboseală, ci și îngrijorare.

— Autopsia, probele de laborator, când zici că se fac?

— V-am mai raportat că nu știu, tovarășe colonel. Voicu ne-ar putea lămuri...

— Iartă-mă, sunt tare obosit. N-am dormit toată noaptea, am participat la o acțiune cu avutul obștesc... Am încercat să ațipesc la șase, un ceas, dar degeaba... Am venit încoace să vedem ce e cu Eva... Deschide, te

rog, fereastra să vină puțin aer.

— Momeala noastră, Eva, s-a dus, constată dezamăgit căpitanul, ocupându-și din nou locul pe scaun. S-ar putea să fie o bandă, o bandă organizată, iar ea, Eva, prima victimă...

— Fără motiv nu e omorât nimeni, asta în cazul că acceptăm ideea crimei. Dacă e o sinucidere?

— Mobilul? Cauza? Femeia primește un telefon, e anunțată că mama ei a murit. Se îmbracă în negru, o roagă pe o prietenă, o vecină, să se intereseze la gară, când are tren spre Topoloveni, și ea se sinucide. Se pare, în mai puțin de zece minute! Ce determină gestul?

— Era băută?

— Era, nimic de zis. Băuse cam mult în ziua aceea. N-a rămas însă un bilețel, o parte din substanța pe care a băut-o. Dacă se sinucidea, ar fi trebuit să găsim o parte din substanță. Ce rost avea s-o ascundă? Merg mai departe cu raționamentul. Azi-noapte, am observat la Eva între degetele crispate ale mâinii drepte un păhărel de țuică, cu picior scurt și floricele. Semn că femeia de îndată ce a înghițit conținutul paharului a murit. Pe masă, mai era o sticlă de coniac chinezesc, din acelea cu gâtul larg, pe jumătate goală.

— Până aici e mai plauzibilă sinuciderea.

— În aparență da. Din sticla de coniac chinezesc, o vecină, Eugenia Drăgan, i-a turnat Evei în pahar. În

mod normal, pe sticlă trebuie să găsim amprentele Eugeniei Drăgan și ale Evei. Dacă le vom găsi, nu vom merge nici cu un pas mai departe. Dacă nu le vom găsi, înseamnă că în casă a fost o terță persoană care a turnat coniac, iar apoi a șters amprentele. În fața Evei, e exclus să fi purtat mănuși persoana respectivă.

— Cam lung, cam greoi și prea puțin cert acest raționament.

— O clipă, mai există încă un punct sensibil: sacoșa. Eva s-a întors acasă cu o sacoșă, avem martori, iar sacoșa a dispărut. Unde? De ce? Cine a luat sacoșa?

— Știm ce era în ea? Întrebă colonelul, ridicând mirat sprâncenele.

— Nu. Era o sacoșă verde, cu emblema Adidas.

— Înseamnă că, în afara Eugeniei Drăgan, a mai fost cineva în garsoniera victimei!

— Raționamentul logic ăsta ar fi! De aceea, cred că trebuie să căutăm sacoșa!

— Unde?

Căpitanul ridică din umeri. Își frecă mâinile îndelung, trădând o anume tensiune nervoasă, apoi se apropie de fereastră. În biroul comandantului, se făcuse frig.

— Ar trebui să luăm legătura cu părinții Evei, fu de părere căpitanul.

— L-am rugat pe Voicu, să-l cheme la telefon pe șeful de post din Topoloveni, să verifice ce s-a întâmplat în

casa bătrânilor. Își privi ceasul și adăugă: de mai bine de o oră de când s-a dus să telefoneze. Ar mai fi însă o ipoteză, Dragomir!

— Anume?

— O decepție sentimentală. Se adaugă pierderea mamei, urmează un șoc și hotărârea fatală. E o posibilitate?

— E și nu... e! În ultima vreme, Eva a fost văzută mereu singură, părea preocupată mai mult de chestiuni materiale, decât de cele sentimentale. Din descrierile prietenilor rezultă că trecea foarte ușor de la un bărbat, la altul, că era instabilă, superficială în sentimente... Un om frivol nu are curajul necesar unui asemenea act.

— E interesant, logic, rațional ceea ce spui, dar te-aș ruga un lucru: să devii avocatul supoziției tale, să rămâi anchetatorul faptei. Altfel se încurcă lucrurile...

— Important este rezultatul.

— Evident. Dar dacă mergem pe ideea ta, ajungem vrând-nevrând la oamenii din jurul Evei. E curios: abia a intrat în vederile noastre, vreau să zic ai urmărit-o, ai supravegheat-o și ea a și dispărut. Rapid și sigur.

— Asta mă deranjează și pe mine, rapiditatea cu care a fost redusă la tăcere.

— N-am greșit noi, Dragomir?

— Unde?!

— Hai să analizăm nițel faptele. Știa cineva că o

urmărești? Gândește-te bine!

— Nu. Nimeni.

— Zilele trecute mi-ai vorbit ceva de un cocoșat, Pericle parcă?!

— Da, e un amic de șuetă, stă prin cafenele, vede și el și aude multe...

— Mă rog, nu vreau să insinuez nimic, dar îți atrag atenția să ai grijă cu cine discuți! Dacă, totuși, s-a aflat ceva despre ea tocmai de la noi?

— Exclus.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu. Nici prin cap nu mi-a trecut.

— Cu altcineva n-ai discutat despre ea?

— Cu un ziarist, o cunoștință mai veche a mea.

— N-a reieșit oare din discuție, fără să-ți dai seama, că ești pe urmele ei?

— Imposibil. Am fost cât se poate de precaut. Pot să fumez?

— Te rog. Am și eu niște noutăți care complică puțin cazul nostru. Italienii de la Brașov au avut un accident de mașină. Erau cam băuți, mergeau cam tare, iar șoseaua era cu mâzgă. Amândoi sunt în spital, zdrobiți, dar în afară de pericol. Fiecare are fracturi la picioare, unul la bazin, clavicule, mă rog, sunt aranjați bine de tot.

— Mașina?

— S-a făcut zob. Ei au cerut să le fie trimisă în țară. Băieții de la Brașov au cercetat mașina cu atenție și au găsit o cutie de Alba-lux. I-am rugat să păstreze la loc sigur cutia. Mâine dimineață, se duce Paraschivescu la Brașov, după ea.

Căpitanul urmărea încordat relatarea șefului său. Îl enerva faptul că știau foarte multe lucruri, că se adunau fapte, informații, dar toate oarecum periferice cazului lor. În deschizătura ușii, apăru locotenent-colonelul Voicu. Comandantul îi făcu semn să între.

— Avem o surpriză, spuse Voicu, ținând un carnețel și un pix în mână. Mama Evei n-a murit. E bine, sănătoasă, iar tatăl ei n-a dat niciun telefon.

Urmară câteva momente în care cei trei se priviră descumpăniți.

— Cu cine ai vorbit? întrebă colonelul.

— Cu Văetuș, șeful de post. A fost acasă, la părinții Evei, a stat de vorbă cu amândoi. L-am pus să verifice la oficiul poștal din comună, la primărie și la cooperativa agricolă dacă n-a dat cineva telefon azi-noapte. N-a telefonat nimeni.

Din nou se făcu liniște.

— Povestea cu telefonul, spuse Dragomir, întărește ipoteza mea: cineva a fost în garsoniera Evei. Poate s-a folosit de acest truc pentru a se introduce în locuință.

— Posibil, silabisi mahmur comandantul. Ce

propuneți, ce idei aveți?

Voicu deschise carnetul, își pregăti pixul și zise hotărât:

— Să schițăm un plan de bătaie.

Colonelul se strâmbă plictisit și se uită pe fereastră. Dragomir stinse țigara.

— Dacă avem un plan bun, reluă Voicu, trecându-și degetele prin părul argintiu, atunci...

— Și ce să scriem în plan?

Nu răspunse nimeni. Comandantul continuă:

— Dumneata, se adresa lui Voicu, întocmești o listă cu toți prietenii Evei, cu toți cei ce au văzut-o în ultima vreme. Stănciulescu să facă o percheziție de excepție la domiciliul victimei. Dacă e nevoie, să scoată tablourile, parchetul...

— Și ce căutăm? întrebă Voicu.

— O sacoșă verde cu o emblemă Adidas.

— În sacoșă ce e? Ce trebuie să găsim?

— Nu știu. Asta vrem să aflăm: ce era în ea. Dumneata poți să pleci. De îndată ce ai noutăți, raportezi. Voi fi la comandă până spre seară.

Locotenent-colonelul își închise grijuliu caietul cu scoarțe negre și ieși plin de importanță.

— Eu ce fac? întrebă Dragomir.

— Ție nu-ți dau nicio indicație.

— Mă puneți iar la încercare?!

— Nu știu.

Dragomir se retrase contrariat, tot așteptând ca șeful să-i ceară ceva. Lângă ușă, se opri și spuse:

— Ce neșansă avem. Credeam că Eva ne va ajuta, ne va spune ceva, ne va duce spre adevăr... Acum, mai rău ne încurcă...

— Nu se știe, zise blând șeful. Poate ne ajută și așa.

XXI

Eugenia Drăgan își ceru scuze. Gătea și purta o rochie de casă, cam veche și cam pătată. Îl pofti pe Dragomir în cameră, ea trecu în bucătărie și se întoarse, ceva mai târziu, purtând un capot înflorat din mătase naturală. Întrebă curioasă:

— Știți ceva?!

— Încă nu. Aș vrea să-mi povestiți foarte amănunțit, doamnă, cine v-a sunat, ce v-a spus, cum a vorbit?

— Chiar m-am gândit, după ce ați plecat aseară, că, așa zăpăcită, nici nu știu ce v-am spus. Mi-am amintit acum toată convorbirea. Când am ridicat receptorul, o voce de femeie a întrebat: 13323? „Da”, am răspuns. „Sunteți chemați de Topoloveni. Așteptați, vă rog”. Câteva clipe n-am auzit nimic, de parcă telefonul se stricase, ca și cum ar fi fost fără fir. Apoi, a revenit brusc vocea telefonistei: „Vorbiți vă rog”. Și iar a urmat liniște.

După aceea, s-a auzit brusc vocea tatălui Evei, grea, îndurerată.

— Ce v-a spus?

— Asta nu mai pot să vă redau exact. În orice caz, mi-a zis de două ori „Doamna Drăgan, doamna Drăgan, tatăl lui Eva la telefon”. M-a rugat să o anunț pe Eva că mama ei a murit. S-o anunț imediat, mi-a cerut. Când am vrut să întreb cum a murit, ce s-a întâmplat, convorbirea s-a întrerupt brusc. Nu știu, în alte convorbiri se mai aude gălăgie, se întretaie voci, acum a fost liniște și doar un tăcănit. Am bătut în furcă, dar mi-a venit tonul.

— Tatăl Evei n-a întrebat cu cine vorbește?

— Nu. A început întocmai cum v-am spus.

— Vă cunoaște?

— Desigur. Doar eu cu Eva am fost colege de liceu. Tocmai m-a surprins faptul că mi s-a adresat de două ori cu „doamnă” când el, întotdeauna, îmi zicea „Jeni dragă!” Nu mă scotea din „Jeni dragă”. Probabil, era prea speriat, îngrozit...

— Fiind prietene, vă vizitați des?

— Destul de des.

— A avut Eva vreun necaz, vreo ceartă în săptămâna trecută?

— Nu mi-a spus. Cred însă că a avut. Era tristă, fără chef. Ieri, pe la ora patru, m-am dus la ea. Stătea lângă

o cafea și ghicea în cărți. Era foarte supărată. Am întrebat-o ce are și a ridicat nepăsătoare din umeri.

Mi-a răspuns foarte acru: „Ce n-am?!” Voiam s-o chem la un film. Văzând în ce stare se afla, am renunțat.

— Știți cumva doamnă, cu ce s-a ocupat în ultimul timp, cu cine și-a petrecut vremea?

— Dumnezeu poate ști. Umbla cât îi ziulica de mare. Nu înțeleg ce tot aranja. Mereu avea întâlniri, șuste, afaceri. Tot ce mai știu, e că vineri a fost la Oradea, „așa în plimbare”, sunt cuvintele ei, cu un amic.

— Vineri?

— Alaltăieri, vineri. Iar ieri, la patru, am găsit-o cu corăbiile înecate...

— Despre viața ei intimă nu v-a spus niciodată nimic?

— Nu. Evita până și discuțiile de ordin general. Suferea. Îi făcea curte cineva, un bărbat la care, am impresia că ea ținea... Voia demult să se căsătorească.

— Venea vreun bărbat la ea?

— Au venit mai mulți. De vreo jumătate de an, n-am văzut însă, pe nimeni. Dar lipsea ea de acasă. Lipsea nopți în șir, uneori.

— Înseamnă că avea pe cineva, zise Dragomir, dus pe gânduri.

— Fără îndoială că avea. Dar niciodată nu mi-a spus nimic.

Căpitanul strânse mâna femeii. După ce ieși pe

coridor, ea întreabă:

- Posibil să fi fost un infarct?
- Posibil!

*

Conducea abătut pe un bulevard pustiu și tăcut. „Criminalul și-a pregătit lovitura. A dat telefon, dându-se drept tatăl ei, al Evei. Dar n-a vorbit numai el, ci și o falsă telefonistă. Înseamnă, că autorul crimei n-a lucrat singur, ci ajutat de un complice. De o femeie. Ce rost avea să inventeze moartea mamei Evei? Să poată s-o ducă într-o stare de disperare, să-i dea de băut? Cam tâmpită idee. De ce era nevoie să mai intervină la familia Drăgan? Să complice lucrurile?!” Ideile, explicațiile și întrebările se învâlmășeau în capul lui. „Criminalul trebuia să ajungă în apartamentul victimei. Știa că întotdeauna, când tatăl Evei avea ceva să-i transmită, telefona la familia Drăgan. Dacă s-ar fi dus singur cu vestea, Eva nu l-ar fi crezut. Deci, criminalul e un apropiat Evei și familiei ei. Modul cum a acționat, demonstrează convingător acest lucru. De ce Eva își ținuse prietenul atât de bine mascat? Pentru afacerile lui murdare? Poate!”

În fața Telefoanelor, se opri. Căută prin buzunare și scoase agenda. Își notase acolo ceea ce Eva scrisese pe spatele blocului de bilete: „991-11880. Iulia”. „Ce oraș are prefixul 991?” Intră și pe un panou imens, găsi ceea

ce căuta: Oradea! „Iar la Oradea a fost vineri! Ciudat!” Descoperirea aceasta în loc să-l încurajeze, îl neliniștește. Se temea să nu-l încurce această pistă, să nu alerge după himere. Cumpără doi covrigi sărați. Îi ronțăia copleșit de gânduri. Intră în clădirea Trustului de alimentație publică locală. Pe scări, îl întâlnește pe Sorin Dunăreanu, șeful Serviciului comercial.

— Bătrâne, fă cale întoarsă, încercă să fie vesel Dragomir.

— Salutare, tovarășe căpitan. Cu ce prilej?

— Am să-ți spun ceva!

— Grav?

— Foarte grav! Un banc.

Se întoarseră în birou. Sorin Dunăreanu își dezbracă haina de piele. Întrebă amabil:

— Ceva mic, o cafea?!

— Nimic. Am băut două. Bătrâne, ce baluri ori banchete ați avut aseară, și unde?

— Înțeleg să mă fi întrebat ieri. Acum?!

— E mai important acum! surâse stins căpitanul.

— Noi, T.A.P.L.¹³-ul n-am avut aseară, decât o nuntă. Dar a avut O.J.T.-ul. Noroc!

— Noroc, bătrâne! Îți merge bine, și nu îmbătrânești deloc.

¹³ Trustul de Alimentație Publică Locală.

— Atunci de ce-mi zici bătrâne?!

— Sunt invidios! Ia spune, ce-i cu O.J.T.-ul?

— Un bal au avut ei...

— De unde știi?

— Păi, am fost și eu. Balul vânătorilor și pescarilor sportivi. Ai uitat? Sunt pescar pasionat. Și de un fel special: pescuiesc în crescătoriile cooperativelor agricole sau în ale gostaturilor. De când s-a mărit cotizația, am „uitat” s-o mai plătesc.

— Asta aduce a braconaj, observă ironic Dragomir.

— Ce să fac? E mai sigur și mai ieftin.

— Unde a fost organizat balul?!

— La Melody.

— Frumos balul?

— Admirabil. Lume multă, chiar prea multă, bucate excelente, băuturi fine, muzică mai calmă, nu zdrăgănită, ca asta modernă...

— Bătrâne, îți aduci aminte, sala a fost gătită cu ghirlande de hârtie creponată, au fost măști, confetti?

— Bineînțeles. Lumea s-a distrat excelent...

Sorin Dunăreanu vorbea din ce în ce mai rar. Căpitanul părea blazat, neinteresat de ceea ce i se spunea. Își aprinse o țigară și porni grăbit spre ușă.

— Era vorba de un banc, încercă să-l oprească Dunăreanu.

— Îți mulțumesc pentru informații. Bancul o să ți-l

spun altădată.

Dragomir aruncă țigara nefumată de îndată ce ajunsese în stradă, urcă în mașină și porni spre restaurantul Melody. Amiaza era senină și calma. Pe bulevardele largi și curate, lumea se plimba îmbiată de soarele neașteptat de prietenos pentru acea duminică târzie de decembrie. La Melody, obloanele erau trase. Intră prin spate, prin bucătărie. Doi ospătari tineri jucau table, iar alături, altul dormea cu capul pe masă. Unul din cei ce jucau table, recunoscându-l, se ridică în picioare și salută slugarnic:

— Să trăiți, să trăiți mulți ani.

— Să trăiți! zise acru căpitanul. Continuați!

Și începu să se plimbe prin localul pustiu și murdar. Mesele în neorânduială, care cu fețe de masă, care fără, scaunele aruncate la întâmplare sau puse pe mese cu picioarele în sus, scrumiere pline, totul lăsa impresia unui ospăț păgân. Cei doi îl priveau interziși pe căpitan, în timp ce al treilea sforăia de zor. Dragomir culese de pe jos și de pe mese mai multe confetti roșii, albastre și verzi pe care le împachetă într-un plic de hârtie improvizat pe loc. Trecu pe lângă cei doi ospătari și-i salută cu ironie:

— Sa trăiți definitiv!

*

Spre amiază, la volanul mașinii, căpitanul alergea spre

Oradea. După ce ieșise de la Melody, trecuse pe la telefoane și o sunase pe Iulia, la numărul 991-11880, numărul găsit pe blocul de bilete din poșeta victimei. Iulia explicase destul de imprecis și pe ocolite că vineri, 22 decembrie, Eva fusese la Oradea, că s-au întâlnit la băi la Felix absolut întâmplător și că n-au discutat decât nimicuri. Socotind că ar putea afla amănunte în plus despre vizita Evei la Oradea, căpitanul hotărî să facă un drum, să stea de vorbă cu Iulia, aceasta fiind ultima persoană cu care victima stătuse, cu o zi înainte de a muri, îndelung de vorbă. Ar fi fost desigur mai comod să renunțe la drum. „Dacă drumul spre autorul crimei duce prin... Oradea? într-o asemenea situație, totul trebuie verificat temeinic și până la capăt”. Panglica de asfalt, uscată, dreaptă, se pierdea departe în față, undeva între pământ și cer. Căpitanul luase o tânără pereche, un băiat și o fată, călători de ocazie, să aibă cu cine schimba o vorbă, să-i treacă timpul mai repede și mai ușor, dar prefera să conducă în tăcere. Plecărilor și apoi drumurile acestea grăbite, trezeau în inima lui sentimente ciudate, nelămurite. Observa de fiecare dată, cu aceeași uimire și împăcare, faptul că viața lui fusese și rămânea o goană. O goană nebună, nebună, nebună! Ca elev făcuse naveta, venind la oraș dimineață cu trenul și întorcându-se după-amiaza. Se obișnuise încă de atunci cu drumurile. Facultatea a urmat-o

departe de casă. După ce a absolvit-o, a început viața de ofițer de miliție. O iubea așa cum era, cu necunoscutele și obstacolele ei, cu neprevăzutul și pericolul, cu satisfacțiile și împlinirile ce i le oferea. Captivat, pasionat de meserie, nu observase cum trec anii. Viața de burlac i se părea inegalabilă, plină de șanse, de liniște și de plăceri. Pe măsură ce colegii lui de generație se retrăgeau în familie, lângă copii, el rămânea din ce în ce mai singur. Îl speria gândul că îmbătrânește, că va avea copii la vârsta când alții se gândesc la nepoți. Citea rar câte o carte, la teatru se ducea și mai rar, căci viața lui personală era absorbită din ce în ce mai mult și mai intens de prea multele probleme zilnice. Uneori, nici nu observa cum trec zilele. Își privi ceasul și observa în dreptunghiul mic de pe cadran data zilei respective. O duioșie o emoție caldă îi inundă sufletul: era 24 decembrie, ziua lui! Împlinea 38 de ani. „Îmi va telegrafia mama, să mă felicite! Ea nu uită niciodată!”, gândi el. Acul vitezometrului arăta doar 75 de kilometri pe oră. Apăsă brusc accelerația, în clipa în care îl auzi pe băiatul din spate explicând fetei cu o impresionantă siguranță:

— Crimă suta la sută, dragă. Și era o femeie teribil de frumoasă. Păcat de ea.

— Tu crezi? întrebă prietena lui.

— Vai dragă, vorbește tot orașul. Mie mi-a povestit

totul, toate amănuntele, un amic care locuiește în blocul cu pricina. El a și văzut-o moartă.

— Ce vorbești!? Și cum arăta?

— Era înjunghiată, plină de sânge. Cu un cuțit de bucătărie a înjunghiat-o. Sunt cel puțin zece lovituri în pieptul ei.

— Ea n-a putut să strige, să cheme ajutor?

— Ce să mai strige? Mai putea? Mai avea timp? Mai avea glas? De groază, nici n-a putut vorbi.

— Nenorocita, gemu fata și Dragomir o văzu în oglinda retrovizoare acoperindu-și ochii cu palma. Cine e criminalul? L-au prins?

— L-au arestat a doua zi. Se zice *că e* un bolnav mintal.

— Așa se vorbește că l-au prins? întrebă Dragomir, abia stăpânindu-și râsul.

— Evident. Culmea știți care e?

— Care? îl provocă Dragomir.

— Imbecilul nu recunoaște. Susține că nu-și amintește nimic. O să-l facă ăia să spună tot, au ei metodele lor. De acolo, nu poți ieși nevinovat. Nu există.

— N-o fi chiar așa, spuse Dragomir, lăsând în jos parasolarul de deasupra parbrizului. După câte știu eu, nu l-au prins încă...

— Sunteți prost informat, i-o tăie scurt băiatul. Nu vă supărați, dar l-au prins.

Căpitanul se distra. Voia tocmai să continue

amuzanta conversație, când băiatul preciză sec:

— Individa, adică Eva, n-a fost ușă de biserică. Și ea a fost condamnată, a făcut pușcărie.

— Uite, am ajuns, zise fata voioasă, arătând ca un copil cu degetul.

Se zăreau în depărtare primele blocuri mari și albe. În lumina amiezii, ele păreau niște nave ancorate într-un port. Toți trei tăceau și priveau orașul ce se apropia.

*

La ora două și un sfert, Dragomir sună la o poartă mică, din lemn. Un bărbat înalt și slab, se apropie agale pe o alee de pietriș, având în mână un ziar.

— Cu cine doriți, întrebă el? Sunteți cel de la miliție?

— Bună ziua. Sunt căpitanul de miliție Alexandru Dragomir.

— Pofțiți, soția vă așteaptă, zise bărbatul somnoros, deloc ospitalier, pornind pe aleea de pietriș. Lângă scări, bărbatul se opri și spuse vădit deranjat:

— Nouă nu ne plac chestiile astea, cum să vă spun, noi avem treburile și necazurile noastre, nu ne interesează ceea ce fac sau au făcut alții...

— Îmi pare rău, spuse căpitanul, dar sunt obligat să port cu soția dumneavoastră o simplă discuție. E vorba de viața unui om. Nu știm ce a făcut în ultimele zile și asta ne interesează.

— Pofțiți, îl invită rece soțul Iuliei.

Pătrunseră într-o cameră prea încălzită, cu o mobilă simplă și nouă. Iulia veni în urma lor, într-o rochie de jerse ¹⁴ . Împreunându-și mâinile, vorbi încurcată, emoționată, în timp ce soțul ei trecu în altă cameră:

— Cum a putut muri? De necrezut! O văd parcă și acum veselă, ștregară, cum a fost ea o viață întreagă...

— De când o cunoașteți pe Eva?

— De acum șapte ani, din facultate. Ea a terminat, eu m-am retras, m-am căsătorit, a venit copilul, știți cum e... Cum a putut muri?

— Stimată tovarășă, nici noi nu știm. Efectuăm cercetările de rigoare...

— Imposibil. Nu vă pot crede!

— Dumneavoastră sunteți martorul care a vorbit cel mai mult cu ea și asta cu o zi înainte de... sfârșitul ei atât de...

— Săraca, suspină Iulia și-și frecă ochii, impresionată. Apoi adăugă cu neașteptată răceală:

— Eu nu știu nimic, nu-mi place să mă amestec în treburi din astea, să ajung la tribunal. N-am fost în viața mea acolo, așa că...

Dragomir oftă și tăcu, încercând să se calmeze. Se pregătea pentru o discuție lungă și fără prea mari sorți de izbândă. Femeia din fața lui era din acei oameni care

¹⁴ Obiect de îmbrăcăminte tricotat sau împletit, din lână, din bumbac etc., de obicei cu mâneci lungi și deschis în față, care acoperă partea de sus a corpului.

nu numai că nu te ajută, dar te și încurcă.

— Ce doriți să vă mai spun? întrebă Iulia aducând o scrumieră.

— Nu mi-ați spus nimic, zâmbi Dragomir. Absolut nimic. Înseamnă, arată spre scrumieră, că pot să fumez?!

— Vă rog. Cu altă intonație: nu vreau să am neplăceri.

— N-o sa aveți, doamna. E vorba doar de niște informații, nu vă cer nimic altceva. Bunăoară, v-a vorbit Eva despre vreo decepție de ordin sentimental?

— Nu. Chiar am întrebat-o dacă nu se căsătorește și mi-a spus că a încercat o dată și că, a doua oară, n-o mai face.

— Era necăjită, indispusă? Cum vi s-a părut?

— Așa, obosită, plictisită. Cred însă că era de vină apa.

— Apa?!

— Da, apa. Era cam caldă și Eva mi s-a părut așa amețită, moleșită.

— Venise singură sau cu cineva?

— A, da, da, mi-a zis că o invitasе un prieten și că, neavând ce face, a venit să facă o plimbare și o baie.

— L-ați cunoscut și pe prietenul ei?

— Nu. El nu a venit la băi, a rămas în oraș. Venise numai Eva să facă baie.

— Cât ați stat?

— Unde? tresări femeia.

— La băi, doamnă? Vineri, la băi!?...

— De pe la zece, zece și ceva până pe la amiază.

— Cam la ce oră?

— În jur de ora unu.

— Eva a plecat sau a mai rămas? Dragomir stinse țigara. Îi tremura mâna. Scotea cu cleștele câte un răspuns banal.

— A venit în oraș. Am invitat-o la mine acasă, dar n-a vrut să vină, deși eu am insistat. Eram singură acasă, soțul se afla pe teren.

— Și încotro s-a dus Eva? Știți cumva?!

— Să se întâlnească la nu știu ce restaurant cu prietenul cu care venise.

— Acolo, la băi, despre ce și despre cine ați mai vorbit? insistă Dragomir.

— Despre piață, că e cam scumpă, despre băi, despre copii... Fleacuri.

— Nu ați întâlnit nicio persoană cunoscută?

— Nu. Am mai vorbit despre o femeie, o doctoriță.

— Era singură femeia?

— Nu, cu un bărbat, un tip care-i face curte. Mie îmi place doctorița, e femeie bine și cochetă. Evei i-a plăcut, așa mi s-a părut mie, bărbatul. Sau poate că nu i-a plăcut...

— Îl cunoașteți pe bărbat?

— Nu. Era un tip care pe mine mă irită, libidinos,

unsuros...

— Doctorița e orădeancă? întrebă exasperat căpitanul.

— Da. Locuiește pe Republicii nr. 28.

— Și tipul?

Iulia tăcu. Își mușcă ușor buza, își netezi rochia pe genunchi și spuse cu răutate aproape:

— Nu știu, tovarășe. Nu-l cunosc. Dacă l-aș cunoaște... Așa, ce pot să vă spun? Nimic. Din păcate nimic.

— Eva o cunoștea pe doctoriță?

— Nu.

— Dar pe bărbatul acela?

— Nici pe el.

Dragomir își ceru scuze pentru deranj și pentru ora nepotrivită și ieși urmat de Iulia. Femeia întrebă curioasă:

— Să fi murit așa din senin?

— Nu, doamnă. Aseară, între nouă și zece, cineva i-a pus otravă în coniac.

— Doamne, exclamă femeia, frecându-și mâinile și adunându-și umerii scuturați de groază. Și când o înmormântează?

— Nu știu. Dacă aflu pot să vă telefonez?!

— Vă rog.

— La revedere, doamnă.

Dragomir părăsi casa Iuliei cu un gust amar. Simțea că nu i-a spus tot ce știa, că îi ascunsese unele amănunte.

*

Trei ore mai târziu, când ziua se stingea în amurg, Dragomir suna la ușa locuinței victimei. Îi deschise un bătrânel sfrijit, îmbrăcat țărănește, cu ochii înroșiți de plâns. Își frecă ochii ca un copil și începu să-i spună noului venit, bucuros parcă de faptul că nu era singur:

— Credeam că ea, ca fată, singura noastră fată, o să aibă grija de noi la bătrânețe și uite... Arată cu mâna spre ușa sigilată a camerei, se așeză pe scaun și începu să plângă în hohot.

— Liniștește-te, moșule, îl lovi ușor pe umăr Dragomir. Trebuie să fim tari și să trecem peste toate...

— S-a dus și ne-a lăsat pe noi, bătrâni și bolnavi... Ce ți-e și cu viața asta. E crudă câteodată, tovarășe...

— Ascultă moșule, zise Dragomir, așezându-se pe un taburet, alături de bătrân. Eva nu v-a spus, nu voia să se mărite, nu avea pe cineva?

— Apăi avea, că doară era om în toată firea. O cam făcut ea multe prostii, dar nu era fată rea... I-am spus de atâtea ori: tu fată, cu viața nu-i de glumit. Tăte lucrurile trăbuie făcute la vremea lor. Am avut cui spune? Țștia tineri gândesc altfel, îs ușori în judecată...

— Da, pe cine zici că o avut?

— Apăi un domn bine, înalt, mândru om, da' cam

trecut. Tedy îi zicea.

— Îl cunoști?

— Sigur, a fost la noi acasă, în Topoloveni, astă-vară, cu mașina.

— Ce mașină are?

— Una albă, frumoasă... da nu știu de care, nu cunosc rândul mărcilor...

— Ai fost în cameră?

— Fost. Acum au sigilat-o domnii de la miliție. Dumneata de unde ești?!

— Tot de acolo, moșule.

— Aveți vreun rezultat? Ochii lui mici și roșii priviră fix și insistent.

— Încă nu, zise căpitanul în șoaptă. Inima te lasă când nu te aștepți, când vrea... Dacă ar ști omu' ce-l așteaptă...

— Inima ca inima, da aici ceva nu-i curat. Fata asta a avut bani la C.E.C., douăzeci și cinci de mii.

— De unde știi?

— De unde? Am văzut cu ochii mei cinci carnete a câte cinci mii de lei fiecare. I-o pus pe C.E.C.-uri cu câștiguri. Acum nu-s nici C.E.C.-urile, nici banii.

— Când ai văzut C.E.C.-urile?

— Mai în vară. Zicea că i-a pus deoparte din salar, când a fost profesoară. Într-o casetă își ținea C.E.C.-urile și un lăntișor de auri și îmi pare că și niște cercei tot din

aur.

— Și nu e nici lănțișorul, nici cerceii?!

— Nu-s! Asta mă întreb: de ce nu-s?! Dumneata ce crezi, unde ar putea fi?!

— O să cercetăm, o să aflăm unde-s, se bâlbâi Dragomir, neștiind ce să răspundă.

— Noroc bun! Dacă nu le-ați găsit până acum, nu trag nicio nădejde că le mai găsiți.

— Moșule, Tedy ăsta unde stă? Ai fost la el?

— La numărul 7 pe Berzei. E o casă frumoasă, cu un pic de grădinuță înainte...

Dragomir ieși pe coridor. Bătrânul îl urmă și întrebă umil:

— Nu dumneavoastră deschideți camera?

— Nu.

— Așa au zis niște tovarăși că vin să deschidă.

— Înseamnă că vor veni. Când va fi înmormântarea?

— Dacă ne dau voie, marți am vrea s-o îngropăm.

Dacă nu...

*

Căpitanul opri pe Berzei, coborî și încercă să deschidă porțița de fier de la nr. 7. Casa era cufundată în întuneric, porțița închisă. Ar fi vrut măcar să citească numele celui care locuia. Lângă butonul soneriei, nu era scris niciun nume. Sună lung. Voia să vorbească cu bărbatul care, se pare, o curtase pe Eva. Cel puțin așa-i

spusese tatăl ei... „O fi ramolit bătrânul, iar eu iau de bun tot ceea ce mi se spune...”

— Pe nenea Macarov îl căutați?

Căpitanul se întoarse. În spatele lui, stătea un puști blond, cu părul lung, până pe umeri, ieșit de sub o bască șmecherește lăsată pe ochi.

— Nu e acasă, zise puștiul. E prin oraș, sunați degeaba.

— N-are soție, copii? se prefăcu mirat căpitanul, ridicându-i nițel basca.

— N-are pe nimeni. E singur.

— Îl cunoști?

— Suntem prieteni. Îi cumpăr țigări, îmi dă ciocolată și gumă de mestecat. Are gumă străină, bunăăă...

— Tu cum îi spui lui?

— Nenea Macarov.

— Frumos nume. Tiberiu Macarov!?

— Teodor, îl corectă puștiul.

— Pe tine cum te cheamă?

— Cristian Tabacu.

— Vino până la colț, la cofetărie să te plimb cu mașina și să-ți cumpăr o ciocolată.

Copilul lăsa trotineta să cadă cu zgomot pe trotuar și porni spre mașină. Arătă cu degetul spre un Renault 16, alb, aflat lângă bordură:

— Nenea Macarov are mașină serioasă. Vă place?

Dragomir se apropie de mașină. Observă din prima clipă că e bine întreținută: avea huse verzi din catifea reiată, totul așezat în perfectă ordine; ștergătoarele de picioare, bordul, geamurile, toate străluceau de curățenie. Doar pe bancheta din spate, se afla aruncat un ziar. Cum mașina se afla sub un stâlp ce susținea o lampă fluorescentă, el putu citi titlul și chiar data ziarului: „Crișana” de vineri 22 decembrie. Vru să se îndepărteze, dar își aminti ceva și mai citi o dată capul ziarului: era de vineri, 22 decembrie 1975. „Ciudat! exclamă el. Vineri și Eva a fost la Oradea. Și Macarov. Oare cu el a fost? Iulia n-a știut acest lucru? A știut și n-a vrut să-mi spună?!”

— Ce e ciudat, nenea? se impacientă copilul.

— Ciudat ce frumoasă e mașina asta, zise căpitanul, mângâind creștetul copilului.

XXII

În timp ce servea și dejunul, peste care sărise fiind prea ocupat, și cina la un Lactobar¹⁵, căpitanul trecea în revistă, nu prea încântat, tot ceea ce aflase. Își privi din nou ceasul, era opt și zece, nehotărât, neștiind ce să facă: să se ducă la birou, să-i raporteze șefului tot ce aflase

¹⁵ Local în care se servesc în special produse lactate.

sau să mai treacă pe la Teodor Macarov!? „Oricum el trebuie să-mi spună multe lucruri. I-a fost, în definitiv, foarte apropiat Evei. Decât să-mi reproșez sau să regret mai târziu că nu am fost decis, mai bine mă duc... Conversația cu Macarov poate mă va scuti de multe alte gânduri, alte căutări...”

Îi deschise chiar omul pe care-l căuta. Înalt și solid, cu umerii ușor aduși înainte, cu un aer sever de om hărțuit, solicitat, dar sigur pe el, îmbrăcat într-un halat vișiniu, din mătase, nebărbierit și trist, Macarov întrebă calm:

— Ce doriți, vă rog?

— Cu tovarășul Teodor Macarov aș dori să vorbesc.

— Da, eu sunt. Pofțiți. Întinse mâna amabil, făcându-i loc să treacă și-l conduse în camera ovală, sufocată de prea mari și prea multe mobile stil. Pe o măsuță, lângă fotoliile așezate sub ferestrele mari ce dădeau în grădină, se afla o sticlă cu coniac, un pahar plin, iar în scrumieră mocnea o țigară.

— Vă rog să vă faceți comod, să ocupați loc.

Căpitanul își scoase fâșul îmblănit, îl atârnă într-un cuier din hol și reveni în încăpere frecându-și mâinile ca, un om care vine de afară, din frig, într-o încăpere bine încălzită. Purta un costum gri-petrol și o helancă vișinie. Se așază în fotoliu. În cameră, mirosea a alcool și a țigări fine, prea parfumate.

— Fumați? Gazda îi întinse un pachet de Kent.

— Nu, mulțumesc. Am fumat cam mult azi... mi-am făcut norma cum se zice.

— Nu vă supărați că întreb: cu cine am onoarea?

— Sunt căpitan de miliție. Alexandru Dragomir.

— Aici, la noi?

— Da. De ce vă mirați? Căpitanul vru să prezinte legitimația.

— Nu, nu, nu e nevoie, zise Macarov reținut. Pentru ochiul și pentru simțurile mele nu prea arătați a ofițer de miliție...

— Mi s-a mai spus. De ce nu par a fi ceea ce sunt?!

— Știu cu... Arătați un om foarte pașnic, preocupat poate mai mult de literatură, de treburi sentimentale, decât de infractori...

— Ei, nu arăt, dar sunt, surâse căpitanul. Și nouă ni se întâmplă să luăm pe câte unul drept altul, să-i atribuim alte trăsături decât cele pe care le are. Numai că ne dăm repede de adevăr. Aveți o locuință spațioasă, confortabilă.

— E destul de plăcută...

— Probabil că sunteți ocupat...

— Nu, nu sunt ocupat. N-am nicio ocupație. Îmi îngrijesc doar sănătatea. Acum, nu mă simt prea bine. E și normal, căci trec printr-o mare durere sufletească. Am pierdut o prietenă la care am ținut enorm.

— Se pare că nici eu n-am ales un moment tocmai

potrivit pentru vizita asta, dar n-am avut încotro.

— Moartea Evei m-a întors pe dos. A venit ca un trăsnet... Uneori, viața asta e atât de murdară, de sadică. Îți răpește ce ai mai scump... Chiar azi i-am comandat o coroană... Sunt dezolat și revoltat.

— De ce, domnule Macarov?!

— Cum să nu fiu, când văd cât e de slab omul în fața morții? Să mori așa, la nici treizeci de ani, e sinistru, e revoltător... Nu neg, nu vreau să fac pe nefericitul, dar am ținut la fata asta, era o excelentă prietenă, o ființă caldă, corectă...

— De asta am și venit: să-mi vorbiți despre ea.

— Nu știu dacă am să vă pot spune cine știe ce lucruri deosebite. Sunt clipe grele pentru mine, nu-mi pot reveni... Noi... Nu știu ce vă interesează?!

— În ce relații erați cu victima?

— De prietenie. Sigur când afirmi așa ceva, fiecare înțelege ce vrea și cât vrea.

— De acord. Eu ce trebuie să înțeleg?!

— A fost o prietenie sinceră, frumoasă... Doriți un pahar de coniac?

— Nu.

— Un whisky, o vodcă?

— Nu, mulțumesc. Sunt prea obosit și mai mult decât oboseala mă încurcă mașina. Sunt cu mașina...

— A fost o prietenie frumoasă, fără niciun fel de

obligații, de promisiuni.

— Avea și ceva perspective această prietenie?

Teodor Macarov goli paharul și stinse țigara din scrumieră. Era vizibil îndurerat. Își apăsă cu palma fruntea și continuă:

— Eu am mai fost căsătorit, am gustat din plăcerile vieții în doi și am trăit până în acest an cu convingerea că nu mă voi mai căsători niciodată. Căsătoria nu e un loz în plic, să tot încerci la nesfârșit. M-am păcălit o dată, a doua oară eu nu mai încerc. Ei bine, în singurătatea mea, Eva a fost ca o rază de lumină, de căldură... Ne-am apropiat sufletește unul de altul și în ultima vreme discutam mereu despre căsătorie. Cine și-a putut închipui un asemenea deznodământ? Totul n-a fost decât o iluzie...

— Vă vedeți des în ultima vreme?

— Foarte des. Eram aproape nedespărțiți. Deși ne despărțea oarecum vârsta, ne uneau sentimentele. Eva era zgârcită la vorbă, foarte înțeleghătoare și sinceră, calități cam rare la o femeie!

— De când o cunoașteți?

— De vreo patru ani. La început, pur și simplu n-am putut-o suporta. Mi s-a părut o fâță care se dă în vânt după toți bărbații bine... Pe urmă... pe măsură ce ne-am cunoscut, părerile noastre s-au schimbat. Nici ea nu m-a suferit la început: îi păream antipatic.

— Îi cunoașteți părinții?

— O, desigur. Am fost de mai multe ori la Topoloveni.

— Vă împărtășați bucurii, necazuri?!

— Nu. Niciodată. Ascultam muzică, ieșeam la plimbare, la un restaurant, unde luam masa, rămânea, eventual dacă doriți să știți, noaptea rămânea mereu la mine.

— Mă întreb ce o lega de dumneavoastră? Nu e nevoie să-mi răspundeți...

— De ce nu? N-am niciun fel de secret. Întrebați-mă orice! Dacă știu, vă voi răspunde. Ce o lega de mine? Era și ea un om singur. Fugea de singurătate.

— Ca și dumneavoastră!

— Nu, nu. Greșiți! Eu nu fugeam, eu o doream. O doresc mult. Într-un secol ca al nostru, singurătatea e o binefacere! E un mod de existență...

— Când ați văzut-o ultima oară pe Eva?

— Sâmbătă seara. Cu câteva ore înainte de a muri. A trecut pe la mine.

— De ce?

— De ce? suspină îndurerat Macarov. Să vadă ce fac, dar, mai exact, să-mi propună să mergem la un concert simfonic. Bach, Vivaldi, Mozart... Nouă ne plăcea foarte mult muzica simfonică. Uneori, după-amieze întregi ascultam aici muzică simfonică. Ei îi plăcea foarte mult

Bacii. Îl adora. Mie nu.

— Ce preferați?

— Beethoven. E mai complex, mai grandios, mai cutremurător.

— Cum a fost concertul?

— Care concert? întrebă Tedy surprins, încordându-și fruntea ridată.

— Cel de sâmbătă seara!? La care v-a invitat Eva!?

— Scuzați-mă, sunt pur și simplu zăpăcit. N-am fost la concert.

— De ce?

— Am refuzat-o, fiindcă în seara aceea am fost la balul anual al vânătorilor și pescarilor sportivi. Acum regret. Dacă mergeam la concert, Eva era în viață.

— Sunteți și vânător? Dragomir își mască cu greu surprinderea!

— Am cam fost... Boala mă ține deoparte...

— Ați fost împreună la bal?

— Nu. Singur.

— De ce?

— Sunt chestiuni personale, pe care nu le pot face și publice. Nu voiam s-o pun într-o lumină neplăcută.

— Adică?

— E atât de greu de înțeles? Tedy mângâie îndelung brațul fotoliului cu palma, trăgând cu sete din țigara abia aprinsă. Ar fi zis gurile rele că e noua mea amantă!

La ce i-ar fi slujit? Am vrut s-o cruț, să n-o expun într-o postură neplăcută. În anii trecuți, am fost cu alte prietene, așa încât...

— Aveți o faimă... nu știu cum să-i spun... de vă protejați astfel o prietenă?

— Proastă. De ce vă sfiiți? Toată lumea zice că sunt un afemeiat și jumătate. Nu neg. Așa este. Sunt vicios, sunt mort după femei. E ceva în mine de posedat, de mascul, care, pur și simplu mă înspăimântă. Cum văd o femeie, simt că fierb. Imaginația mea lucrează... O să vă mirați că mă dezgolesc astfel, dar ăsta sunt. Îmi știu atât de bine defectele, viciul...

— Cum era îmbrăcată Eva?

— Dacă bine țin minte, purta o bluză mov și o fustă bej.

— Și paltonul?

— Din piele maro. Au atât de mare importanță aceste amănunte?

— Da. Refac drumul Evei invers!

— Cum invers?!

— De la crimă, de la locul faptei, la autor!

— E foarte interesant.

— Nu știu dacă e foarte interesant, dar e foarte greu. În concluzie, v-ați despărțit. Dumneavoastră ați mers la bal, iar ea?

— Zicea că se duce acasă.

— Arăta speriată, supărată?

— Nu. Doar fără chef. Poate din pricină că-i refuzasem invitația.

— Nu vi s-a plâns că are vreun necaz, vreo ceartă cu cineva?

— Nu. Niciodată. Era prea mândră, prea orgolioasă ca să se plângă cuiva!

— Unde v-ați despărțit?

— Pe stradă.

— V-ați fixat vreo altă întâlnire? I-ați dat sau v-a dat ceva?

— Nu. Nimic. N-am primit, n-am dat!

— Pe urmă, v-ați dus la bal. Iertați-mă că insist...

— Vă rog foarte mult întrebați-mă orice. La bal, m-am distrat de minune, am dansat, am spus și ascultat bancuri, cu un cuvânt a fost o seară mai mult decât plăcută.

— Când ați sosit acasă?

— Pe la două.

— De unde, cum ați aflat vestea tristă?!

— Azi, după prânz, a venit tatăl ei pe la mine, să mă întrebe ce știu, ce s-a întâmplat.

— În afară de dumneavoastră, care dintre prietenii Evei îi mai cunoșteau părinții?

— Întrebarea mă depășește, spuse rece Macarov, desfăcând larg mâinile, într-un gest de totală neputință.

Ce s-a constatat în cele din urmă? Dacă pot să întreb așa ceva!

— Intoxicație, răspunse Dragomir, prefăcându-se preocupat de un tablou de pe perete. Se pare că este opera unei mâini sigure, versate.

— Nu-mi vine să cred! Imposibil.

— De ce? Ce anume vi se pare imposibil?

— Intoxicația, crima, crima asta, iertați-mă, bestială, ar trebui să aibă și un mobil!?

— Are. De asta vă faceți probleme?!...

— Ce mobil, care e?

— Voiam să spun că el există. Nenorocirea e că nu-l știu. Deocamdată. Din moment ce există, îl vom afla.

— Așa e, aveți dreptate. Macarov sorbi ușor din coniac și adăugă: depinde când.

— Unele adevăruri ies repede la iveală, altele mult mai greu. Știți ce zice un proverb: de unde nu-i foc, nu iese fum. Dacă vă amintiți, ce prieteni a mai avut Eva?

— N-aș putea să vă spun.

— De ce? N-a avut?

— A avut, în mod cert a avut. Era o femeie prea bine. Chiar dacă ea mai ocolea bărbații, ei n-o ocoleau. Vă asigur. Am văzut-o cu diverși tipi pe care nu i-am cunoscut și nu-i cunosc.

— Nu ați discutat cu Eva despre ei, așa din întâmplare?

— Nu accept asemenea discuții. Pe mine ceea ce a fost, trecutul mă interesează doar la 1 noiembrie. Atunci, de ziua morților, mă duc la cimitir și pun flori și lumânări la cei apropiați mie odinioară și care s-au dus pe lumea cealaltă.

— Vă invidiez. Eu nu pot face același lucru: sunt obligat mereu, în meseria mea, să mă interesez amănunțit, sâcâitor, ca și acum, despre tot ceea ce a fost. N-am încotro, sunt obligat să cercetez tot ceea ce s-a întâmplat.

— Nu face nimic, pe mine nu mă deranjează.

— Unde v-ați despărțit de Eva?

— Pe Petuniei, colț cu Albina.

— Eva a plecat singură?

— Da. Am avut o clipă impresia, că după colț, o aștepta cineva. Mi s-a părut că era un bărbat cu pălăria trasă pe ochi... Așa cred că mi s-a părut...

Căpitanul se ridică și mergând spre ușă își aminti de ziar. Întrebă, oprindu-se în ușă:

— Vineri ați fost plecat undeva cu mașina?

— Vineri, nicăieri. Toată ziua mașina a stat în fața casei. N-am garaj și o țin afară în stradă.

— Conducea și Eva?

— Nu. Nu avea carnet. Pe mașina asta doar eu am condus. Dar, de ce vă interesează mașina? Sper că nu vă supără întrebarea!?

— Deloc. De ce să mă supăr? Întrebam de mașină, pentru că vineri după-amiază am urmărit vreo jumătate de oră *Concursul de îndemânare și eleganță*, organizat de filiala A.C.R.¹⁶ Printre mașinile ce-au concurat, a fost și un Renault 16 alb, ca al dumneavoastră. Mă gândeam că poate ați fost la concurs!?

— Nu, surise Macarov, n-am fost eu. Sunt prea bătrân pentru asemenea concursuri.

— Toată stima, domnule Macarov.

XXIII

La o masă de douăsprezece persoane ședeau patru ofițeri; în capul mesei colonelul Ioan Albu, în dreapta lui, locotenent-colonelul Voicu, solemn și grav, cu carnetelul ca întotdeauna gata pregătit, iar lângă el, maiorul Stănciulescu, un bărbat blond cu ochi albaștri, în uniformă bine călcată, care-i venea ca turnată. Pe cealaltă parte a mesei, Dragomir, aștepta resemnat într-un pulovăr albastru, pe gât, părând mai degrabă un

¹⁶ Automobil Clubul Român (A.C.R.) este cel mai mare club automobilistic din România. Clubul a luat ființă pe data de 5 aprilie 1904 în salonul de onoare al Hotelului Boulevard din București. În cursul aceluiași an au fost organizate filiale AER, în localitățile în care existau mașini – 2–3 la număr, precum: Botoșani, Brăila, Craiova, Iași, Ploiești, Râmnicu Sărat, Târgu Jiu. România se afla printre primele 10 țări din Europa și printre primele 14 pe plan mondial care și-au constituit un club auto.

sportiv de performanță sau o vedetă de cinema. Colonelul trecu în revistă chipurile subordonaților săi, oarecum șocat de sobrietatea lor. Doar Voicu, pradă și în acele clipe obișnuitului său tic nervos, își trăgea în jos, la nesfârșit, cu două degete, colțurile mustății. Colonelul întrebă ironic:

— Ținem un moment de reculegere? Ce-i cu încrâncenarea asta pe voi?

— E un caz complicat, spuse Voicu. Chiar prea complicat.

— Asta știu, răspunse colonelul. Dacă stăm așa încruntați și speriați o să-l rezolvăm mai repede? Spune tovarășe maior, ce noutăți ai?

— Autopsia a avut loc ieri, s-au recoltat probe biologice, nu s-a constatat nicio urmă de violență, o escoriație¹⁷ cât de mică, nimic, nimic. Adineaori, mi-au comunicat telefonic de la Laboratorul exterior de medicină legală că substanța cu care a fost intoxicată Eva, spre surprinderea lor și a noastră, este esență de nicotină în stare pură. Literatura de specialitate cunoaște doar câteva cazuri de intoxicație cu esență de nicotină în stare pură. Cine poate avea asemenea otravă? Iertați-mă, dar nici nu pot bănuî. În orice caz produce moartea în maximum 15 secunde. Esența de

¹⁷ Distrugere a stratului superficial al pielii; jălitură, zgârietură.

nicotină, în cazul nostru, a fost pusă în coniac.

— S-a stabilit existența unor alimente în stomacul victimei?

— Pot să vă spun exact, tovarășe comandant: cu o oră înainte, maximum cu o oră jumătate, victima a mâncat omletă cu slănină. Și băuse cam mult alcool. De fapt, știm și alcoolemia: 1,15 grame la mie. Mai e încă un amănunt nu lipsit de interes: victima îmbrăcase un maiou, o bluză tricotată, maro, iar peste ea un pulovăr negru. Femeia se îmbrăcase gros, de iarnă, de drum. Voia să se ducă acasă, la părinți...

— Mi s-a raportat că la locul faptei ați cerut un câine și însoțitor.

— Da. Am cerut. Câinele s-a dus pe scara de serviciu, a coborât în spatele blocului, a mai mers vreo treizeci de metri până la o alee asfaltată, pe care locatarii își parchează mașinile! Acolo s-a oprit, a mârâit nervos, a revenit pe urmă și de fiecare dată a mers până la alee...

— Percheziția ne-a adus ceva nou? Ce e cu sacoșa?

— Am efectuat percheziția ieri, foarte amănunțit, dar n-am găsit sacoșa. A dispărut fără urmă.

— Ați căutat ca lumea? insistă comandantul.

— Am răscolit toată casa. Degeaba!

— Chiar degeaba nu e... în fine, aveți cuvântul tovarășe Voicu. Lista cu cei suspecti, bănuți, prieteni, prietene, dușmani... o avem?

Voicu întinse imediat, tot sobru, o lista cu câteva nume bătute la mașină.

— Și? Au mărturisit? zise comandantul cu o veselie neașteptată. Sau nu ați știut cum să-i faceți să recunoască?

— Încă nu, spuse Voicu, dar în două, trei zile vor spune totul.

— Dacă au ce, adăugă insinuant comandantul. Uneori, trebuie să mai glumesc cu voi, chiar dacă nu e potrivit momentul, nu de alta, dar nu-mi plac frunțile încrețite și oamenii mahmuri. Luă lista, o privi lung, apoi citi primul nume:

— Mihai Dragoste! Cine e?

— Ziaristul nostru, din redacția locală, care semnează cu pseudonimul Mihai Dragoș.

— E suspect?

— Deocamdată nu.

— Atunci?!

— El i-a făcut curte multă vreme victimei, e adevărat cu câțiva ani în urmă, au vrut chiar că se căsătorească. Ceva s-a întâmplat și acum sunt prieteni... Adică, erau... Au fost văzuți împreună...

— Vaier Podoabă?

— A fost coleg de facultate cu victima. La un chef, a bătut-o și femeia a vrut să-l dea în judecată. Până la urmă, s-au împăcat și ea a renunțat la proces... Acum

două luni, între Vaier și victimă a avut loc un schimb de cuvinte triviale la cofetăria *Pacea*, cei doi s-au jignit reciproc. Vaier Podoabă a fost condamnat de două ori pentru ultraj și lovire. E un tip violent, periculos. Nu și-a terminat facultatea, a fost exmatriculat. Este elegant însă și plin de bani.

— Unde lucrează?

— Nu lucrează, e un parazit în toată puterea cuvântului.

— Ziceai că-i plin de bani!? De unde-i are?

— Declară că joacă săptămânal la loto, loz în plic și Pronosport.

— Ați verificat?

— Da. A câștigat sume mici, infime. Se pare că a cumpărat niște lozuri de două și cinci mii de lei.

— Pe ce bani?

— După surse încă neverificate, dumnealui joacă poker pe bani. E mare specialist, dar și trișor.

— Faceți verificările de rigoare, reluă colonelul, întinzându-i lista suspectilor. Cum stăm cu amprente?

— Vă raportează, zise Voicu, dezolat, că n-am găsit nicio amprentă pe sticla de coniac. Asta înseamnă că au fost șterse. De pe balustrada scării de serviciu au fost ridicate niște amprente destul de confuze. În rest, în cameră, numai amprente de victimei.

— Pe clanta ușii?

— Nu s-a găsit niciuna. Se pare că a fost ștearsă și clanța.

— Înmormântarea victimei când are loc?

— Mâine, marți, la Topoloveni, răspunse maiorul.

— Voicu și Stănciulescu, dumneavoastră sunteți liberi. Vă ocupați de amprente, vedeți ce puteți scoate, și de suspecti. În rest, nu vă cer nimic. Reveniți la cauzele ce le aveți în lucru. La nevoie, îi veți ajuta pe sportivul nostru, și-l arată pe căpitanul Dragomir.

Cei doi părăsiră biroul.

— E rândul tău, zise colonelul. Sper că ai ceva noutăți mai îmbucurătoare, altfel risc să mă posomorăsc și eu...

— Am găsit un bal, unde au fost confetti, la Melody. E vorba de balul vânătorilor și pescarilor sportivi. Singurul în sâmbăta aceasta. Iar la bal a fost prietenul și concubinul victimei, un oarecare Teodor Macarov. Are o vilă, e o figură de bos, văduv, cu mașină și cu bani. Pare sincer afectat de moartea Evei. După spusele lui, ei intenționau să se căsătorească. Un lucru mi se pare suspect: a susținut sus și tare că vineri n-a mișcat din loc mașina, un Renault 16 alb, care e parcat în stradă și în fața casei.

— Poate ăsta e adevărul.

— Exclus. Pe banchetă, în mașină, se află un ziar, *Crișana* de vineri, 22 decembrie! Cum a ajuns un ziar din Oradea acolo?!

Colonelul aprinse o țigară. Îi oferi și lui Dragomir. Apoi, întrebă:

— Ce antecedente are Macarov ăsta?

— Nu știu. Am cerut adineaori să mi le scoată. El s-a întâlnit sâmbătă cu Eva, s-au plimbat și atâta tot. El a fost la bal, ea acasă. De ce m-a mințit?

— Bate și ți se va deschide, zise colonelul, întreabă și ți se va răspunde. Hai să vedem cine e Macarov?

Colonelul trecu la biroul său și formă un interior, apoi întrebă acoperind receptorul cu palma.

— Cui ai cerut antecedentele?

— Lui Rusu.

„Alo, Albu la telefon. Rusu să vină cu antecedentele lui Macarov imediat”.

— La Oradea n-am aflat totul, reluă discuția Dragomir. Iulia, prietena victimei, nu mi-a spus tot ce știa. Asta e impresia mea...

Se priviră minute în șir în tăcere.

În birou, intră plutonierul major Rusu. Întinse o foaie de hârtie comandantului și ieși fără să scoată o vorbă. Colonelul își puse ochelarii și în timp ce citea, chipul lui parcă se lumina.

— Ascultă: 1 an închisoare în 1956 pentru speculă; 2 ani și 6 luni în 1964 pentru fals în acte publice și 3 ani în 1969 pentru înșelăciune în dauna avutului personal. Ce zici?

— Și ce elegant și manierat e dumnealui, spuse Dragomir, uimit de cazierul lui Macarov.

Dragomir, luă hârtia și citi și el antecedentele.

— Acum crezi?

— N-am încotro. Înseamnă că m-a mințit mai mult, nu numai în privința mașinii! Ce facem cu el?

— Ce să facem? Să-l supraveghem, deocamdată. Ai vreo idee mai bună?

Căpitanul ridică din umeri. Colonelul adăugă:

— Numai să n-o pățească și el ca Eva! Am avea prea mare ghinion.

XXIV

Odată cu seara s-a lăsat o ceață densă, lăptoasă, în apropierea casei lui Macarov, în mașină, Dragomir și Palade așteptau. Abia se vedea contururile caselor de peste drum. Din când în când, din ceață se decupa confuză și grotescă figura câte unui trecător care se apropia.

— Dacă omu' nu iese în oraș? Stăm aici până dimineață? întrebă dezamăgit Palade.

— Nu.

— Adică? Până când?

— Până când se culcă Macarov! La un sfert de oră după ce se stinge lumina, plecăm.

— Aoleu mamă, ce plăcere, oftă Palade. E groaznic să stai așa în prostie. La prânz, am umblat două ceasuri după el aiurea; l-am văzut cum și unde ia masa, de unde-și cumpără ziare, unde-și bea cafeaua. Parcă asta ne lipsea nouă!

— Acum câteva zile, ziceai că-ți place meseria, puștiule! Care e adevărul, ăla de atunci sau cel de acum?

— E frumoasă, tovarășe căpitan, dacă are acțiune, mișcare, nu să îngheți în mașina asta aburită, că nici nu mai vezi afară...

În clipa aceea, Dragomir tresări, tuși ușor dregându-și glasul și spuse:

— S-a stins lumina, bosul pleacă. Ești mulțumit?

Căpitanul privea încordat spre casa suspectului. Auzi doar ușa de la intrare închizându-se cu zgomot, distinse vag alura bărbatului învăluit în ceață, ieșind pe porțiță. Macarov porni în direcția lor, cu pas grăbit. Trecu prin dreptul mașinii. Purta un palton negru, destul de scurt, de tineresc, și pălărie cu boruri largi, nițel plecată pe frunte. După ce dispăru în ceață, Palade coborî din mașină și porni după el. Căpitanul îl urmă pe Palade. Într-un fel, ceața îi ajuta, dar putea lesne, în orice clipă, să li-l răpească pe Macarov. După toate aparențele, Macarov alesese drumul cel mai scurt spre centru, preferând niște străduțe înguste, laterale și pustii la ora aceea. Palade mergea mulțumit că se putea mișca, nu-i

mai era frig, ca-n mașină, și-l pasiona urmărirea. Uneori, se grăbea și se găsea foarte aproape de Macarov. Pe măsură ce se apropia de centru, trotuarele erau mai luminate, datorită vitrinelor și firmelor de neon. La un moment dat, Dragomir îl găsi pe Palade privind în vitrina unui magazin cu articole de sport. Palade îi explică în șoaptă:

— Bosul bea cafea și seara. E la Union, la cafenea.

— Ești sigur?

— M-am uitat prin perdea, de afară se vede; și-a luat o cafea de doi lei. Frumoasă femeie!

— Ce spui? Ce femeie?

— Irina Loghin¹⁸. N-auzi?

Peste drum se afla un magazin cu instrumente muzicale. Din megafonul de deasupra ușii, melodia inunda strada.

— Vezi ce face! îi ceru căpitanul, arătând cu privirea spre cafenea.

Palade făcu câțiva pași, privi înăuntru, se întoarse și spuse:

— Singur! Bea o cafeluță. Are un palton mișto... Apoi, locotenentul începu să povestească ceva despre Irina

¹⁸ Irina Loghin (supranumită regina muzicii populare, n. 19 februarie 1939, Gura Vitioarei, județul Prahova) este o renumită interpretă de muzică populară. A fost, pe rând, solistă a ansamblului Ciocârlia, Barbu Lăutaru și Ciprian Porumbescu. Cu o bogată activitate concertistică și cu un număr mare de evidențieri discografice, Irina Loghin a cântat o lungă perioadă de timp și în străinătate.

Loghin, despre fotbal. Vorbea și bătea o imitație de step pe asfalt.

— Psst! Lasă trăncăneala.

Macarov ieșise în stradă și câteva momente șovăi: făcu câțiva pași se opri într-o stație de autobuz.

— Du-te și tu în stație, te urci în același autobuz, pe cât posibil să nu te remarce. Încerc să te ajung. Dacă nu, ne vedem la ora zece la Metropol în braserie.

Macarov se urcă într-un autobuz, cu platformă, pe scara din mijloc, Palade pe cea din urmă. Autobuzul porni încet și dispăru în ceață. Dragomir alerga spre o stație de taxiuri, când văzu venind spre el o mașină a circulației. O opri și se urcă neinvitat lângă șofer, spre uluirea acestuia care întrebă:

— Vreun accident grav?

— Nu tovarășe plutonier, sunt coleg de-al dumitale, de la judiciar, urmăresc un individ, fii bun și du-mă nițel după el.

— Unde?

— În direcția opusă, pe linia 21, până ajungem un autobuz cu platformă; are numărul 606, sigur cu 31 în față.

— Aveți o legitimație?

— Ei bravo! Dragomir îi arată legitimația grăbit.

— Să trăiți!

Plutonierul ocoli un rondou și porni în viteză prin

ceața lăptoasă și difuză. Ajunseră autobuzul, care tocmai oprea în stație. Mergeau încet în urma lui, când plutonierul începu să râdă.

— Ce ai frate? întrebă supărat Dragomir. Ce-ți veni?

— Nu vă supărați dacă vă spun de ce râd?

— Parcă de supărări îmi arde mie acum, mormăi căpitanul în silă.

— Eu vă cunosc bine din văzute, stați tot prin cafenele, prin restaurante și tot civil. Într-o zi, am vrut să-i atrag atenția șefului meu, că sunteți un individ așa... cum să zic... fără rost, dubios.

— Bravo, râse căpitanul, ai și nimerit-o. M-ai făcut și fără rost.

— Iertați-mă, dar așa părea că sunteți... N-am vrut să vă supăr...

— Contează numai ce sunt, nu ce par, bătrâne. Dă-i bici, calc-o că pierdem autobuzul.

Ajunseră într-un cartier nou. Străzile erau pustii, pierdute în ceață. Autobuzul se afla în stație.

— Asta e penultima, zise plutonierul.

Dragomir îl observă pe Palade coborând și traversând strada. Îi mulțumi plutonierului și coborî și el. Îl urmărea pe Palade; pe Macarov nu-l văzuse. Merșeră așa, unul după altul câteva minute. Apoi brusc Palade se opri. Dragomir ajunse lângă el.

— A intrat în blocul ăsta!

Spre surprinderea lor, Macarov ieși chiar în clipa aceea. Venea spre ei. Căpitanul scoase o țigară și-i ceru foc locotenentului. În timp ce-și aprindea țigara, cu fața în palme, căpitanul îi spuse colegului său să se țină pe urmele bosului. Palade îl urmă discret în ceață. Dragomir urcă scările blocului în care fusese Macarov. Holul era gol. Un bec murdar răspândea o lumină săracă, bolnăvicioasă. Ascensorul se afla la etajul șase. „Înseamnă că n-a urcat cu ascensorul, nici nu avea timp. Nu avea timp, de fapt, să intre nicăieri. N-a stat decât maximum un minut. Poate nici atât. Într-un timp atât de scurt, ce putea face?” Dezorientat rămase în hol, se uita în jur, și fuma. Privirea îi rămase, din întâmplare, ațintită asupra cutiilor poștale, verzi, înșirate pe două rânduri, pe peretele de vis-à-vis. „Poate a simțit că e urmărit și a renunțat la idee. Altfel de ce ar fi intrat în holul unui bloc pentru un minut, ca apoi să plece? Asta după ce a făcut atâta drum? Imposibil, a avut el un scop precis”. Se auziră voci de bărbați și copii pe scări. Dragomir ieși în stradă, hotărât să-l ajungă pe Palade. Abia se vedea la zece pași. Încotro să meargă? O familie cu doi copii părăsi blocul. Căpitanul se întoarse din nou în hol. Observă iar cutiile poștale. Le cercetă pe rând; una era ticsită de plicuri și ziare, semn că proprietarul ei lipsea de acasă; în alta zări un plic. Nu se vedea să fie scris ceva pe el. Toate celelalte cutii erau goale. Se opri

iar în fața celei cu numărul 58. Pe cutie, într-o casetă citi: „Gh. Varga”.

Se întoarce în centru cu autobuzul. Era abia opt și douăzeci. Până la întâlnirea cu Palade avea timp suficient. Ajunse la concluzia că e bine să se ducă după mașină, care rămăsese aproape de casa lui Macarov. Porni într-acolo, dar ajungând în dreptul filialei A.J.V.S.P.¹⁹ văzu lumină. Pe președinte îl cunoștea. Intră să discute ceva despre balul de sâmbătă seara, căci cu siguranță președintele nu lipsise. Fu obligat să facă anticameră un sfert de ceas. Când președintele deschise ușa și-l văzu pe căpitan, întrebă mirat:

— Cu mine?!

— Cu dumneavoastră. Sunteți surprins?

— Da și îți spun și de ce: sezonul de vânătoare pe bază de autorizație s-a încheiat.

— În primul rând, nu-s vânător; în al doilea, am prea multe pe cap, ca să-mi rămână timp pentru distracție.

— Ce vorbești. Mai bine decât ție nu-i merge nimănui!

— Lăsați, lăsați, n-aș vrea să fiți în locul meu.

— Ia loc, Dragomir și spune-mi ce necaz te-a adus pe la mine?

— Treceam întâmplător și ce mi-am zis, hai să intru să-i văd pe tovarășul președinte...

¹⁹ Asociația Județeană De Vânătoare Și Pescuit.

— Bei o cafea?

— Nu. Mulțumesc. La ora asta nu. Mă și grăbesc. Mă gândesc să-mi plătesc cotizația de pescar. Cine știe, poate la anul, găsesc câteva după-amieze să ies la pescuit.

— Bine faci. Aerul curat și liniștea sunt singurele lucruri de care ne mai putem bucura. Să profităm cât mai avem timp! Uite, n-ai venit sâmbătă seara, să vezi ce bal splendid am avut. Mâncăruri formidabile, vânat, băutură bună, muzică bună. Întreabă-l pe maiorul Tache de la circulație.

— Dumnealui cred că s-a distrat bine, îi plac chefurile, veselia, petrecerile... Nu știi ca vânător cum e?...

— E vânător mare, pasionat, talentat. Toată seara s-a distrat, a dansat-o și pe nevastă-mea. Nu ți-o spun fiindcă m-a indispus, dimpotrivă, mi-a făcut un bine. Eu nu suport în general dansul.

— El dansează bine?

— Formidabil.

— A stat mult?

— Până când s-a cântat marșul. Să-l fi văzut cum dansa perinița! Ca la douăzeci de ani.

— Vânătoarea, îi priește, glumi ironic Dragomir.

— Probabil.

— Teodor Macarov a fost la bal? îl cunoașteți?

— Tedy? Păi putea să lipsească? ăsta dacă-l dai afară

pe geam, vine înapoi pe horn. Întreabă-l pe Tache, tot în sufletul nostru a stat. Și el mi-a dansat nevasta. Mare dansator. Dacă ar fi și vânător la fel, ce mai, ne-ar putea fi maestru.

— Deci, a fost. N-ați observat, n-a lipsit un timp?

— Eu nu pot să-ți spun nimic în privința asta. Am băut, m-am distrat, am dansat...

Președintele tăcu. Încerca să-și amintească un anume lucru. Dragomir cercetă păsările împăiate presărate și atârinate peste tot în birou. Se auzea zumzetul monoton al acvariilor de sub ferestre!

— Doamna Tache poate să te lămurească mai precis.

— De ce?!

— Ea a dansat cu Tedy, iar când s-a întors la masă, ne-a spus că afară plouă ca vara. Susținea că Tedy fusese afară și că el îi spusese. Poate e bine s-o întrebi pe ea.

— Mulțumesc, tovarășe prezident. În concluzie, am să trec zilele astea să-mi plătesc cotizația pe anul viitor. Poate prind la anul și câteva zile de pescuit.

— Atât?! se miră președintele, îndreptându-și nodul cravatei. Credeam că ai vreo problemă serioasă de rezolvat!?

— Mă știți pe mine să fi avut vreodată probleme serioase de rezolvat?!

— Dacă nu avea nimic de ascuns, de ce nu i-a dat un telefon, de ce n-a semnat biletul, de ce se duc la baia de aburi?! De ce? Prea mulți „de ce”! explică Dragomir.

Colonelul îl privi lung și întreabă:

— Aș vrea să știu cum ai aflat ce scrie pe bilet? spuneai că Tedy a lăsat un plic, nu un bilet! Cum ai putut să citești ce scrie?!

— Din întâmplare.

— Nu înțeleg, fii te rog mai clar.

— Aseară, târziu, m-am reîntors la blocul în care locuiește Gigi Varga. Am stat în mașină, întrebându-mă cum să aflu ceva despre el. A apărut el, robust, flegmatic, cu țigara în gură. A scos plicul, l-a citit în holul scărilor, apoi a făcut o gafă...

— Ce gafă?

— A aruncat biletul și plicul, după ce le-a mototolit, lângă lăzile de gunoi. Am așteptat să urce și apoi... am putut citi liniștit tot ceea ce scria pe bilet.

— Ce zici că scria?

— Mâine, la ora 10, la baia publică, la aburi. Atât. Niciun nume, nicio semnătură!

— Și dacă, totuși, n-a lăsat el biletul?! întreabă colonelul nemulțumit parcă și nesigur.

— El l-a lăsat, Macarov. Nu mai am niciun fel de

dubiu. Acum vin de acolo, spuse sigur Dragomir.

— De unde vii?

— De la baia de aburi! M-am convins, l-am văzut cu ochii mei pe Macarov intrând la baia publică tacticos, cu mutra lui de bos ocupat, hărțuit de zeci de probleme.

— Și Varga?

— A venit și el.

Colonelul rămase îngândurat, cu privirea pierdută pe fereastră. Fața lui rece, împietrită, nu trăda niciun sentiment, nicio impresie.

— Ar trebui, repet, să-l supraveghem și pe Varga, reveni Dragomir mai insistent ca la început.

— Ar trebui... nu știm exact dacă e sau nu cazul și pe deasupra n-am nici atâția oameni la dispoziție... Nu știu cum să mă fac înțeles, am oameni dar au și sarcini până peste cap. Părerea mea este să-l urmărești îndeaproape pe Macarov.

— Am înțeles.

— N-ar fi stricat să faci și tu o baie de aburi! Ce zici?

— Nu ține, mă cunoaște. Era însă Pericle la baie.

— Cine? Pericle, cocoșatul?

— E un sufletist, ce nu s-a pomenit...

Sună telefonul. Colonelul ridică receptorul, parcă supărat că era deranjat, ascultă, într-un târziu spuse „condu-o imediat până aici” și închise. Îl privi consternat pe căpitan, explicându-i:

— Ofițerul de serviciu raportează că acum o jumătate de oră s-a prezentat la poartă o femeie care dorește neapărat să stea de vorbă numai cu șeful, adică cu mine, să-mi comunice lucruri prețioase în legătură cu dispariția Evei. Curioasă chestie, ce zici?

— Știu eu?! Să nu fie ceva pus la cale cu scopul de a ne induce în eroare!?

— N-avem decât să verificăm tot ceea ce ne va spune.

Se auzi un ciocănit ușor în ușă. Ofițerul de serviciu intră în birou, urmat de o femeie încă tânără, după un gust îndoielnic îmbrăcată, fardată prost; buzele erau vopsite gros și violent în roșu, pleoapele verzi; toată făptura ei emana un aer de vulgaritate. Ofițerul de serviciu vru să raporteze ceva, dar comandantul îi făcu semn și el ieși din birou. Necunoscuta se așează pe un scaun fără să aștepte invitația de rigoare, nu se prezintă, își întinse ușor fusta care nu-i acoperea genunchii și intră direct în subiect:

— Am venit aici pentru că am lucruri importante de spus. Eu sunt printre ultimii sau poate chiar ultima care am văzut-o în viață pe Eva. Ceea ce s-a întâmplat, e o adevărată barbarie, un act banditesc...

— Despre ce barbarie vorbiți? întrebă încruntat colonelul.

— Ei despre care? Despre felul cum a fost omorâtă Eva. Să-i dai cu toporul în cap, să-i despici țeasta,

spuneți și dumneavoastră nu e o barbarie?!

— Sunteți greșit informată, o corectă înțeleghător colonelul. N-a lovit-o nimeni cu nimic.

— Asta-i bună, țipă necunoscuta și se ridică de pe scaun, dar se reaseză o clipă mai târziu. Așa vorbește tot orașul.

Colonelul luă o fotografie de pe biroul său și o arătă femeii, precizând:

— E făcută înainte de autopsie!

— Ce frumoasă e și moartă! zise necunoscuta. Ce prostii vorbește lumea, zău, nu aș fi crezut? Cum vă spuneam, eu am văzut-o ultima pe Eva...

— O clipă, te rog, o întrerupse colonelul. Am dori întâi să te prezinți...

— N-are nicio importanță cum mă cheamă, ce fac...

— Să știm, totuși, cu cine stăm de vorbă!

— Important este ceea ce vă spun, nu cine sunt, își continuă femeia monologul, cu o răceală debordantă.

— Stimată tovarășă, ați cerut să vă primim, v-am primit imediat, cu politețea cuvenită...

— Mă rog, mă rog, nu duceți muncă de lămurire cu mine. Nu suport așa ceva. Mă recomand: Varvara Petre. Sunt țesătoare de meserie, am terminat școala profesională, nu lucrez nicăieri, stau flotantă pe Azuga

12, nu sunt utecistă²⁰, am antecedente. Pot să vă spun și câte și de ce!?

— Nu e nevoie, mulțumesc, o opri colonelul. De unde știți că a murit Eva?

— Cum de unde? Asta-i bună! Are necrolog în ziarul de azi. Scoase din poșetă un ziar și-l despături. Poftim. I-l dădu colonelului. Sărmana fată! Sâmbătă la prânz, mi-a plătit o cafea. M-a rugat să o ajut într-o problemă.

— De unde vă știa Eva? De când vă cunoașteți?

— Interesează?

— Desigur.

— Păi, sincer vorbind, de la pușcărie. Am și antecedente. Una dintre pedepse am ispășit-o împreună. De atunci mă cunoaște. Ce mi-a cerut? Ca în seara aceea, adică sâmbătă, la ora șase, să mă ascund într-o grădină, după un gard. Să aștept acolo, bine ascunsă, până când va arunca peste gard, cineva, o sacoșă.

Colonelul și căpitanul schimbă priviri. Femeia se opri. Se uită pe rând, neîncrezătoare, la cei doi.

— Continuați, o rugă colonelul, răsfoind niște hârtii de pe birou.

— Am acceptat.

— Așa dintr-o dată, fără să știți despre ce e vorba?

²⁰ Membru al organizației de tineret a Partidului Comunist, Uniunea Tineretului Comunist.

— Ba știam. Eva mi-a spus că are de scos niște bani de la un bărbat care și-a bătut joc de ea. Și fiindcă barosanul n-a vrut să-i dea banii de bunăvoie, l-a șantajat.

— Cum? În ce mod?

— Ei, asta nu mai știu tovarăși, că nu mi-a mai spus.

— Deci, ați hotărât s-o ajutați, conchise colonelul.

— Firește, mai ales că Eva, femeie sensibilă, sufletistă, nu mi-a cerut să fac nimic de gratis. În schimbul ajutorului meu, ea mi-a dat două sute de lei. Să recunoaștem, bani frumoși. Deci, sâmbătă seara m-am dus acolo.

— Unde? În ce loc?

— Pe Vrancea 4 e o grădină, cu pomi și porumb încă netăiat, care coboară la vale și dă în altă stradă, în Petuniei 21. Ei, acolo, în Petuniei, după gardul de lemn, m-am pitit eu. M-am pitit în așa fel încât să văd cine trece pe drum. Am stat așa, mâncam semințe de dovleac, când o văz pe Eva venind însoțită de un bărbat, care ducea în mână dreaptă o sacoșă. Am tăcut chitic și numai ce m-am pomenit cu sacoșa în grădină, la câțiva pași de mine. Am stat cuminte, să nu fac zgomot, până când ei s-au îndepărtat, pe urmă am luat sacoșa. În ea, erau niște, bani. Nu m-am atins de bani și am ieșit prin poarta din strada Vrancea, cu sacoșa în mână. La colțul străzii, când a venit Eva, i-am dat sacoșa și mi-am primit partea mea. Mă gândesc că bărbatul care a omorât-o, a

făcut-o pentru bani, că erau mulți de tot.

— Cam câți?

— Eva a zis că 12.000! Eu cred că au fost și mai mulți. Poate chiar dublu. Ochii nu mă înșală în privința banilor niciodată.

— Cum era sacoșa? interveni Dragomir. Puteți s-o descrieți?

— Destul de nouă, de frumoasă, una verde.

— Avea vreun semn? insistă căpitanul.

— Nu știu, n-am observat. Era aproape nouă și verde, asta e sigur.

— O emblemă nu avea?

Femeia ridică din umeri, trăgându-și mereu fustița peste genunchii goi.

— Bărbatul acela cum arăta? îl puteți descrie?

— Zdravăn, încruntat și elegant, cam în vârstă...

— Ce haină purta?

— Mi se pare, un pardesiu sau palton albastru, bleumarin și pălărie tot închisă.

— Era mai înalt decât ea?

— Cu un cap.

— Eva cum era îmbrăcată?

— Cu haina din piele, maro. Ca de obicei era îngrijită, cochetă...

— Banii pe care vi i-a dat Eva îi mai aveți?

— Îmi pare rău, nu. Mi-am luat ieri un palton.

— Știți cumva cine e bărbatul? V-a spus Eva ceva despre el?

— Nu știu, nu mi-a spus absolut nimic.

— Dacă l-ați vedea, l-ați recunoaște?

— Imediat. Are așa o figură de bărbat rău, pervers...

— Știți cumva unde s-a dus Eva după ce i-ați dat sacoșa?

— Nu știu. Cred că acasă.

— De ce credeți?

— Păi unde era să se ducă ea, o femeie, cu atâția bani?!

— Vă rog să treceți în biroul alăturat și să scrieți tot ce mi-ați spus pe hârtie, cu alte cuvinte să ne dați o declarație, îi ceru colonelul.

— Eu?!

— Da, dumneavoastră. Scrieți tot ceea ce ne-ați povestit aici!

— Nu poate să scrie altcineva, tovarăși? Eu stau cam rău cu scrisul, n-am răbdare și n-o să înțelegeți nimic din scrisoarea mea personală. De asta nu-i scriu nici mamei, acasă, îi trimit doar câte o ilustrată sau o carte poștală.

— Bine, o să bată cineva la mașină, acceptă colonelul.

Varvara Petre fu condusă într-o cameră alăturată. Colonelul se întoarse mai senin, mai destins.

— Descrierea bărbatului pe care l-a văzut Varvara sâmbătă, mă determină să cred că e vorba despre

Macarov, zise căpitanul.

— Serios?

— Asemănarea e izbitoare. Cum facem o confruntare?

— N-o facem!

— De ce? E necesară, absolut necesară!

— Individa trebuie rugată să nu trăncănească nimic, că a fost aici, că a povestit știu eu ce... La nevoie, îi atragi atenția că trebuie să tacă, nu de alta dar ar putea s-o ajungă pe Eva din urmă.

— Și confruntarea?!

— Ai răbdare. Trebuie să căutăm fotografia lui Macarov. Îi prezentăm femeii un set de... fotografii și dacă-l recunoaște, atunci abia începe... greul. La 12 ești la raport. Executarea. Reține: se pare că știm și mobilul crimei: banii! Sacoșa o să ne spună unde sunt și banii. Ce te uiți așa buimac?

— Nu pot veni la 12 la raport! Vă rog să amânați puțin.

— Îți refuzi comandantul, ai? zâmbi colonelul. Ce ai la 12?

— Mă duc la Continental, să-l întâlnesc pe Pericle. Poate aflu ce s-a petrecut la baia de aburi!

— Bine, dacă e vorba de Pericle, renunț. Pe Varvara o convoc după-amiază la ora 17. Să avem însă fotografia.

— Aș îndrăzni o glumă, își ceru permisiunea căpitanul, retrăgându-se spre ușă.

- S-aud, să văd de ce ești în stare?
- Pe frontul ăsta, cu Varvara vreau să zic, rămâneți singur.
- S-ar putea să și dezertez, râse cu poftă colonelul.

*

Pericle, ca de obicei, bea cafea, fuma pipă și descifra cuvinte încrucișate. Când îl văzu pe Dragomir, nu se mișcă, nu se agită, rămase inert, blazat și stăpân pe el. „Uite la el, s-a maturizat”, își zise căpitanul, atârându-și haina într-un cuier.

- Bei o cafea? îl întrebă Pericle.
- De ce nu! Cum a fost baia?
- Bună. Mă simt ușor ca un fulg.

Cocoșatul aruncă împrejur priviri misterioase, se asigură că nimeni nu trage cu urechea și vorbe sigur și plin de importanță:

- E mișto acolo, umblă toți goi, în aburi, ca în paradis...
- Pericle, iubitul! Mă grăbesc, dacă vrei să-mi spui ceva, treci te rog la subiect.

— Domnule, a fost nostim, tot umblând, era să cad, să-mi rup gâtul, scândurile-s ude, alunecoase. N-am auzit mare lucru. Au vorbit numai de kilograme, ba de două, ba de trei, de o femeie, Aura, și de Oradea. La început, celălalt a refuzat, când a fost vorba de Oradea... Pe urmă...

— Pe urmă?

— Au intrat în bazinul cu apă foarte rece, unde nu era nimeni, numai ei. Mi-am vârât și eu piciorul. Și mă doare și acum, închipuie-ți.

— Cum arăta Varga?

— Un tip spătos, tuns scurt, perie, și cu o mică cicatrice pe obraz.

— „El e”, gândi Dragomir. Și-au dat vreo întâlnire?

— Nu. Au discutat, adică Macarov îl lămurea să se ducă la Oradea, la Aura și Varga nu voia. N-am auzit restul.

— Au stat tot timpul într-un loc?

— Păi asta-i, Sandule, n-au stat. Întâi s-au așezat pe prima bancă, era gălăgie, aburii ăia șuieră când ies; pe urmă, au urcat sus, pe scările din vârf unde nu se vedea nimic; au intrat apoi în bazinul cu apă caldă, acolo m-am apropiat de ei, dar... vorbeau despre fotbal.

— De Oradea ce-au vorbit?

— Macarov îl ruga să se ducă Varga la Oradea, să lase acolo un pachet pentru el.

— Unde acolo?

— La Aura, zise apăsător Pericle.

— Și? Cum s-au înțelese? Se duce sau nu?

— Până la urmă, Varga a zis că merge. Mâine după-amiază. De asta sunt sigur. Am auzit exact. Își reaprinsese pipa și pufăi, des, până când îl învălui un nor de fum

străveziu.

XXVI

Comuna Topoloveni avea o ulița principală, în formă de semicerc, cu capetele în șoseaua națională. Dragomir ajunsese după ora două. Un soare anemic, rătăcit între nori mari și albi, arunca o părere de lumină peste întinderi. Trăgeau clopotele monoton și trist. Ulița era pustie. Nici măcar câinii nu lătrau; obișnuiți cu mașinile, dormeau duși pe la porți. Observă câteva autoturisme, lume multă în uliță și praporii la poarta casei părinților Evei. Opri ceva mai departe și merse pe jos. Copiii se jucau de-a ascunselea. Lângă poartă, oameni cu căciuli, îmbrăcați pe jumătate orășenește pe jumătate țărănește, povesteau întins, cu răbdare și perseverență, absenți total de slujba religioasă din curte. Femeile mai bătrâne plâneau și boceau mai mult din obișnuință. Căpitanul se infiltra printre oameni, trecu în revistă chipurile lor. Îl descoperi pe Macarov, lângă părinții Evei, cu capul descoperit, cărunt și întunecat; în răstimpuri își ștergea ochii și fața cu batista. Părea că plânge cu adevărat. Uneori, punea mâna pe sicriul descoperit și rămânea cu privirea pironită deasupra lui minute în șir. Pe nesimțite, în sufletul lui, Dragomir își reproșa graba cu care-l considerase pe Macarov suspect,

în unele momente chiar mai mult. Hohotele de plâns care însoțeau cuvintele aproape strigate ale preotului, mutra lui Macarov, chipul îndurerat al lui Mihai Dragoste, pe care-l văzu la câțiva metri în dreapta lui Macarov, trezeau în inima lui o adâncă tristețe. Se retrase câțiva pași, spre casa bătrânilor, de unde îl putea urmări mai bine pe Macarov. În spatele lui, niște bărbați vorbeau preocupați de felul în care-și potcoviseră caii. Cercetă pe îndelete figurile celor ce nu erau din sat, încercând să le rețină fizionomia. Macarov își suflă nasul cu forță, apoi rămase împietrit, cu ochii închiși, cu fruntea plecată, cu mâinile împreunate în semn de rugăciune. Oare suferea într-adevăr? Cântărind faptele sentimental, cu inima, înclina să accepte că Macarov suferea, judecând însă după o elementară rațiune, prin prisma experienței sale, trebuia să spună nu, căci, cu siguranță, suspectul își juca rolul cu o adevărată artă. Șovăind între aceste două ipoteze ieși în uliță. Câțiva inși mai tineri spuneau bancuri și râdeau în surdină. Se auziră iar clopotele, plângând peste întinderi. Pe lavița de la poartă, ședea o femeie cu basma neagră, palidă, nefardată, plângând. Era Iulia. O recunosc cu greu. Se așeză lângă ea. Femeia își șterse fața și spuse cu o voce răgușită de plâns:

— Nu pot rezista... am mai leșinat la înmormântări, de asta am și ieșit, să fiu ceva mai departe, să am mai

mult aer... Ați aflat ceva?

— Ce să aflăm, doamnă?

— Cum a murit?

— Intoxicată cu o otravă foarte puternică.

— Deci nu s-a sinucis?

— Nu.

— Și cine... Vreau să zic cine e autorul?

— Deocamdată nu știu, fiindcă nimeni nu ne ajută, doamnă. Nici dumneavoastră nu mi-ați spus tot ce știți. Poate erau lucruri care mă interesau, care mă puteau ajuta...

— De unde știți că nu v-am spus totul?

— De asta sunt ceea ce sunt, ca să știu! Sau cel puțin să intuiesc anumite lucruri.

— Vedeți, mie nu-mi place să mă amestec în treburile altora...

— E vorba de un ajutor, doamnă, de o declarație, spuse cu răutate Dragomir. Trebuie să găsim un criminal, ori am impresia, dumneavoastră țineți mai mult cu el, decât cu noi și cu destinul fostei prietene!

— Nu, nu, nu, se apără Iulia, ridicând palma, vrând parcă să-l oprească pe ofițer. Atunci, am bănuț ceva, dar am ezitat să-mi fac cunoscută părerea... Mi-a fost frică!

— De ce? întrebă exasperat căpitanul.

— Dacă nu aveam dreptate în ceea ce susțineam?!

— Noi verificăm totul și reținem numai ceea ce ni se confirmă. E simplu ca bună ziua...

— Bine, atunci vă spun. În ziua aceea, adică vineri, în timp ce stăteam cu Eva, așa cum stăm noi, aici, vorbind ca femeile, pe lângă noi a coborât în apă, că ședeam pe niște trepte, o pereche, un bărbat și o femeie. Arătându-i femeia, care e frumoasă și mie îmi place, Eva a tresărit, a făcut așa o mutră ciudată, buimacă, de parcă l-ar fi cunoscut pe bărbat și nu s-ar fi așteptat să-l vadă acolo. S-a schimbat la față, privirea i-a devenit grea ori poate rea și n-a mai fost în apele ei. La început, părea veselă, ca întotdeauna, în stare să flecărească toată ziua; pe urmă, s-a grăbit să plece. Și a și plecat. D-aia zic eu că poate era la mijloc o gelozie.

— Data trecută mi-ați spus că ați vorbit despre o doctoriță!?

— Da, da, e femeia care a intrat în apă cu bărbatul acela. Iulia tremura ca scuturată de friguri, iar în ochii ei se citea o inexplicabilă spaimă.

— Ce e doamnă, vă e rău?

— Nu, nu, șoptea femeia pradă unei inexplicabile spaime, dar bărbatul acela, care a fost la băi și pe care Eva îl ura atunci, e acum acolo, lângă sicriu.

Dragomir se ridică brusc în picioare, având senzația că n-a auzit bine.

— Cel cu palton negru și fular vișiniu, cărunt...

continuă Iulia, mai calmă, mai stăpânită.

— Macarov?

— Da. Teodor Macarov.

— Îl cunoașteți, doamnă? De când? De unde? Dragomir se așază pe laviță; îi era cald și căzuse el pradă emoțiilor și mâniei. Mâniei pentru că femeia de lângă el îi ascunsese din prostie adevăruri revelatoare.

— Vine mereu la femeia aceea, lumea zice că se vor căsători. Sunt bogați amândoi. Acum un an, au fost împreună într-o excursie la Erevan. Eu le-am făcut formele, lucrez la O.J.T., la un ghișeu de excursii externe. Când l-am văzut aici, n-am mai avut putere, am simțit că-mi pierd cunoștința și m-am retras pe banca asta.

— Femeia cine e?

— O doctoriță. Laura Atanasiu.

Dragomir își simți palmele umede. Și fruntea îi era umedă. Oradea-Aura, informațiile lui Pericle, și acum Laura. Totul se învârtea în mintea lui, iar mulțumirea de a le fi aflat se amesteca cu incertitudinea. Dacă este, totuși, și o Aura în ecuație?!

— Dacă știam că-l întâlnesc, nu veneam la înmormântare.

— Data trecută, nu numai că mi-ați ascuns aceste lucruri, dar m-ați și mințit, o muștră Dragomir.

— De ce? Nu, nu cred...

- Atunci, ați susținut că nu-l cunoașteți pe Macarov. Femeia se uită în pământ rușinată. Apoi spuse:
- Și-au făcut amândoi formele, tot la mine, să plece la Viena de revelion. Le-au și ieșit pașapoartele.
- Când trebuie să plece?
- Poimâine, joi dimineață, cu autocarul.
- Dragomir se ridică brusc și-și aprinse o țigară.
- Plecați?
- Da, doamnă. Vă mulțumesc pentru amabilitate.
- Aveți un loc și pentru mine? N-aș mai rămâne...
- Cu multă plăcere! Pofțiți.

*

Era ora șase seara. Dragomir și șeful său își confruntau înfierbântați argumentele.

— Eu zic să-l arestăm încă în seara asta, susținea morțiș Dragomir.

Comandantul trase firul reșoului din priză și turnă cafeaua în ceșcuțe. Apoi spuse mirat:

- Niciodată n-ai fost atât de agitat, de grăbit!
- Aveți dreptate, dar nu știu de ce? Așa simt. Trăiesc mereu aceeași senzație bizară: până când nu cunosc autorul unei fapte, alerg ca un disperat, zi și noapte; după ce-l arestez mă simt trist și nemulțumit, mă stăpânește așa o silă... Acum simt că trebuie să mă grăbesc.

— Bea puțină cafea, poate te liniștești. Am reținut tot

ce mi-ai spus, acum ascultă-mă. A fost adineaori Varvara Petre, i-am pus zece fotografii pe masă, și mi l-a arătat imediat pe Macarov! Deci, el a aruncat sacoșa peste gard.

— Și tot el a luat-o înapoi! Autorul e ca și prins, tovarășe comandant. În sfârșit, mă pot pregăti și eu de revelion.

— Iar te grăbești, deși mai avem de lucru...

— Îl arestăm și pe urmă lucrăm în liniște!

— E simplu de zis, greu de făcut. Arestându-l, ceilalți s-ar putea da la fund și am lăsa astfel liberi niște infractori. Dar mai există o ipoteză: nu e el autorul crimei!

— Toate căile duc spre el, toate informațiile, mărturiile...

— Greșești puțin. Știm că a dus și a aruncat sacoșa, că a fost la Oradea cu Laura, că vor să plece la Viena, că el a fost ultimul prieten al Evei, dar nu știm că el a pus otrava!

— Dar bulina aceea, confetti, găsită în dulapul victimei? Criminalul a venit de la bal?!

— La balul acela, au fost câteva sute de oameni! Oricare dintre ei putea să aducă, în păr, pe haine, fără să-și dea seama, o confetti.

Dragomir se posomorî. Își aprinse o țigară și trase cu sete un fum lung.

— Să-l reținem 24 de ore pentru confruntări, propuse cu o jumătate de gură colonelul.

— Și dacă, vorba dumneavoastră, nu e el autorul? Dacă, să zicem, a pus pe altul?

— Ei vezi?! D-aia ți-am spus că e ușor de zis și greu de făcut.

— Încă n-am arestat un om nevinovat!

— Pe confetti aceea s-a luat o amprentă. Așa mi-au raportat băieții de la laborator. Ampretele lui Macarov le avem?

— Nu.

— Atunci să-l invităm politicos, să ne facă o vizită, să i le luăm. Mai are două zile; până joi dimineața. Oricum, granița nu apucă s-o mai treacă. Colonelul sorbi din cafea. Îl privi lung pe căpitan: îi părea îmbătrânit sau era doar obosit de drumuri, nedormit... își mângâie fruntea și adăugă: o singură soluție ar fi: să discuți cu el, să-i verifici declarațiile, alibiurile, cu alte cuvinte să-l constrângi să greșească, să recunoască ceea ce a făcut! îi destăinui câteva argumente care să demonstreze vinovăția lui, n-o să recunoască imediat, nu e atât de tâmpit, când știe că poimâine pleacă din țară. Important e, pentru moment, să ne convingem ce apărare are și, mai ales, unde e vulnerabilă. Sacoșa, aruncarea ei, balul, ziarul sunt câteva căi de atac. Iar ampretele vor putea fi o probă.

— La o adică, am putea aștepta până joi când, oricum, îl vom reține.

— Nu e chiar atât de simplu! îl opresc să treacă granița, perfect. De ce? Trebuie să am un motiv, să-l comunic vamei și grănicerilor. Ce le spun? Ca să-l arestez, am nevoie de altă probă, de o vinovăție.

— Așa e, zise bosumflat căpitanul. O să merg la el chiar în seara asta. Dacă-l găsesc îl rog respectuos să-mi dea o mână de ajutor, să lămurim niște lucruri. Sper să-mi pot da seama, în ce ape se scaldă.

— La înmormântare te-a văzut sau ai și stat de vorbă cu el?

— Nu. Nici una, nici alta.

— Sigur?

— Sigur, doar nu-s copil, tovarășe comandant.

— Bine, te duci, discuți cu el și-l inviți dimineață, la 8, aici. Îi luăm amprente.

Dragomir se ridică, așeză scaunul la loc și ocoli masa. La ușă, colonelul îl opri:

— Du-te înarmat și nu singur. Palade să supravegheze casa în timp ce discuți cu el. Paza bună, știi tu ce înseamnă! mai bine cu, decât fără...

— Mă înarmează ca să stau de vorbă cu un biet bătrân? se plânse căpitanul. Parcă mă jenez...

— Nu te jena, e pielea ta! Fă cum îți spun.

— E un ordin? zâmbi Dragomir.

— Nu. Mai mult: sfatul unui prieten.

XXVII

Peste oraș coborâse seara. Aerul era jilav. Dragomir revenea pe jos, în plimbare, spre casa lui Macarov. Îl căutase ceva mai devreme, zadarnic. „Probabil a rămas și la pomană. Asta ar fi culmea. Și dacă nu e el?” Comandantul îi clătinase ipotezele de care el fusese prea sigur la un moment dat. „Toate probele pe care le am sunt secundare, colaterale, niciuna capitală, de esență”. Mergea încet, abătut, ca un om ostenit care se plimbă ca să se relaxeze. Își propunea să discute cât mai multe lucruri, tocmai pentru a-i crea probleme lui Macarov, în cazul în care el își construise o apărare, un alibi. Observă lumină în sufragerie. În fața porții, se afla Renault-ul alb. Sună lung, de două ori, căci poarta era închisă. Macarov veni după puțin timp, drept și imperturbabil, și-i deschise. Întrebă cu un glas incolor:

— N-am putea amâna întrevederea aceasta? Sunt atât de obosit, de îndurerat... Abia m-am întors de la înmormântarea Evei și mă aflu într-o dispoziție extrem de proastă. Sper că vă imaginați...

— Îmi pare rău... Trebuie să stăm de vorbă. Vă promit însă, că voi fi scurt. Macarov se dădu ușor într-o parte, indispus și absent. Străbătură scurta fâșie de

beton, urcară scările în tăcere. În hol, Dragomir își scoase paltonul. Intră în camera ovală. Tedy îl urmă și se așeză pe canapea, picior peste picior, așteptând fără niciun chef.

— Regret foarte mult, dar data trecută, adică ieri, mi-ați dat câteva amănunte inexacte. În consecință, aș vrea să le clarific.

— Nu vă pot spune decât ceea ce știu! Atât și nimic mai mult.

— Nici nu vă cer altceva. Pot să fumez?

— Vă rog! Macarov, enervat, nu se osteni nici măcar să aducă o scrumieră.

— Sunteți supărat pe mine?

Tedy ridică doar din umeri, tratându-l cu aceeași ostilitate.

— Ziceați data trecută, că, sâmbătă seara, Eva a fost la dumneavoastră? Adică aici!

— Poate. Nu-mi aduc bine aminte ce-am zis.

— A fost sau nu?

— N-a venit înăuntru, ne-am întâlnit pe stradă și ne-am plimbat.

— Vedeți, asta e cu totul altceva. Nu înțeleg însă de unde știți atunci că a purtat bluză mov și fustă bej? Doar avea pe deasupra haina din piele!?

— Asta-i bună, mă faceți să râd. Ce era greu, să văd ce are sub reverul hainei din piele?!

— Bine. Treacă de la mine. Ați mai afirmat că nu i-ați dat nimic.

— Nu.

— Dar ați aruncat peste gard, într-o grădină, o sacoșă. N-o fi oare sacoșa pe care o caut?!

— Domnule ofițer, să ne înțelegem: discutăm între noi, să lămurim niște lucruri, sau îmi luați un interogatoriu?!

— De ce vă neliniștiți? Nu vă iau un interogatoriu. Cum o săi fac una ca asta? Discutăm doar între noi, îmi dați o mână de ajutor, ca un om care ați cunoscut-o foarte bine pe Eva!?

— E necesar?

— Fără discuție. Altfel, n-aș fi venit aici, să discutăm...

— Și dacă nu accept?

— Atunci mă obligați să vin în mod oficial. Cu acte. Ba s-ar putea nici să nu vin, ci să vă invit pe dumneavoastră la mine, la birou. Sigur ar fi mai neplăcut. Și apoi, știam că nu vă e ușor în aceste clipe și am venit eu, scutindu-vă de un drum. Ați aruncat sau nu o sacoșă?! Rămăsesem la această întrebare.

— Nu-mi aduc aminte de nicio sacoșă.

— Gândiți-vă bine, vă rog!

— De ce să mă mai gândesc? Am o memorie excelentă.

— Nu contest acest lucru. Vă cred. Dar eu am un martor, un martor ocular, care susține că dumneavoastră ați aruncat o sacoșă. La nevoie, putem face o confruntare!

— De acord. Prezentați-mi martorul, dar și sacoșa!

— Toate la timpul potrivit. Să nu ne grăbim, graba strică treaba.

— În definitiv, de ce e atât de prețioasă sacoșa despre care tot vorbiți și despre care eu habar nu am?! Moare un om și vă preocupă o sacoșă. Poftim ce absurditate.

— Este extrem de prețioasă acea sacoșă.

— Căutați-o la Eva acasă, nu la mine! Fiți rezonabil, dați dovadă de diplomatie, s-ar putea să mă jigniți.

— Pentru nimic în lume, se apără Dragomir, observând cum omul din fața lui stătea cam țeapăn, încercând însă să pară calm, indiferent. Am căutat sacoșa peste tot în apartamentul Evei, nu o dată și nu numai eu. Nu e!

— Ea nu umbla niciodată cu sacoșa. Iar în ziua aceea, n-avea nicio sacoșă, îmi amintesc exact.

— Din păcate, a ajuns acasă, cu o sacoșă. Știm asta. Și mai știm și ce sacoșă era.

— De' unde? Eva n-a mai vorbit! rânji Macarov cu satisfacție.

— Uitați că victimele trăiesc până în ultima clipă printre noi, că vrând-nevrând există martori, că rămân

probe?

— Nu pricep!

— Nu e greu deloc! O vecină a urcat cu Eva în ascensor și a văzut sacoșa. Ne-a descris-o exact. Eva a intrat în casă cu sacoșa, a murit și sacoșa a dispărut. Asta e o mare gafă, o mare prostie a criminalului. Dacă era inteligent și precaut, lua doar banii și lăsa sacoșa.

— Dar în sacoșă erau bani?

— Cam ce credeți, câți?

— Nu mă interesează.

Dragomir scoase din buzunarul interior al vestonului un plic cu fotografii. Le trecu prin mâini ca pe niște cărți de joc, se opri asupra uneia și zise, întinzând-o bărbatului din fața sa: sacoșa asta o caut!

— Care e în mâna mea? râse Macarov, privind fotografia.

— Exact.

— E teribil de amuzant, urmă el, satisfăcut, ca de o glumă bună. Străbătu sufrageria și ieși în hol. Era o fotografie în care Eva și Tedy pozaseră lângă Renault-ul alb, ieșind de la terenurile de tenis. El purta pantaloni scurți, albi și o cămașă tricotată, tot albă: ea, bluză și șort alb. El avea în mână o sacoșă, în care se vedeau două rachete de tenis.

— Poftim, zise Macarov, intrând triumfător, și-i întinse sacoșa.

— Nu pe asta o caut!

— Nu? Da' pe care?

— Pe aceea care a fost la Eva și care e în fotografie!

— Asta e!

— Îmi pare rău. Dacă vă uitați atent, o să observați că sacoșa din fotografie are o emblemă Adidas. Sacoșa asta, o ridică și o cerceta, învârtind-o, nu are emblema de care vă vorbeam. Așa încât...

— Probabil că trebuie s-o căutați în altă parte. Să mai deranjați și pe alții. Eu vă suport fiindcă de felul meu sunt om politicos.

— Nu știu ce mă face să nu vă cred, zise Dragomir.

— Nu credeți? întrebă tăios Macarov.

— Nu cred că o faceți numai din politețe...

— Dar de ce altceva am răbdare cu dumneavoastră, vă ascult părerile, întrebările, bănuielile? De ce? Ce vreți să insinuați?

— Poate de teamă!

— Niciodată, în viață, nu mi-a fost teamă de nimeni și de nimic. Și întotdeauna am urât și disprețuit oamenii fricoși, lași, incorecți, nesinceri, spuse neașteptat de calm Macarov, lăsându-se comod, pe spătarul canapelei.

— Deci eu sunt incorect, nesincer!?

— Dacă aveți vreo bănuială, spuneți deschis, iar dacă nu aveți lăsați-mă în pace. Cel puțin acum, când mi-am

pierdut cea mai bună prietenă. Să treacă două, trei zile și pe urmă suport orice interogatoriu.

Auzind de cele „două, trei zile” căpitanul își reținu cu greu un zâmbet. Insistă:

— Adevărul e că nu prea am multe bănuieli...

— Atunci? vorbim așa, să pierdem vremea, să ne enervăm...

— Am în schimb certitudini!

— Referitoare la mine?

— N-am spus asta. Am certitudini referitoare la autorul faptei.

— Atunci de ce mă chinuiți, de ce mă zăpăciți cu întrebări? Știu, meseria dumneavoastră e cam nepoliticoasă, dar asta nu înseamnă că-l puteți tortura pe om cu tot felul de întrebări. Acum, că veni vorba de autor și tot discutăm, așa ca între oameni care vor să se ajute, ce-mi puteți spune despre el, firește dacă nu e secret?

— Nu. Deloc. Față de dumneavoastră n-am secrete. Mai ales că ați fost și ați rămas prietenul cel mai bun al Evei. În primul rând, sunt sigur că Eva a fost otrăvită de un bărbat. De un bărbat care n-a lucrat singur, ci ajutat de un complice. Mai știu că acel complice era o femeie.

— Poate că a otrăvit-o o femeie fie din răzbunare, fie pentru ca să-i umfle banii!?

— Exclus. Femeia-complice a dat un telefon, dându-

se drept telefonista de la centrală, la familia Drăgan. Un bărbat s-a dat drept tatăl Evei și a rugat-o pe doamna Drăgan s-o anunțe că a murit mama ei. Convorbirea s-a întrerupt brusc. De fapt, n-a fost o convorbire, ci un truc. S-a simulat numai.

— Un truc?!

— Vocea bărbatului a fost înregistrată pe banda unui magnetofon și apoi... difuzată, retransmisă în receptor. Autorul crimei s-a deplasat la casa victimei cu mașina. În ziua aceea, mașina dumneavoastră a fost la stația Service Dacia pentru revizie. Așa că, în ce vă privește, lucrurile sunt clare.

— De unde știți? Macarov făcu ochii mari și aprinse o țigară.

— Am verificat. N-aș vrea să cadă pe capul nimănui vreo bănuială neîntemeiată.

— Hm, făcu Macarov și chipul lui se destinse. În unele clipe, păreți un om foarte de treabă, în altele însă, scuzați-mă!

— Sunt și eu, de la caz la caz, bun sau rău. Sâmbătă mașina dumneavoastră n-a fost acasă? Am dreptate?

— Bineînțeles. V-am contrazis eu?!

— Perfect. Dragomir făcu o pauză, mulțumindu-se să-l fixeze cu privirea. De ce mi-ați spus data trecută, că vineri, Renault-ul alb nu s-a mișcat din loc?!

— Fiindcă n-am circulat vineri cu mașina. Foarte

simplu.

— Și ziarul?

— Care ziar?! Nu înțeleg despre ce vorbiți?!

— În mașină, pe bancheta din spate, vorbea rar și sigur Dragomir, gândindu-se la Oradea, la Laura, era un ziar, *Crișana*, de vineri, 22 decembrie.

— Și ce e rău în asta?

— Cum a ajuns acolo, în mașină?

— Probabil băieții de la Service l-au uitat acolo. Nu uitați, la Service merg zilnic sute de mașini și nu numai din județul nostru.

— Cam încurcați lucrurile, deși n-ați avea, sper, niciun motiv. În privința ziarului situația e alta!

— Eu n-o știu, surâse dinadins ironic Macarov.

— Am să vă reamintesc eu. Vineri dimineața ați venit dinspre Oradea. Organele de miliție au efectuat un control pentru a depista pe cei care fac transporturi clandestine. Pe dumneavoastră nu v-au oprit fiindcă aveți doar un călător, v-au notat însă numărul mașinii. Iar eu l-am găsit din întâmplare pe lista unui coleg de la circulație. E posibil ca persoana pe care ați adus-o să fi uitat ziarul. Interesant e că nu țineți minte lucruri simple, unde ați fost, ce ați făcut...

— Sunt bătrân de-acum și poate și senil, zise acru Macarov, urmărindu-l mai atent.

— Autorul a fost în seara aceea la un bal. Știm și asta,

continuă Dragomir.

— Nu mai spuneți!? La bal? Interesantă chestie!

— Nu e o chestie, e un alibi. De la bal până la locuința victimei, drumul e destul de lung, iar el, au torul, să-i spunem frumos, criminal sună cam urât, nu putea lipsi mult de la bal!

— E subțire bănuiala dumneavoastră cu balul... Și apoi nu văd, pe ce vă bazați când susțineți că e vorba de un bal?!

— Mă bazez pe ceva. Pe o nimica toată. Acasă, în dulapul unde a fost sacoșa Evei, pe o față de pernă am găsit o bulină roșie. Bulina aceea, de la un bal, a stat pe haina, pe părul autorului, iar atunci când el a cotrobăit prin dulap, a căzut acolo ca din întâmplare. O mică și nevinovată urmă.

— E o glumă?

— Nu. Vorbesc serios, cât se poate de serios. Dragomir scoase o țigară, nu o aprinse, se jucă doar cu ea, lovind-o cu capetele de masă.

— Subțire, probă, constată Macarov și căscă lung, vrând să lase impresia că e plictisit și obosit, că subiectul în discuție îl lasă rece! O confetti...

— O sacoșă, o confetti, un cadavru, zău prea multe coincidențe. Prea de tot. Ce ziceți?

— Mă abțin, răspunse incolor Tedy. Oricum, e spectaculos, antrenant să faci o anchetă, nu?

— Da, știu, e antrenant, dar și greu, complicat, istovitor să faci anchetă. O anchetă ca lumea.

— Și captivant! Numai că, într-un oraș, sunt zeci de baluri...

— Din fericire, sâmbătă seara, a fost numai unul unde au existat confetti, cel de la Melody!

— Al nostru, al vânătorilor și pescarilor!?

— Deci, am ajuns la bal! În paranteză fie spus, am auzit că balul a fost splendid?!

— Într-adevăr. Un bal de pomină. M-am distrat ca niciodată.

— Mâncărurile? Toată lumea le laudă. Cum a arătat menu-ul vânătorească? Iertați-mă, m-am abătut de la subiect.

— Păcat. Ar fi fost bine să le gustați... Dar vă pot enumera felurile: un platou cu telemea, caș, roșii, șuncă de vânat; păstrăv prăjit; ouă cu maioneză; salată de beuf; pulpă de căprioară în sos vânătorească...

— Aveți memorie...

— Dacă le-aș avea pe toate cum am memoria, aș fi încă adevărat bărbat, glumi Macarov. Așa, am rămas la... Căprioară; au urmat trei feluri de iepure; la alegere: la frigare, cu măsline și cu smântână.

— Ce ați preferat?

— Cu măsline. Merge vinul foarte bine după măsline. A mai fost mistreț cu sos de vin și fazan înăbușit,

sarmale.

— Copios menu! Nici nu știu cum poate cineva mânca tot.

— Se gustă câte puțin din fiecare. Au urmat cafele, torturi, ciorbă de burtă. Tradiționala ciorbă de burtă.

— Și ne mai mirăm că au oamenii colesterol și tensiune...

— Ei, nu fiți rău, o dată pe an e balul vânătorilor și pescarilor!

— Mă rog, mă rog, îl aprobă Dragomir. Ce mai știu în legătură cu autorul? Că a urcat pe scara de serviciu, nu pe scara principală și nici cu ascensorul. De pe balustradă, am ridicat chiar niște amprente.

— Și le-ați confruntat?

— Cu ce? Cu ale cui?

— Eu să vă indic? Dacă aș ști, poate că aș face-o.

— Cu amprentecele acelea e ceva ciudat.

— Zău?! Toate le știți.

— Asta e meseria noastră, asta ne cere. Și noi, neavând încotro, le cam știm pe toate.

— Îmi place că vă lăudați!

— O fac rar. Nu știu cum se întâmplă, dar câteodată simt o euforie plăcută, ca un vis, ca o beție și mă cam laud. Da îmi trece repede, nu mă ține mult. Asta e norocul meu. Să vă explic ce mi se pare caraghios la amprente: sunt clare, distincte, cu excepția degetului

mare și arătător de la mâna dreaptă. Ampretele lor lipsesc.

— Ce drăcovenie! E posibil așa ceva?

— Este.

— Nu văd cum ar fi, îngână Macarov, mai mult răstignit pe canapea, decât răsturnat. Dar la locul crimei, ce amprente, ce corp delict ați găsit?

— Iertați-mă, chiar tot-tot nu vă pot spune. Deocamdată! Măine-poimăine s-ar putea să vă pot da toate detaliile.

— Mi se pare că altele nu mai aveți, zise cu cinism Macarov.

Dragomir aprinse un chibrit și trase lung din țigară. Pauza îl avantaja. Își suspecta... victima în liniște și cu precauție. Chipul lui Macarov, uscat și inexpressiv, răspândea o paloare străvezie, nesănătoasă. Bărbatul înfruntase momente mult mai dramatice decât acestea și știa să se stăpânească. Dragomir observă venele albastre de pe mâna păroasă a lui Macarov, umflate, zvâcnind ușor. Cuprins de silă, de dispreț, nu se putu abține și riscă:

— Fiindcă ați dorit să aflați mai multe amănunte, am să vă dezvălui încă unul. Ampretele de pe balustradă sunt ale dumneavoastră. Nu-mi explic de ce. Ce ați căutat acolo, minți Dragomir, trecându-l pe Macarov prin noi emoții.

— Probabil am făcut prietenei mele o vizită! Chiar în ziua aceea...

— Și ați urcat pe scara de serviciu, dumneavoastră, un om atât de comod?!

— De ce nu? Ca glumă e excelentă! Pe chestia asta, am să beau un whisky! Beți?

— Nu. Mulțumesc. „Macarov e sigur aici. Oare n-a fost el sau știe că n-a lăsat urme?!”

— Un coniac? O vodcă?

— Nimic.

— Așa e, uitasem: sunteți în timpul serviciului. Dar de unde știți că amprente sunt ale mele? Mie nu mi s-au luat amprente!

— Glumiți, știți doar că le avem, dar le mai luăm încă o dată. În consecință, vă rog să veniți mâine la miliție, la camera 16. Dar mâine, la ora opt fix.

— Nu putem amâna pe joi?

— Nu.

— Insist să amânăm pe joi, la aceeași oră. Voi veni cu mare plăcere.

— Sunt convins că veți veni cu plăcere joi, dar nu pot amâna.

Dragomir făcu câțiva pași prin odaie, cercetând tablourile de pe pereți. Întrebă brusc:

— Ați stat tot timpul la bal?

— Evident, gemu Macarov, surprins de lipsa de

ordine, de logică a discuției.

— Nu ați lipsit o vreme? Poate ați ieșit după ceva, un telefon, o întâlnire...

— Am ieșit de câteva ori să respir aer curat, în fața restaurantului. Atâta tot.

— Și totuși ați fost undeva.

— Aveți argumente?

— În timp ce dansați cu soția maiorului Tache, familie în compania căreia ați fost mereu, ea a pus mâna pe haina dumneavoastră. Haina era cam udă și v-a întrebat dacă plouă? Ați răspuns pe loc că „plouă ca vara” sau cam așa ceva.

— A și plouat în noaptea aceea...

— Tocmai asta e, pocni din degete ofițerul: în centru n-a plouat, a plouat doar în partea de sud a orașului, adică acolo unde locuiește Eva.

— Vă umblă mintea nemaipomenit! se înveseli Macarov. Nu eram ud, câțiva picuri or fi căzut și în centru, dar, mă rog, sunteți foarte bine informat. Sunteți demn de orice admirație. Până la Eva sunt vreo opt kilometri sau nouă. Pe jos nu mă puteam duce, mașina n-o aveam, ați verificat doar, atunci ne mai rămâne un mijloc: taxiul. Cine e atât de naiv, de prost să se ducă de la bal la locul crimei cu taxiul.

— Nu, nu ați mers cu niciun taxi.

— Dar cu ce? râse Tedy.

— Vă voi spune foarte curând. Am verificat taxiurile ca să fiu sigur.

— Ar fi bine să verificați totul cu grijă, să nu comiteți vreun abuz. Prea vă aventurați!

— Știu. Știu. De asta eu sunt aici și nu sunteți dumneavoastră la mine, la birou, ca să nu fac vreun abuz, să nu greșesc. Vreau să mă conving că am dreptate.

— Vorbind serios, pot să vin joi? Joi dimineața la ce oră doriți. Vă rog mult.

— De ce nu puteți veni mâine?

— Am și eu necazurile mele. Mama e bolnavă de cancer. E pe patul de moarte. Trebuie să merg, s-o văd... Sau cel puțin mâine după-masă.

— Vă aștept dimineață!

— Ei, dimineață, îmi stricați toată ziua. Și nu pricep de ce? Macarov nu se mai putu stăpâni. Țipa: Ce am eu cu balul, cu bulina roșie? De ce mă amenințați în propria casă? Cu ce drept? E un abuz! Mă voi plânge, voi reclama... Vă cer răgaz o zi, să-mi văd mama și nu se poate. De ce? Cu ce drept?

— Îmi pare rău, îl liniști Dragomir. Veniți dimineață! V-am mai spus.

— Domnule căpitan, cer puțină omenie. Vin și acum dacă vreți, dar nu mâine. Mă așteaptă biata mama...

— Nu pot să vă refuz. Pofțiți acum! Căpitanul se

ridică, fără să-l slăbească din priviri pe Tedy. Acesta agita alcoolul din pahar mai nervos ca de obicei. Răspunse flegmatic:

— Vin dimineață. Sunt prea obosit și prea trist. Pe deasupra, am și băut. Nu-mi place să miros a alcool... Pe mâine, atunci.

— Cu sau fără plăcere, pe dimineață, râse apatic Tedy, urmându-și musafirul în vestibul cu paharul în mână.

XXVIII

Când se întoarse Tedy în cameră, Laura, stăpânită de un spasm nervos, plânga. Îl fixă cu o privire disprețuitoare, își stăpâni plânsul și țipă cu durere și obidă:

— Suntem pierduți nenorocitul, suntem pierduți! Ce ai făcut Ted? Ce ai făcut? M-ai nenorocit, m-ai...

— Ai tras cu urechea și-acum țiți ca o isterică. Goli paharul și-l puse pe masă, împingându-l mânios.

— N-am ascultat, am stat în dormitor și-am citit, dar când l-am văzut ieșind, m-au apucat frigurile. Cine e individul ăsta?

— Un om de-al meu...

— Minți, minți Ted, nu e un om de-al tău!

— Șezi. Hai să ne liniștim și să vorbim ca oamenii. Individul e ofițer de miliție. A venit la mine să-mi ceară

niște lămuriri, niște relații în legătură cu Eva. Asta-i tot.

Laura, în pantaloni negri și o bluză albastră, începu să plângă în hohote, apoi se lăsă moale într-un fotoliu.

— M-ai nenorocit și pe mine, m-ai nenorocit, repeta ea mecanic, strângând cu putere batista în mâini. Se opri brusc din plâns, ochii ei mari și goi, aveau ceva din răutatea, din ura unui animal rănit. Își aprinse o țigară și continuă: Omul ăsta, ofițerul de miliție, știe tot. Totul. Acum două ore a coborât din mașina lui individa aia de la O.J.T., care ne-a făcut nouă pașapoartele. Adineaori, când l-am văzut, am crezut că leșin.

— Poate-l confunzi!

— Nici vorbă. L-am văzut bine de tot. Nu credeam că e ofițer. Și era cu individa aia de la O.J.T., palidă și dreaptă ca o scândură. Înseamnă că domnul milițian știe ce avem noi de gând. Viena! Viena! țipă Laura, ca scoasă din minți. Vezi ce ai făcut, nenorocitul!?

— Poate știe numai de mine... Iar tu o să pleci liniștită.

— Pune-mi un pic de coniac...

„Coșmarul continuă”, gândi Tedy, străduindu-se să toarne coniac fără să verse, căci mâna îi tremura de nervi, de emoție, de ură și de oboseală. Îi întinse paharul.

— Tremuri, îi reproșa ea.

— Tremur, na, e bine? Ce să fac? Să cânt? Să urlu?

— Nu. Să găsești o rezolvare. Ești bărbat!

— Am s-o gălesc. Dar pentru asta am nevoie de liniște și de timp. În loc să mă ajuți să mă calmez, să-mi adun gândurile, răcnești ca o disperată. Bău din coniac și adăugă: răcnind nu poți ajunge prea departe în viață.

— Filosof bătrân și ramolit, zise ea în șoaptă. Viena, Europa, călătorii, bani, distracție, o viață nouă. Le ai pe toate. O să duci o viață nouă, de-o să te ia dracu. De ce m-am încurcat eu cu unu ca tine? De ce? Proasta de mine...

Macarov nu mai putea suporta isteria femeii. Îl durea faptul că, în mare parte, ea avea dreptate. Ieși în hol și lăsa ușa deschisă. Niciodată nu-și imaginase măcar o asemenea încurcătură fără ieșire. Până când fusese convins că ofițerul nu știa nimic despre excursia lui, se simțise sigur și invulnerabil. Acum, era cuprins de spaimă, de o spaimă rece și străină lui, mistuitoare.

— Ted! îl chemă femeia, cu un glas mai potolit.

— Ce vrei dragă?

— Ce faci?

— Încerc să mă calmez.

— Nu cauți o ieșire? O soluție? Nu mai avem nicio șansă?

— În cel mai rău caz, eu mă sinucid și pun punct la toate. Iar tu pleci la Viena și te bucuri de viață. E tot ce mai pot face pentru tine...

Laura străbătu cu pași leneși odaia. Trecu în vestibul. Îl găsi pe Ted răsfoind cartea de telefon. Cuvintele bărbatului o impresionară. Întrebă tristă:

— Ce cauți, Ted?

— Ultima șansă!

XXIX

Dragomir intră în restaurantul Melody să mănânce. Era lume puțină în local. Puse pachetul cu țigări și bricheta pe masă. Ceru o friptură și o vodcă mare. Doi ospătari roiau în jurul lui și asta-i deranja. Îl rugă pe unul din ei să-l invite pe responsabil la el la masă. Mic, rotund și iute, de parcă se rostogolea mai mult decât mergea, Ioanovics se apropie, radios, de masa ofițerului.

— Noroc patroane! Iartă-mă, dar mi-e dor de-un pahar de vorbă, zise Dragomir, făcându-i semn să ia loc.

— Ce surpriză! Sau e vreun bucluc?! șopti discret responsabilul.

— Când mă vezi, te gândești numai la bucluc?! Dă-o încolo, nici chiar așa...

— Gata. Gând la gând cu bucurie. Ce doriți?! Ce serviți la mine?

— Am comandat!

— Pardon! Nu-i destul! Aici ceea ce comand eu e bine!

Ce ați cerut?

— O friptură!

— O clipă, vă rog!

Ioanovics se ridică de la masă și alunecă lin printre mese. Explică neauzit ceva unui piccolo, gesticulă energic, ca un dirijor în finalul unei simfonii, și se întoarce repede, surâzând.

— Bei ceva cu mine, patroane?

— Sunt în servicii!

— Lasă bancurile, roagă un băiat să-ți aducă o vodcă, un coniac.

— Nu, vă rog, mă văd clienții...

— Nu e aproape nimeni, patroane, ce naiba! Mă superi.

Din nou Ioanovics se pierdu printre mese și șopti ceva unui ospătar. Se întoarce și puse o condiție:

— Plătesc eu.

— Altădată, îl tachină Dragomir. Auzi, continuă el, schimbând subit vorba, am vrut să comand ceva vânat. Mi-e dor de-un vânat bun... Dar, n-aveți nimic...

— Păcat. Să fi venit sâmbătă la balul vânătorilor. De ani de zile n-am văzut eu, ca negustor, așa un sortiment de mâncăruri vânătorești. Au adus vânătorii tot ce-am vrut. Dar le-am și gătit pe cinste.

Un piccolo aduse o ceașcă de cafea în care era vodcă. Dragomir se uită lung la vodcă, încât responsabilul, se

arăță îngrijorat.

— Dacă îți fac o demonstrație acum, rămâi praf.

— Nu cred!

— Bine! Acolo, cel puțin zece grame lipsesc.

— Aveți chiar așa un ochi fin?!

— Când e vorba de oameni răi, de infractori, am un ochi foarte versat. Aduci un pahar gradat?

— De curiozitate aduc!

În timp ce Dragomir încerca grătarul imens, bine fript și împănat cu mirodenii, Ioanovics se întoarce cu un pahar gradat. Turnă vodca în pahar. Lipseau aproape 15 grame!

— E ceva nemaipomenit! se lamentă, Ioanovics. Uite cum mă fură pe mine! Ce să mai zic de un străin! Pe ăsta de la bar îl rad. Îl dau afară, mama lui de escroc... L-am ras.

— Ziceai că ai avut un menu vânătoresc formidabil. Nu-mi aduci lista? Așa de curiozitate! Noroc!

Închinară, apoi Dragomir rămase singur. O toropeală plăcută îi înmuia tot corpul. Vodca îi tihnea mai bine decât friptura. După alergătura, nervii și emoțiile din ultimele zile se simțea mai liniștit. Ceru încă o vodcă. Visase noaptea copil mic, ceea ce însemna rău! Și se mira că, în ziua aceea, toate îi merseseră prea bine.

— Poftim, îi întinse Ioanovics menu-ul.

Dragomir îl cercetă îndelung, îl citi de mai multe ori,

apoi terminând friptura, împinse ușor farfuria și întreabă:

— Din toată lista asta ce crezi că aș pofti?

— Știu eu, tovarășe Dragomir!? Gustul e gust. Comandați orice și vă servim.

Dragomir zâmbi ca un școlar care face o poznă și întreabă:

— Momیțele pané cum le preparați?

— Vă spun dacă doriți, dar în seara aceea n-am servit momیțe pané, ci la tavă! În menu a rămas scris însă pané.

— De ce ați schimbat pané-ul cu... tava!?

— Fiindcă n-am avut destule ouă. Pentru pané e nevoie de ouă. Am renunțat și le-am făcut la tavă. Bucătarul nostru este excepțional.

— Au ieșit bine?

— Extraordinar! O mâncare depinde și cum o faci și când o servești! Foarte mult contează când o servești. Vedeți, lângă fiecare fel, am trecut ora la care trebuia servit. Asta pentru ca bucătarul să știe când să fie gata. Momیțele au tabieturile lor. Nu-s bune nici prea calde, nici reci. Cum se fac? Am o rețetă excelentă!

— Pot să rețin menu-ul?

— De ce nu?!

— Á propos de telefon. Cel din hol e stricat?

— Încă de săptămâna trecută și nu vin să-l repare. Dar

am la mine în birou!

— Tot acolo, în spate, ai biroul?!

Ioanovics clătină din cap afirmativ.

— Patroane, pe Macarov îl cunoști?

— Se poate? Dânsul e un client vechi; vine des la noi.

— Ce fel de om e?

— Nu vă supărați, tovarășe căpitan, eu n-am voie să-mi bârfesc clienții. Trăiesc după ei. Nu? Etica profesională nu-mi permite.

— Gata, gata, ajunge, nu e ora potrivită pentru o lecție de morală. Treci la subiect. Spune-mi ce știi despre el?

— Un Kent doriți?

Dragomir servi o țigară.

— Păi, zise Ioanovics cu greutate, stând încă la îndoială, ce să vă spun... în ultima vreme n-a prea venit pe aici... O fi fost ocupat...

— În timpul balului a ieșit afară, n-ai observat? A dat vreun telefon?!

— A dat, chiar din biroul meu a dat!

— Cu cine a vorbit?

— Nu știu, l-am lăsat singur. De două ori, a fost la telefon. Probabil prima oară nu i-o fi răspuns nimeni...

— A ieșit afară, să ia aer?

— Eu am avut timp să mă uit, să văd cine iese și cine nu!?

— Mai gândește-te!

— Asta-i tot.

— Atunci mai rămân. Până când nu-mi spui tot, nu plec. Și nici nu glumesc, Ioanovics. Vreau să mă ajuți...

— Cu plăcere, cu multă plăcere, dar altceva nu mai știu.

— Minți, zise aspru căpitanul.

Ioanovics roși. Se uită inutil în jur, să se convingă că nu trage nimeni cu urechea. Mesele din vecini erau libere. Întrebă cu un glas care cerea parcă iertare:

— De unde știți că n-am spus totul?

— Ți-am văzut ochii, privirea! Știu să citesc în ochii... clienților mei adevărul! Am atâta experiență.

— Sigur, vă cred, numai că eu trebuie să atrag clienții, nu să-i îndepărtiez!

— Nu va ști nimeni nimic!

— Domnul Macarov a ieșit în două rânduri în stradă, pe ușa din holul dintre restaurant, bucătărie și bar. Zicea că s-a încălzit la dans și iese nițel la aer.

— Aici a plouat?

— Nu.

— Ești sigur?

— Holul de care vă vorbeam e acoperit cu sticlă. Cum cad doi picuri se aude așa, o melodie monotonă și stăruitoare, care te adoarme. În noaptea de sâmbătă spre duminică, n-a plouat, în mod sigur.

Căpitanul achită consumația și plecă. Afară ninge cu

fulgi mari și rari. Mergea încet prin ninsoare. „Ce seară, ce noapte romantică, plăcută... Și când te gândești că acasă mă așteaptă o odaie străină și rece... Melania? Cu un om ca mine, nu se pricopsește fata! O să fie mai mult singură... Revelionul? Iar îl fac singur, parcă văd...” Mai avea o sută de metri până acasă. Ajunse în dreptul unui gard provizoriu, din panouri, care ascundea trecătorilor un șantier. Începuse construirea unui local de școală. Se săpase fundația, apoi un șef propusese să se ridice acolo un complex comercial cu mai multe etaje, iar altcineva un bloc cu locuințe. Nu triumfase niciuna dintre păreri și locul era părăsit, plin de gropi, buruieni și gunoaie. Căscă, se gândi că va dormi zdravăn în noaptea aceea și-și ținea fruntea ridicată, în bătaia fulgilor care-i răcoreau fața. Îi reveni în minte Macarov. Un tip bizar, plin de contradicții, în stare de orice. Existau probe împotriva lui, dar îi lipsea una: cea capitală.

Ceva îl neliniștea. Avea senzația că e cineva în urma lui, că e urmărit. Se întoarse încet: ninge des și liniștit. La câțiva metri în urma lui, pe lângă gardul din panouri, venea un bărbat puțin adus de spate, care ducea un brad. „Își fac oamenii pom de iarnă” constată melancolic Dragomir. Și în minte îi reveni crâmpaie din anii copilăriei, când petrecea sărbătorile de iarnă în satul natal. Tresări. Omul cu bradul parcă se grăbea,

parcă se apropia de el cu repeziciune. Strada era pustie. Dragomir simțea acea senzație stranie, ciudată, pe care o încerci atunci când cineva te fixează insistent cu privirea, fără să-l vezi. Se întoarse brusc. Totul se petrecu repede. Îl văzu pe bărbatul cu bradul, apoi o flacăra violentă îl orbi. Se auzi o detunătură înfundată. Se trezi aruncat, și poate se și aruncase, la pământ, între roțile unui autoturism și trotuar, cu fața lipită de zăpada moale și rece. Rămase nemișcat. Ninge. În liniștea adâncă de după detunătură, auzea clar pașii unui om care alerga peste terenul părăsit de constructori. Pași înfundați și grei, ai unui om cu siguranță mai în vârstă. Vru să se ridice, dar pașii iuți, din ce în ce mai aproape, veneau acum spre el. Nu mai înțelegea nimic. Repeta mecanic, în gând: „Foc de armă!” „Foc de armă”. În lumina neonului îl recunosc pe Palade care îngenunche.

— N-am murit, nu te teme, zise căpitanul și încercă să se ridice. Spre mirarea lui, se ridică ușor și nu simți nicio durere. Brațul stâng îi era cald. „Am căzut pe el!” Îl pipăi, simți ceva cald și moale: sânge. „Înseamnă că m-a atins”, gândi el și își mișcă brațul cu teamă. Palade, aproape fără respirație, îl sprijinea. Izbuti să spună cu mânie:

— Escrocul!

— Ce escroc?!

— Macarov.

— Ce e cu el? Dragomir înțelegea în acele clipe că Tedy trăsesese asupra lui, dar spaima îl mai stăpânea încă și nu se dezmeticea. Palade se întoarse și o porni brusc la fugă, pe după panouri.

— Palade!

Locotenentul se întoarse.

— Unde fugi?

— După Macarov!

— Ai armă la tine?! El are!

Dragomir își curăță haina de zăpadă, apoi încercă să vadă dacă mai curge sânge. Întrebă:

— Cum ai ajuns aici?

— Îl supravegheam pe Macarov.

— Din ordinul cui?

— Al tovarășului colonel. Să luăm un taxi, să mergem la urgență...

— De unde taxi la ora asta?! Mergem pe jos, urgența e aproape...

— V-am văzut când ați plecat de la el. La scurt timp, a ieșit și Macarov. Nu bănuiam una ca asta... S-a dus cu mașina în piață. A cumpărat un brad și am avut impresia că vrea să-l bage în mașină, dar a plecat cu el în mână. Ninge. Am crezut că duce bradul undeva, la vreo amică, la vreun prieten...

— În toiul nopții?!

— De asta mi-a părut suspect și mie.

— Așa e...

Mergeau încet, atenți la zgomote, privind mereu în lungul străzii în speranța că va veni un taxi. Trecură apoi în strada vecină pe unde dispăruse și agresorul, în zăpada proaspătă, se vedeau clare urmele roților unei mașini. Probabil cea cu care fugise Macarov. Măsurară distanța dintre urme și-și continuară drumul spre urgență!

— Cu Macarov ce facem? întrebă Palade.

— Îl lăsăm în pace!

— De ce?!

— E bine să mă creadă mort!

XXX

Trecuse mai bine de o oră și Macarov nu venise, conform invitației, la miliție. Dragomir aștepta nervos, negăsindu-și locul, trăgând zeci de linii cu pixul pe o hârtie. „O să se întâmple ceea ce am prevăzut”. Era convins că Macarov, simțindu-se în mare primejdie, nu va veni, ba mai mult îl va crede mort. Aștepta însă un telefon din partea omului care trăsesese în el în cursul nopții, cu arma de vânătoare! „Macarov va telefona, va cere să vorbească cu tovarășul căpitan Dragomir, pretextând că e un bun prieten și are ceva să-i comunice

foarte urgent. Dacă va face asta, înseamnă că el a tras în mine, că, știindu-se în afara oricărui pericol, va încerca să plece din țară. Nu se mișca de lângă telefon și încerca să nu se gândească la nimic. Uneori, tresărea, avea impresia că sună telefonul. Începu să se plimbe, impacientat, de la ușă până la fereastră, agitând un linar. Dimineața era mohorâtă. Zăpada căzută în noaptea aceea, se topise și se auzeau în stradă pașii trecătorilor lipăind în ciorofleaca²¹ de pe trotuar. În deschizătura ușii, apăru chipul blând, cu o mustăcioară subțire și neagră a locotenent-colonelului Voicu. Acesta întrebă, rămânând în prag, în ușa pe jumătate deschisă:

— Dragomire, pe strada ta s-au tras focuri de armă azi-noapte?

— Cine spune asta?

— Subofițerul Manole, care stă cu tine în bloc. N-ai auzit?!

— Nimic. Poate dorm mai greu. Manole o fi visat...

— Nu, nici vorbă. A auzit focul, s-a uitat și la ceas, a ieșit în geam, ninge și n-a văzut nimic deosebit.

— N-avea ce să vadă, i s-o fi năzărit și lui cine știe ce...

Sună telefonul. Dragomir se repezi la aparat, încât Voicu rămase pironit locului. Căpitanul ascultă un timp, apoi spuse, vorbind cu vocea mai groasă și cu un

²¹ Mocirlă.

accent schimbat: „Nu mai insistați, vă rog, v-am spus bine, nu e nicio greșeală din păcate: căpitanul Dragomir a murit azi-noapte... Vă salut!” Închise telefonul. Voicu, înmărmurit, tăcea. Sprâncenele i se arcuiră caraghios, de uimire. Izbuti să întrebe:

— Ce s-a întâmplat! Ce-i cu tine? De ce te dai mort?

— Mi s-a confirmat o ipoteză. Lovi mărunț și des în furca telefonului până când se prezentă telefonista. Dragomir ascultă, apoi repetă, devenind mai preocupat. „Deci, n-a telefonat din oraș, ci prin automatul interurban. Mulțumesc, Puica”.

— Nu te juca de-a miliția, îl sfătui Voicu. Ce faci tu, e o copilărie. Te dai mort. Și ca banc e tâmpit.

— Fac și eu ce pot, zise Dragomir vesel. Uneori mă amuz, mă joc, alteori... Tăcu înfrigurat, amintindu-și noaptea trecută. Voicu ieși nemulțumit. Ușa rămase deschisă iar în cadrul ei apăru Elisabeta, una dintre lucrătoarele miliției. Fuma, fața ei era palida, ochii somnoroși. Întinse o hârtie și explică amănunțit:

— Gheorghe Varga are două condamnări: 2 ani pentru furt în dauna avutului obștesc și 3 ani și 6 luni pentru înșelăciune, ultima din 1971; s-a eliberat în septembrie 1973. La noi nu figura pe adresa care ne-ați dat-o dumneavoastră, ci pe Unirii 74.

— Mulțumesc, Betty. Te mai rog ceva: dacă soția lui are telefon, vorbește cu ea chiar acum. Aș vrea s-o văd,

să ne spună unde lucrează. Dacă reușești, dă-mi un telefon.

Rămas singur, Dragomir își privi ceasul și constată mulțumit că până la deznodământul final rămăseseră mai puțin de 24 de ore. „Măine dimineață, la ora asta, bietul Macarov va vorbi cu morții! Adică, cu mine!”

*

Fosta soție a lui Varga, Clara Roman, lucra în schimbul doi la fabrica de tricotaje. Dragomir o găsi acasă. Era o femeie potrivită de statură, cu buze pline, senzuale, brunetă, cu ochi verzi. Făptura ei emana un aer de tristețe și resemnare, deși era încă tânără și frumoasă. Când îl văzu pe Dragomir, întrebă cu oarecare teamă și vrând și nevrând să afle adevărul.

— Iar a făcut ceva Gigi?!

— Nu doamnă, n-a făcut, dar pare, iertați-mă, un tip dubios. Nu lucrează, toată ziua e prin localuri, are bani, are mașina, cheltuie cu o mână prea largă. S-ar părea că se ocupă și de niște afaceri cam periculoase. De când ați divorțat?

— Du-te tu și te joacă, îi ceru fetei și-o conduse în camera alăturată. În 1966, înainte de a fi condamnat, am divorțat. N-am mai putut răbda. Iubea teribil cârciuma, prietenii de pahar, dar nu se îmbăta. Stătea însă zile și nopți întregi cu prietenii la băut. Și era afemeiat. Lipsea nopțile de acasă, la început mă mințea ba că e la lucru,

un timp a fost șofer la Întreprinderea viei și vinului, ba că a avut o pană pe drum și a dormit în nu știu ce comună, ba că a fost la părinți, la frate-său. Bani nu prea dădea acasă... După prima condamnare, s-a cumințit vreo lună, o lună și ceva. Apoi, a luat-o iar razna. Ne-am despărțit fără scandal, fără scene. Eu am rămas cu fetița, iar după două luni el a și primit locuință, o cameră și bucătărie.

— Nu lucrează nicăieri?

— După câte știu, nu lucrează de anul trecut.

— Plătește pensie pentru fetiță?

— Nu. Nici nu i-am cerut. Dar îi cumpără fetiței haine, tot-tot ce are nevoie. Nu mă pot plânde.

— Are totuși atâția bani?

— Sigur că are, altfel credeți că mi-ar mai da?

— Ce pasiuni are?

— Poker și paharul, nu bea mult, dar îi place să stea în localuri.

— Joacă poker?

— Juca înainte, când eram împreună, nopți în șir, pe bani. Avea bani mulți, ăsta-i adevărul.

— Știți cumva unde juca, unde și cu cine?

— Nu. Niciodată nu mi-a spus un cuvânt. Și când am insistat și ne-am certat, n-a vrut să spună nimic. „Nu-i treabă de femeie”, zicea.

— Are mașină, un Opel?

— Are, îl văd mereu plimbându-se cu ea prin oraș. A plimbat-o de multe ori și pe fetiță.

— Pe ce bani a cumpărat-o?

— Anul trecut, la tragerea mărtișorului, a câștigat o Dacia 1300 la loto pe un bilet de 10 lei. A vândut Dacia sau a schimbat-o... Am văzut un afiș, cu numele lui, pe care scria ca la unitatea 24 Loto-Pronosport a câștigat cu 10 lei o mașină. Povestea asta cu biletul loto mi se pare cusută cu ață albă.

— De ce, doamnă?

— Fiindcă el avea o aversiune față de loto, de pronosport. Eu și fetița voiam uneori să cumpărăm un loto și el nu ne lăsa. Zicea că e o escrocherie. În opt ani, cât am stat împreună, n-a cumpărat niciun bilet loto sau pronosport.

*

La unitatea nr. 24 Loto-Pronosport, era locul de întâlnire al microbiștilor care toată ziua discutau fotbal. În fața unității, grupuri-grupuri de microbiști discutau aprins. Din pricina unor lanțuri de pe marginea trotuarului, lor li se spunea lăntării. Căpitanul trecu anevoie printre ei și constată că înăuntru era liniște. La o masă, doi bătrâni, completau buletinul pronosport, punând cu atâta pasiune 1, x sau 2. Responsabila, Virginia Ruzici, o femeie încă tânără, dar complet albă pe cap, îi arată lista câștigătorilor tragerii mărtișorului

din 1974. Printre ei figura și Gheorghe Varga, cu o Dacie 1300. Căpitanul își aprinse dezamăgit o țigară. „O fi jucat, o fi câștigat și eu umblu ca un apucat după prostii...” Regreta că în loc să se ocupe de Macarov se aventurase în necunoscut după Gigi Varga. „Nici nu știu nimic despre el, nici nu-l cunosc, în fond ce am cu el? Orice om cinstit poate fi pentru mine, care sunt obsedat și pornit, un infractor”. Urmărea degetele plinuțe, bine îngrijite ale femeii, cercetând copiile biletelor loto când o auzi spunând:

— E un lucru ciudat, domnule căpitan. Cu numerele astea, și ea le sublinie cu arătătorul, 79, 64, 40, 36 și 32 a jucat ani de zile un bătrânel din cartier, George Panduru, client constant al unității noastre. Era un bătrân tare de treabă. Venea, își punea numerele, ne spunea o glumă, îi interoga pe cei ce câștigau premii mari, se amesteca între lănțari, apoi pleca acasă. Zi de zi, era la noi. Iar numerele astea au ajuns brusc pe buletinul lui Gheorghe Varga, pe care eu nu-l cunosc. Aici, e o încurcătură...

— Sunteți sigură că bătrânul juca mereu cu numerele astea?

— Se poate!? Vă și arăt duplicatele. Femeia vru să le caute în fișet. Căpitanul o opri:

— Atunci, la mărtișor, deci în '74, bătrânul a pus numerele astea?

— Eu i le-am scris, cu mâna mea; îşi uitase ochelarii acasă. Uitaţi, ăsta e scrisul meu! Eu am scris aceste numere, spuse femeia derutată pur şi simplu de descoperire. E scrisul meu...

— N-a venit bătrânul cu biletul câştigător?

— Vedeţi, n-am ştiut ce s-a mai întâmplat până adineaori, când am răsfoit arhiva. Femeia oftă şi deveni palidă. În 2 martie 1974, am avut un accident de maşină, soţul meu a stat la volan şi a murit. Un camion cu remorcă a intrat în noi, şoferul adormise la volan...

— Iertaţi-mă, vă rog, nu aş fi vrut să vă reamintesc acest lucru dureros.

— Trece şi asta, murmură femeia, încercând să se stăpânească, să fie tare. Am stat trei luni în spital.

— Bătrânul Panduru trăieşte?

— Nu. A murit în timp ce eu eram în spital.

— Ştiţi cumva unde locuia?

— Vă găsesc şi adresa, dar peste drum, la magazinul Fierul, lucrează fiul lui cel mai mare. Femeia luă dintr-o farfurie de lemn câteva bilete loto deja completate şi i le arată căpitanului. Vă rog să le comparaţi cu biletul câştigător, e acelaşi scris, adică al meu...

Era într-adevăr acelaşi scris.

— Cum a ajuns acest bilet în mâna lui Gheorghe Varga, reluă responsabila, zău că nu ştiu. E adevărat, eu scriu multe bilete, dar numerele astea erau ale

bătrânului...

*

În magazin era gălăgie mare, zgomot de fiare și lanțuri trântite. Fiind și zi de târg, la Fierul era plin de țărani. Nicolae Panduru purta o salopetă uzată, o bască și avea mâini murdare, noduroase. Ieșiră într-o curte, între mărfuri și ambalaje. Când Dragomir se recomandă, Nicolae Panduru sări ca ars și începu să turuie, cu o furie ce creștea mereu:

— Dumneavoastră, ăștia de la miliție, vă bateți pur și simplu joc de om, nu aveți nici milă și nici omenie. Ar putea să vă fie rușine! Da, rușine! De doi ani, toată ziua-bună-ziuă pe capul nostru, ne torturați nu alta. Am spus și eu și fratele meu și mama să ne lăsați în pace, să nu vă bateți joc de noi, să vă vedeți de treburi. Tot la noi veniți, vocea lui deveni moale, rugătoare, dar căutați criminalul tovarășe. Apoi urlă: nu noi l-am omorât pe tata!

— Liniștiți-vă, să ne putem înțelege. Eu mă aflu întâmplător la dumneavoastră. Nu știu cum a murit tatăl dumneavoastră și nici nu știu cum a decurs ancheta. Am descoperit un tip dubios și, încercând să aflu cine e, cu ce se ocupă, ce face, ce antecedente are, iată-mă aici. Și mie mi se pare curioasă toată povestea asta. Vreau, deci, să merg mai departe și de aceea vă cer ajutorul. Fără ajutorul dumneavoastră, n-am să pot face

mare lucru.

— Vorbele-s frumoase, de vorbe frumoase nu ducem lipsa în ultima vreme, dar faptele, faptele să le vedem?

— Un pic de răbdare și o să le vedeți.

— De aproape doi ani tot răbdare ni se cere. Toate au o limită...

— Tatăl dumneavoastră juca loto, pronosport, loz în plic?

Nicolae îl privi cu ochi mari și goi. Parcă auzise pentru prima oară această întrebare. Răspunse cu neîncredere:

— Juca mult, săptămânal, câștiga uneori, dar mereu visa un premiu mare. Adevărul e că juca constant, cu o pasiune ieșită din comun.

— Când a murit?

— În 2 martie, a fost găsit în atelier, căzut cu capul în jos, pe trepte, lovit la tâmplă, în nesimțire. A murit înainte de a ajunge la spital. Cineva l-a lovit în cap; nu știe nimeni, nici până azi, de ce, pentru ce și cine anume l-a lovit. Tovarășii de la miliție ne-au îngrozit cu declarații și discuții.

— La tragerea din 1 martie a jucat bătrânul la loto?

— Juca la toate tragerile.

— Când a murit avea acte la el?

— A avut. Ni le-au dat pe toate cei de la medicina legală. Nu lipseau nici bani, nici acte, nimic, nimic,

nimic... Nici banii din atelier nu lipseau. Tatăl meu era pantofar particular, avea un atelier într-un subsol. Nici banii din încasările ultimelor zile n-au fost luați. Am găsit acolo vreo trei mii de lei. Cineva i-a dat în cap cu calapodul, dar pentru ce? Pentru ce? Tata era un om tare de treabă.

— Vă spun eu, zise calm Dragomir: pentru un bilet loto câștigător al unei Dacii 1300.

— Și cine e bestia?

— Peste două zile, vă chem să stați de vorbă cu el.

— Nu vă cred. Vorbiți serios?!

— Pe cuvântul meu de onoare.

*

Un sfert de oră mai târziu, o Volgă neagră opri lângă unitatea Loto-Pronosport nr. 24. Dragomir urcă în spate. În fața, lângă șofer, stătea țeapăn maiorul Stănciulescu, care îi întinse căpitanului pistolul. Preciză indispus:

— Mie nu-mi arde de bancuri la ora asta.

— Nici mie! Tovarășe maior în 2 martie, anul trecut, ați avut o crimă fără autor. Un bătrân Panduru...

— E cauza mea, tresări maiorul.

— Mergem să-l arestăm pe criminal.

Pe fruntea maiorului apăruă broboane de sudoare. Ar fi vrut să zâmbească, dar nu îndrăznea. Nu era sigur dacă e adevărat sau i se pregătește o farsă.

— Tu vorbești serios?

— Pe cuvânt de onoare. Numai să-l găsim acasă. Noaptea lucrează, bea, joacă poker, ziua doarme.

— E o crimă bizară: n-am putut; stabili nici astăzi mobilul ei. Bătrânul fusese lovit în cap, dar de ce? Pentru ce? De cine?

— Vă spun eu: un bilet loto câștigător al unei Dacii 1300.

— Cum ai descoperit?

— Absolut din întâmplare. Fără să vreau.

Coborâra din mașină și intrară în holul blocului. Maiorul întrebă:

— Crezi că o să avem nevoie de armă?

— Decât fără, mai bine cu, când e vorba de oameni din ăștia.

Urcară cu ascensorul până la etajul IV. Dragomir apăsă clanța: ușa era închisă. Sună lung. Nicio mișcare. Sună din nou, repetat, insistent. Se deschise ușa alăturată. Ieși o femeie grasă, roșie și transpirată; se simți apoi un miros greu de mâncare arsă. Femeia întrebă:

— Pe domnul îl căutați degeaba. Nu e acasă. A plecat de o jumătate de oră. Dumnealui doarme până pe la amiază. Atunci, îi vine o prietenă...

— Azi n-a venit?

— Ba da, dar a repezit-o domnul Varga; zicea că n-are

timp, că trebuie să plece. Și-a plecat. Femeia se retrase în apartament și trânti ușa.

Dragomir oftă adânc, dezolat. Zise acru, după ce ascensorul începu să coboare.

— Nu puteam avea șansă, baftă, să-l găsim acasă!! Am fi fost prea norocoși... De ce mă priviți așa?

— Cu pantalonii ăștia de catifea, cu fâșul ăsta arăți ca un bișnițar.

— Credeți că hoții și criminalii vin la cei cu uniforme frumoase?! Mă îmbrac și elegant, când e cazul. Acum, am de lucru cu niște borfași. Pentru ei sunt bine și așa.

— Să-i raportăm șefului toată situația. Ne ducem direct la el. O să se bucure, încă un caz revoltat, spuse Stănciulescu.

— Vă puteți duce să-i raportați, personal, n-am nimic împotrivă. Eu nu merg!

— De ce?!

— Din două motive: deocamdată nu vreau să dau ochii cu el, mi-e așa un fel de jenă, iar în al doilea rând, se uită la ceas, era aproape ora unu, nu am timp.

Ușile ascensorului se deschiseră cu zgomot. Se aflau la parter.

— Și ce facem? întrebă încurcat maiorul.

— Mă duc după un alt criminal la Oradea. Dacă-l găsiți până mâine, arestați-l. Dacă nu-l găsiți, mâine mă întorc!

Maiorul ieși în stradă convins că Dragomir era nițel obosit...

XXXI

Nu purtase de multă vreme pistolul la el. Îl dosise sub haină, între brațul stâng și corp. Îl stânjenea. Avea impresia că se vede prin haină, că un ochi atent își dă imediat seama ce se ascunde acolo. Nu era nici frig, nici cald, nici soare. Era o vreme șubredă, incertă. Evita să-și mai facă planuri. În meseria lui, planurile se potriveau rar cu socoteala din târg; ori le depășea viața, ori erau valabile numai în parte. Intră la Moca, unde avea întâlnire cu Palade. Se duse direct la bar, ceru o cafea și se așază la o masă mică, într-un colț, în așa fel încât să vadă cât mai mult din local. Din instinct proceda astfel. Acum nu urmărea nimic, intrase ca orice client obișnuit și totuși se pomeni cercetând lumea din bar. Îl jena brațul, îi amorțea. Totul fusese ca un vis. Un vis urât. Nu-i venea să creadă că a fost față-n față cu moartea, că viața lui a depins de o fracțiune de secundă, că, datorită grabei și bradului prin care a tras, criminalul n-a ochit bine. „Cu moartea, între patru ochi! gândi el. Ce titlu de roman!” Gustă înfiorat din cafea. „O clipă eu și ea, ne-am privit în ochi, ne-am înfruntat. Destinul și șansa au fost de partea mea. Cine știe ce urmează? Ce va fi acolo?

Dacă m-ar fi nimerit, nu aveam timp nici să înțeleg că mor, să-mi dau seama cum și de ce. Ceea ce-l uimea mai mult, era starea lui de liniște, de calm. Nu-l ura pe cel ce voise să-l omoare, nu simțea dorința de a-l ucide, de a se răzbuna. Îl stăpânea doar o imensă silă, un profund dezgust... Pistolul îl incomoda și-l neliniștea. Niciodată în cariera lui, nu trăsese asupra unui om. Se gândea cum ar trage și un fior de gheață îi străbătu șira spinării. Dragoste intră în local, dar în ușă mai discută un timp cu cineva de afară pe care îl salută făcând semn cu două degete ridicate. Închise ușa și observându-l pe căpitan se duse la masa lui. Era cam făcut. Ochii îi sticleau.

— Ia loc și ține-mi de urât, zise Dragomir.

— Oricui și oricând țin de urât, cu o condiție: în cârciumă!

— Aici e cofetărie!

— Da, dar se dă de băut. Te superi dacă beau unu' mic?

— Te rog... Dragomir surâse îngăduitor; cunoștea refrenul.

— Da bei și tu unu'?! Unu' mic?

— Nu. Mulțumesc.

— Mă supăr!

— Sunt cu mașina. Imposibil.

— Sanchi. Cine te controlează pe tine?! Două mici, tipă el cam nepolíticos către ospătară.

Se auzi o mașină, ambalată la maximum, de către un șofer prea grăbit sau prea nervos, apoi o pornire în plină viteză. Cauciucurile scârțâiră pe asfalt.

— Una mică poți bea liniștit.

— Nu beau, protestă căpitanul. Sunt cu mașina, ți-am mai spus.

— Te superi dacă le beau eu pe amândouă?!

Dragomir își aprinse o țigară. Pe fața lui se furișă o umbră de amărăciune. În clipa când ospătărița puse tava pe masă, Mișu goli dintr-o înghițitură primul pahar.

— Păcat că bei atât, Mișule, oftă Dragomir. Mă întreb de ce-o faci?

— Îți spun: fiindcă sunt prea talentat.

— Cu tot talentul tău, din pricina paharului, nu ești nicăieri. Nici șef de secție, nici în colegiu, nici redactor sau reporter special...

— Ai dreptate. Vrei să-ți spun un secret? În caseta aia, unde e trecut colegiul de redacție, sunt șapte nume, dar niciun gazetar! D-aia sufăr și beau, fiindcă ei mă corectează pe mine, îmi dau sfaturi, mă educă. Și eu nu mă las! Mișu Dragoste se posomorî brusc și întrebă cu alt glas:

— Ce-i cu Eva, vreau să zic ce știi, cine a omorât-o?!

— Mâine seară îți spun.

— Mâine! Acum nu poți? Te rog mult, Sandule!?

— Încă nu sunt sigur. Până mâine seară nu mai e mult... O să aflu, dar nu știu la ce o să-ți folosească.

— Mă rog, zise istovit și indispus, Dragoste. Și se uită la ceas grăbit.

— Ai vreo întâlnire?!

— Nu. Beau de obicei în timpul serviciului. Mai am doar o oră. Noroc.

— Cine era individul cu care ai vorbit?

— A, un fost pușcăriaș, am scris despre el, mi-a dat telefon și mi-a promis că mă bate măr, că mă omoară...

— Și?!

— Ai fi vrut tu să te distrezi pe seama mea acum, da' nu ține. Am băut un coniac împreună, ne salutăm și cu asta basta.

— Cum îl cheamă?

— Varga. Gheorghe Varga!

— Parcă am mai auzit numele asta, făcu nepăsător Dragomir, dar nu știu când și unde...

— E client de-al vostru, de-al miliției... A fost la pușcărie, se ocupă de femei, de afaceri. E dubios, ce mai. O cunoaște și pe Eva.

— Serios?

— I-am văzut eu prin oraș, plimbându-se. Am și înjurat-o pe nenorocită că umblă și cu pușcăriași.

— Când ai văzut-o?

— De vreo săptămână, poate mai demult. Dar am

văzut-o cu el, sută la sută.

— Și ce face Varga acum? insistă Dragomir.

— Căuta un cunoscut. Nu-i erau boii acasă. Era încruntat, furios, nervos. Naiba știe ce are... M-a întrebat dacă cunosc Oradea. Îl interesa unde vine strada Republicii!

Dragomir fluieră încântat ca în fața unei descoperiri. Și era un element nou, important în ancheta lui: Laura locuia pe strada Republicii. „Nu cumva se duce Varga să-și petreacă revelionul la Viena? Trebuie să pun în gardă vama și grănicerii. Într-un fel, nu e rău ca ne ducem toți la Oradea. O să ne întâlnim toți acolo. Va, fi ca un bal de cunoștință. Și eu eram supărat pe Pericle, că n-a fost în stare să-mi spună nimic exact din ceea ce a discutat Macarov cu Varga la baia de aburi. Deci, tot au pus la cale ceva... Cum arată Varga?! își reproșă faptul că nu deschisese ochii la timp, să rețină figura, fizionomia celui pe care-l căuta. Oricum, tot ne întâlnim noi. Stănciulescu poate înnebuni căutând... Poate îl aduc eu...”

— Ce faci, mă lași singur? îl mustră Dragoste. Unde ești plecat?

— Departe, surise vag căpitanul.

*

Locotenentul Palade îl găsi pe căpitan singur, abătut, lângă ceașca de cafea goală. Încântat, ca și cum ar fi

deținut un mare secret, scoase din mapă niște fotografii, le arată căpitanului și vorbi plin de importanță:

— Surducu, de la laborator, zice să vă uitați atent la astea două fotografii. În praful de pe o comodă și de pe masă a rămas urma unei mâini stângi la care-i lipsesc două degete: arătătorul și degetul mare. Amprente nu au fost, ceea ce înseamnă că omul a lucrat cu mănuși. Interesant este că lipsesc două degete, când, normal, urma lor ar trebui să apară. Sau e un truc, să ne inducă în eroare?!

Dragomir se uită minute în șir la fotografii, din diverse unghiuri, apoi spuse:

— Nu e un truc, mai degrabă o greșeală. Altceva mai ai să-mi raportezi?

— Da. Ne așteaptă maiorul Spânu la Oradea. Cei de acolo au fost informați. Ordinul este ca să supraveghem casa Laurei până dimineață cel mai târziu. Cei de acolo o țin sub urmărire de azi-dimineață.

— Ai armă?

— Am. A dat ordin șeful să ne ducem înarmați. E supărat foc pe tine.

— A aflat?

— Firește, de la nu știu ce medic de la urgență...

— Nenorocit târg, totul se aude! Nu poți tuși, că știe toată lumea. Ce-a mai zis?

— Că buruiana rea nu pierde niciodată!

— Bine că șeful nu și-a pierdut umorul.

— Mai am să vă raportez ceva: Pericle vă roagă să-i trimiteți o ilustrată, o felicitare din Oradea. Zice că lui nu-i scrie nimeni, niciodată. Vin sărbătorile...

— Adu-mi tu aminte, Palade, să-i scriu o ilustrată.

După ce se urcară în mașină și porniră, Palade întrebă cu oarecare reținere:

— De ce a tras în dumneavoastră, tovarășe căpitan? De unde atâta curaj?

— Nu știu. Sper să aflu.

— Are armă?!

— Asta știu! Și că a fost cu mașina lui știu.

— Serios?! se miră Palade. De unde știți?

— După ce m-a pansat doctorul, îți închipui și tu, că nu am mai avut somn. Am băut un coniac mare, iar spre miezul nopții, m-am dus la Tedy acasă.

— Iar în gura lupului, râse Palade.

— Mașina lui era, ca de obicei, parcată în stradă. Asta m-a bucurat. Motorul era cald, nu se răcise. Am măsurat distanțele dintre roți și dintre cureaua aia care spânzură. Nu mai am niciun dubiu: a fost cu mașina lui. Cât privește arma, faptele îmi sunt și mai clare. El a avut o armă de vânătoare Saint-Étienne... O are de zeci de ani. Ei bine, cu ea a tras, apoi a aruncat-o într-o groapă cu apă. Am găsit-o acolo azi-dimineață. Nici n-a trebuit să caut prea mult...

- Ce ați simțit când ați văzut-o?
- Nimic.

XXXII

La douăzeci de metri de casa medicului Laura Atanasiu, staționa un autoturism Dacia 1100. În mașină, așteptau trei oameni: căpitanul Dragomir la volan, maiorul Spânu, în dreapta, iar locotenentul Palade în spate. Afară ninge. Strada era albă și pustie. Odată cu zăpada, peste oraș cădea grea seara. O seară de sfârșit de decembrie, când oamenii preferă intimitatea căminelor și așteaptă sărbătorile. Dragomir stătea rezemat cu fruntea de geamul ușii și privea oamenii care treceau rar și gârbovi prin ninsoarea somnolentă. Plictisit de așteptare, maiorul fuma. Pe bancheta din spate, Palade moțăia...

— Dacă știam că avem de așteptat atât de mult, luam un tranzistor mic, spuse maiorul. Ne trecea timpul mai ușor... Se uită pe geam: alături se afla clădirea școlii sportive, cufundată în întuneric. Elevii erau în vacanță.

— S-ar putea să nu fie acasă Laura și Tedy? întrebă abia auzit Dragomir.

— Nu există! În mod cert, sunt acasă.

— Se poate, numai că... Nu e nicio mișcare, niciun semn că ar fi!?

— De când au intrat, nu m-am mișcat de aici! Poate dorm!?

— La ora asta?! Ați verificat bine, vila nu mai are o altă ieșire, tovarășe maior? Nu vă supărați că insist.

— Exclus. E singura. Mie mi-e frică de altceva! O să vină? Ceilalți, vreau să zic, pe care-i așteptăm, vor veni?

— Vor veni negreșit... întări Dragomir.

— Aveți ceva la mână?!

— Din când în când, mă supără reumatismul.

— Și pe mine mă chinuie de ani de zile o lombosciatică. E tare păcătoasă...

— Mare, bai, aveți Felixul aici, de ce nu profitați?

— Nu-mi face bine... Prefer Herculaneele...

— Sunt acasă! Priviți!

Dragomir făcu un gest vag cu mâna. La geamurile dinspre stradă ale locuinței Laurei, se aprinsese lumina. Palade auzind parcă prin somn cuvintele căpitanului, se foi pe bancheta din spate. În aceeași clipă, lumina se stinse și vila rămase iar cufundată în întuneric și mister. Se întunecase de-a binelea. Neonul pe străzi nu se aprinsese. Zăpada răspândea o lumină blândă, firavă, sub ferestrele caselor.

— Loc liniștit, stradă retrasă, puțin circulată, vorbi Dragomir. Bine ales locul pentru o întâlnire de afaceri. După o pauză continuă: câți ani de serviciu aveți, tovarășe maior?

— Eu? Mulți, oftă Spânu. Un sfert de veac, la anul, 25 de ani. Nici nu știu cum au trecut. Parcă-s și prea mulți. Dumneata? Oricum, ești mai tânăr!

— Vreo cincisprezece.

— Mulți înainte.

— Uneori, parcă-mi ajung și mie, răspunse melancolic Dragomir. De adunat se adună ei și încă prea repede.

Maiorul scoase la iveală un termos. Deșurubă capacul cu grijă și turnă cafea.

— Strașnică idee, zise căpitanul încântat că avea la îndemână o cafea.

— O cafea și o țigară fac cât o masă bună, adăugă maiorul, în timp ce Dragomir îi întinse două pahare din plastic, precizând:

— Sunt din dotarea mașinii! Cât despre țigări, nu mă dau în vânt, cum se spune, după ele...

Aroma cafelei inundă interiorul mașinii. Băură pe întuneric, în tăcere. Căpitanul porni ștergătoarele parbrizului; se așezase zăpada și nu se mai vedea afară.

— Ies porumbeii, mai mult silabisi cuvintele Dragomir, derutat de întorsătura lucrurilor. În mod normal, Tedy trebuia să-l aștepte pe Gigi Varga, doar el promisese că îi aduce un pachet?!

— Înseamnă că am fost păcăliți, zise îngândurat maiorul.

Macarov și Laura se îndepărtau. El purta pălărie,

haina din piele, ea o blană neagră, de astrahan. Laura îl luă de braț și se strânse parcă lângă umărul lui.

— Propun să plecăm în urma lor, fu de părere maiorul.

Dragomir își freca nervos bărbia. Ce trebuia să facă?! Să rămână sau să plece? Trebuia să decidă rapid.

— Dacă ei pleacă, ceilalți nu mai vin aici, își continuă ideea maiorul. Sau se întâlnesc în altă parte!? E o idee, nu?!

— Palade, fă o plimbare discretă și vezi ce fac dumnealor, unde se duc...

— Dacă intră undeva, într-o casă, într-un restaurant, la un film?!

— Iei un taxi și vii înapoi. Fuga, să nu-i pierzi...

Locotenentul bău cafeaua și ieși. Îl văzură apoi depărtându-se. O mașină mică se apropie neauzit pe zăpada moale, afinită și trecu încet, fără zgomot, aproape fără să lase nicio urmă.

— Ce dracu nu se mai aprinde lumina în stradă? se plânse maiorul.

Întinericul e, uneori, un cadru prielnic infracțiunilor. E o invitație făcută infractorului să ne dea de lucru... Aveți copii?

— Am trei, doi băieți și o fată. Dumneata?

— Sunt burlac.

— În ce mă privește, sunt neapărat pentru viața de

familie. Ai alte bucurii, alte satisfacții, nu-i vorbă și alte greutăți.

— Știți cum e? Căsătoria rezolvă o problemă de viață, pe care însă celibatul nu ți-o pune!

Dragomir privea impacientat întunericul străzii. Nu știa dacă hotărârea de a rămâne era cea mai bună. „Și totuși, încerca el să se autoconvingă, am procedat bine. Palade e cu ei, eu aici, să văd ce se întâmplă. Și dacă stau de pomană?!” Întrebările îl enervau. Se apropia o mașină: în faza mare a farurilor ei se vedea aproape toată strada, pustie. Nu mai treceau nici pietoni, era liniște și zăpadă. Mașina trecu pe lângă ei, nu era Opelul alb pe care-l așteptau.

— Mi se pare că stăm degeaba, zise maiorul nerăbdător.

Dragomir nu răspunse. Continuă să privească urmele lăsate de mașină pe zăpadă și care dispăreau încet și sigur. După o lungă perioadă de tăcere, Dragomir îl întrebă pe maior, care-și aprinsese o altă țigară:

— Întotdeauna fumați atât de mult?

— Din păcate da, recunoscui mahnit Spănu. Tot vreau să mă las, dar nu reușesc, n-am voință. Dumneata nu prea ești mare fumător...

Peste drum, vila Laurei rămânea cufundată în întuneric. Farurile unei mașini care se apropia din sens opus brăzdau întunericul străzii. Nu mai ninge.

Deodată, farurile se stinseră și rămaseră aprinse doar lămpile de poziție. Mașina venea încet. Se opri cam la o sută de pași de locul unde se aflau ei.

Dragomir observă un bărbat coborând și venind pe lângă pereți. Nu distingea marca mașinii. Când trecu prin fața unor geamuri luminate, el observă că necunoscutul purta o șapcă neagră, cu cozoroc și un palton scurt, îmblănit, tip Alain Delon. Necunoscutul traversă strada. Cei doi îl urmăreau în tăcere. Se opri o clipă în fața vilei în care locuia Laura. Apoi intră. Dragomir se uită la ceas: era opt și un sfert.

— Credeți că e unul din cei pe care-i așteptăm?!

— Nu știu, răspunse Dragomir. Mă întreb de ce a oprit atât de departe?! Oprirea asta e suspectă.

— O fi vreo rudă a lui Tedy sau a vecinilor...

— O să vedem. Mai întâi vreau să cercetez mașina, să văd ce marcă e! Facem o plimbare, eu pe partea aceea, dumneavoastră pe asta. O să rămâneți în poarta vilei. Sunteți militar și dacă iese individul îl legitimați. Pentru orice eventualitate. Dacă e Opelul lui Varga îl legitimați neapărat!

Coborâseră. Era plăcut afară și pașii lor mureau în zăpadă. Dragomir își ridică gulerul paltonului. Traversă strada. Mergea încet, scrutând întunericul și liniștea. Sub o poartă, doi îndrăgostiți formau o umbră compactă. „Pe ăștia cum de nu i-am văzut?!” Spănu se

opri lângă vila Laurei. Fuma, ascuns în stânga intrării. Dragomir își continuă drumul și recunoscuse după câțiva pași Opelul alb, cel așteptat. O emoție ușoară puse stăpânire pe el. Pe cealaltă parte, se apropia un om. Parcă fugea. Era Palade. Dragomir pocni ușor din degete și trecu pe celălalt trotuar. Întrebă:

— Ce fac? Cum se simt?

— Cinează împreună la restaurantul Orient, răspunse Palade. Par prea bine dispuși. Cel puțin Laura e de o veselie de-a dreptul caraghioasă. Pe drum, făcea pe copila. A luat zăpadă și a aruncat în el.

— Veselia de adio!

— Săracii!

— Altceva n-ai mai observat?

— Nu. Ce anume?

— Alte persoane cunoscute?

— Nu.

— Pe cine trebuia să văd? întrebă locotenentul.

— Pe Carlo și pe Mario. Sau cel puțin mașina lor!

Se opri în fața casei cu mezanin. Spânul aștepta lipit de perete. Îi spuse în șoaptă căpitanului:

— Nu observați? La Laura în locuință, într-una din camere, e lumină!!

Dragomir se trase doi pași spre carosabil și văzu lumina. Tăceau încurcați. Maiorul își stinse țigara.

— Uite cheile, îi spuse căpitanul locotenentului. Ia

mașina, te duci, vezi ce fac, dacă a mai apărut cineva la masa lor și te întorci. Ne găsești, sper, pe aici pe undeva...

Câteva clipe mai târziu, Dacia 1100 dispăru pe strada pustie. Dragomir și Spânu așteptau în tăcere. Pe stradă s-a aprins apoi lumina fluorescentă!

XXXIII

În întunericul blând al serii de decembrie se auzeau streșinile murmurând sub zăpezi. Cei doi ezitau: să intre sau nu? O detunătură violentă fulgeră liniștea. Dragomir se lipi de perete, vrând parcă să se ferească de următorul foc. Indiscutabil, cineva trăsese cu o armă. Se așternu liniștea, o liniște neverosimilă: nicio ușă, niciun țipăt, nicio mișcare nu se auzea, ca și cum toată vila, cu parter și etaj, ar fi fost pustie.

— Mergem, zise Dragomir și porni cu mâna încleștată pe pistol. N-ar trebui să veniți, nu aveți armă, adăugă în șoaptă, întorcându-se către maior.

— Ajunge una. Luați-o înainte, vă urmez.

Poarta scârțâi încet. În gang, era întuneric. Dragomir se furișă pe lângă perete, în vârful picioarelor; urcă trei trepte în stânga și ajunse pe un palier; ardea doar becul de la etaj, care răspândea până jos o umbră de lumină. Dragomir trecu în dreapta scărilor. Spânu în stânga,

acolo unde scările coborau spre o curte interioară sau o grădină. Răzbătea vag muzica unui casetofon. Apoi, sus, la etaj, se auzi un zgomot metalic, urmat de zgomotul slab al unor pași. Cineva cobora încet, cu pași aproape neauziți. Dragomir își reținu respirația și se lipi de perete. Pașii erau foarte aproape, rari, reținuți, trădând un om nehotărât, un om care asculta și el să se convingă dacă nu-l aude sau nu-l vede cineva. Deodată, pe palierul parterului apăru un om slab, potrivit de statură, cu un palton cam uzat și cam mototolit, în capul gol. Dragomir ascunse pistolul în buzunar, apăsă întrerupătorul și holul se lumineă brusc. Spuse tare „Bună-seara” în clipa în care necunoscutul încercă să fugă. Spănu îi tăie calea. Cuprins de spaimă, necunoscutul ridică mâinile, apoi se sprijini de balustradă. Era palid și avea fruntea plină de broboane de sudoare.

— Ai vreo armă, vreun cuțit? întrebă Dragomir.

— Armă? Eu? N-am nimic.

— Ridică mâinile și întoarce-te cu fața la perete. Necunoscutul se întoarse tremurând. Dragomir îl percheziționează cu grijă; apoi îi ceru să prezinte buletinul.

— Nu-l am, îngăimă necunoscutul. Lăsați-mă să dau un telefon... Se întoarse rapid, ca împins de un resort, vrând să fugă, pe scări, în sus, Dragomir îi reținu brațul și-l trase înapoi.

— Ce aveți cu mine? se plânse necunoscutul. Am venit aici, la un prieten, și i-am găsit apartamentul prădat de hoți... Vreau să anunț miliția!

— Și noi suntem de la miliție.

— Îngrozitor, gemu el și se prăvăli iar peste balustradă. E și un cadavru, duceți-vă și vedeți...

— Mergem împreună, zise căpitanul și-i făcu semn să urce.

— Eu nu vreau să-l mai văd! protestă necunoscutul și se opri.

— Nu ne face greutate, îi ceru Dragomir. Te rog foarte mult!

Grupul urcă la etaj. Necunoscutul în față, aruncând la fiecare treaptă priviri deznădăjduite în urmă, spre Dragomir și Spânu.

— Nu cumva să faci o mișcare greșită, că e de rău, spuse Dragomir, ținând pistolul în mână, făcându-i semn ca el să urce.

„Aseară am avut o surpriză, gândi căpitanul. Așa încât, e bine să mă feresc! A doua oară... Prea multe și prea dese surprize din astea pot dăuna omului”. Necunoscutul se opri în fața unei uși; avea nasul coroiat, buzele vinete, sprâncene groase și aproape unite și respira sacadat și greoi, ca un om care nu are suficient aer.

— E cineva în apartament? întrebă Dragomir.

Necunoscutul negă, făcând doar semn cu capul.

— Ești sigur?

— Da. Nu e decât un cadavru.

Căpitanul deschise ușa și aprinse lumina. Era un hol mare, plăcut, cu o masă și trei scaune de nuiele, cu o oglindă venețiană încadrată într-o frumoasă ramă din fier, cu o mochetă albastră pe jos. Ușile erau vopsite în alb, trei, în fiecare perete câte una. Necunoscutul se opri și arătă cu privirea ușa din stânga. „Acolo!” preciză el abia auzit. Și rămase pe loc, încremenit. Dragomir deschise ușa cu grijă, apăsând clanța doar cu un deget, să nu deterioreze eventualele amprente. Pe un covor imens, de culoarea muștarului, zăcea trupul fără viață al unui bărbat. Era căzut pe spate, cu gura căscată, plină de sânge, cu țeasta dreaptă zdrobită. Șapca se rostogolise sub masă. În mâna dreaptă, avea un pistol, pe care degetele nu-l țineau cu prea multă convingere.

Dragomir rămase mut în fața priveliștii. Cercetă cadavrul și încăperea. Spănu privea din hol, avându-l alături pe individul care voise să fugă. Căpitanul reveni în hol și-l întrebă pe necunoscut:

— N-ai niciun act la dumneata, nicio legitimație? Cum te numești?

— Horia Ducă. Am doar un carnet C.E.C. Îl scoase din buzunar și i-l întinse căpitanului. Apoi continuă: când am intrat aici și l-am văzut împușcat, am înlemnit.

Tocmai voiam să fug la miliție, când am dat peste dumneavoastră.

— Era mai simplu să fi dat un telefon. Uite-l, era la doi pași de dumneata.

— De zăpăcit ce eram, am și uitat de el... L-am văzut doar de atâtea ori, ba chiar am vorbit de aici...

— De ce ai coborât atât de încet scările?

— Îmi era frică. Tremuram...

— De cine? Și de ce?

— Când am intrat și am ajuns în hol, am auzit în grădină pașii unui om care fugea...

— Spune-mi, acum, tot de frică minți? Nu te-am poftit să șezi.

— Mă rog, sunt amețit... Mi-e...

— Cine e individul împușcat, cum îl cheamă?

— Nu știu, nu-l cunosc.

— Gândește-te bine, poate îți amintești, zise căpitanul cu o amenințare sau poate numai cu silă în voce și trecu în sufragerie. Cu un genunchi așezat pe covor, aplecat deasupra cadavrului, îl cercetă atent. Observă mai întâi că degetele de la mâna stângă erau vizibil îngălbenite de tutun. La picioare, se făcuse o pată cât palma de apă topită din zăpada de pe pantofi. Pe obrazul drept, victima avea o cicatrice. Căută în buzunarele paltonului, cu grijă, să nu miște cadavrul; în cel stâng, găsi un pachet de țigări, bricheta și cheile de la mașină.

Din buzunarul interior al vestonului, scoase un port-act albastru din plastic. În el se afla un buletin șifonat și soios. Citi numele posesorului, era al lui Gheorghe Varga. Privi cadavrul cu o tristețe amestecată cu uimire și regret. „Dacă-l arestam, scăpa cu viață. Ghinionul lui...” Se gândi dezamăgit la Nicolae Panduru. „Ce curios a sfârșit-o și Varga, exact ca bătrânul Panduru...”

— Aș vrea să plec, se rugă Horia Ducă, când căpitanul reveni în hol. Sunt grăbit... Eu n-am nimic cu... povestea asta.

— Poate mai avem totuși nevoie de dumneata... Așa că trebuie să rămâi. Cel puțin să nu ne fie urât singuri!

— Mă puteți chema mâine, poimâine, oricând...

— Pe cine să chem?

— Pe mine!

— Dar știu eu cine sunteți? Nu aveți acte!

— Nu pot să suport, insistă Ducă, rugător, alarmat, privind cu groază în jur. Mi-e rău... Cadavrul... Nu-s obișnuit...

— Treceți, tovarășe maior în cameră, și o arăta pe aceea în care se afla cadavrul. Poate își aduce aminte mai ușor ce s-a petrecut între ei. Să stea însă pe un scaun, după ușă, să nu avem prea multe urme pe covor.

Dragomir ieși pe palier. Îl străbătu cu pași rari. Se vedeau câteva urme de apă până la ușa Laurei. Cei ce veniseră, avuseseră zăpadă pe încălțăminte. Urmele

ude, care se uscau, se vedeau rare și pe scări. Urcă spre pod. Pe treapta a patra, văzu o urmă de călcâi, zimțată, care se usca. „Deci, încă o urmă a unei persoane care a urcat”. Instinctiv, duse mâna în buzunar, la pistol. Urcă precaut. Ușa de la pod era închisă. Se întoarse. La jumătatea scărilor, se afla o platformă și o fereastră cu geam mat. Pe palier, sub fereastră, descoperi o urmă mare, semn că acolo stătuse cineva mai mult. Cercetă geamul care închidea casa scărilor. „Cine și de ce s-a oprit aici? A privit undeva?” Trase închizătorul și deschise geamul. Se uită afară, dar din pricina întunericului nu văzu nimic. Observă doar un grilaj de fier, cam la două palme distanță de geamul mat. Un grilaj de protecție. Sub geam, pe palier, urma era clară încă și tot aceeași, adică una zimțată. Din nou își scoase capul în afară, prin fereastra deschisă, peste grilaj. Observă ceva alb în dreapta. Crezu că e zăpadă. Pipăi și descoperi o pungă de nylon. O apucă doar cu două degete și o aduse în casa scărilor, la lumină. O pungă de plastic. Înăuntru se aflau trei cutii de Alba-lux. Își aminti cum, în urmă cu mai bine de o săptămână, urmărindu-l pe Mario, în biserică, descoperise și atunci o pungă! Mario intrase în biserică cu mâinile în buzunare, se rugase atât de fierbinte, îngenunchease într-o bancă, lângă Eva, iar la plecare, ducea cu el o pungă de nylon. „Deci, acesta e misterul! Atunci,

ingenios și sigur, Mario și Eva m-au dus. Cine își putea imagina că în biserică, atât de neașteptat și de simplu, între credincioși care erau mai mult în cer decât pe pământ, ei și-au schimbat marfa în deplină siguranță și sub nasul meu? E adevărat, nu m-am prins, dar Eva a murit... Victoria ei subtilă, de atunci, a fost, de fapt, o înfrângere definitivă al cărei tribut a fost propria-i viață. N-a bănuț ce-o așteaptă! Fugind de noi, s-a aruncat în brațele morții. Dacă Macarov joacă aceeași carte?! Italienii au venit și ei? Sau altcineva va prelua inofensivele pungi, cutii cu Alba-lux, încercând să treacă peste graniță în noaptea asta? Iar Macarov îl va urma mâine dimineață!?” Dragomir reveni în apartament. Puse punga pe măsuta de nuielă din hol și o deschise; scoase cutiile de Alba-lux și odată cu ele două mănuși din piele. Spre surprinderea lui, în fundul pungii rămase o grămăjoară de bijuterii: inele, cercei, lăncișoare de aur cu cruciulițe, broșe și brățări. Îi era cald. Își dezbracă haina îmblănită și-o puse în cuier. Trecu pistolul în buzunarul din interior al vestonului, apoi intră în camera unde aștepta Horia Ducă și Spănu.

— Domnule Horia, te-ai liniștit?!

— Eu? N-am de ce. Sunt foarte liniștit. Extrem de liniștit, încerca Horia Ducă să pară cât mai calm și cât mai indiferent.

— Înainte de câteva clipe erai cam palid, tremurai,

domnule Ducă!

— V-am spus: nu suport sângele, cadavrele. Când le văd mi se face rău. De felul meu sunt un om sensibil, fin...

— Uite ce e, zise Dragomir încrucișându-și brațele pe piept și fixându-l cu privirea: trebuie să fim scurți și exacti, adică să discutăm cinstit și deschis. Ce ai căutat aici?

— Am venit să-l văd pe Tedy.

— De unde îl cunoști?!

— De mult, am lucrat împreună.

— Și de ce-l cauți aici și nu acasă?

— Știam că-i face curte doamnei doctor Laura. L-am văzut de dimineață prin oraș, și-am venit să-l întreb dacă nu mă duce acasă. Pe vremea asta, nu e prea plăcut să aștepti o ocazie. Horia Ducă se opri mulțumit că a găsit niște explicații cât de cât logice, plauzibile. Vru să-și aprindă o țigară.

— Te rog foarte mult să nu fumezi, îl opri căpitanul. Apoi se adresă maiorului care stătea la fereastră: fiți amabil tovarășe maior și aruncați o privire prin apartament până când noi stăm de vorbă. Poate găsiți o sacoșă verde, cu o emblemă Adidas pe ea.

Mayorul trecu în hol. Un camion se auzi în stradă înaintând greoi. Dragomir se așeză pe un scaun, aproape de Horia Ducă. Îl rugă politicos:

— Povestește-mi tot ce s-a întâmplat de când ești aici!

— Dacă nu-mi amintesc? replică cu o neașteptată impertinență Ducă.

— Te rog să-ți amintești, să nu mă obligi să-ți amintesc eu!

— Am venit ca într-o plimbare, am văzut lumină din stradă și-am urcat. Ușa era deschisă, întredeschisă; am intrat. Cadavrul era jos, în sânge, așa cum îl vedeți, spuse precipitat Ducă.

— De unde ai văzut cadavrul?

— Din hol.

— Ușa acestei camere era deschisă?

— Evident.

— Dar noi, adineaori, când am intrat, am găsit-o închisă. După câte îmi amintesc, eu am deschis-o! Cum îți explici nepotrivirea?

Horia Ducă înghiți în gol. Făcu ochii mari. Încercă să pareze atacul:

— Eu, poate, nu știu... de spaimă... am închis ușa. În clipele acelea, eram pierdut.

— Dacă găsim amprentele dumitale pe ușă, înseamnă că ai dreptate! Altfel... Să trecem peste acest amănunt. Ai întâlnit pe cineva ieșind, coborând din acest imobil?

— Nu. Pe nimeni.

— Ziceai că a fugit cineva prin grădină?!

— Mi s-a părut. Așa am avut impresia... În spaima

aceea...

— Pare să fie o sinucidere și nu o crimă, zise căpitanul, acceptând, tacit, varianta preferată de Ducă.

— Mă rog... Eu... nu mă pricep... Dar e cu pistolul în mână!

— Tocmai asta mă determină să cred altceva: că nu s-a împușcat, ci că a fost împușcat!

Horia Ducă își scărpină nasul, abătut și nemulțumit.

— Omul ăsta, reluă Dragomir, arătând spre victimă, e stângaci. Toate lucrurile lui sunt în buzunarele de pe partea stângă, degetele îngălbenite de tutun, de asemenea, sunt tot la mâna stângă. Mă întreb, de ce a tras cu dreapta?!

Horia Ducă încercă să-și părăsească locul, ca și cum ar fi vrut să se convingă. Căuta un argument să-l combată pe ofițer.

— Nu putea trage cu mâna stângă în tâmpla dreaptă! Exclus!

— Așa e, aveți dreptate... O fi tras cineva... Cineva care a fugit poate prin grădină, înainte de a sosi eu...

— De acord. E și asta o variantă. Firesc este să căutăm mobilul, să ne întrebăm de ce a tras? De ce a vrut criminalul să-l omoare? Niciun criminal nu ucide așa, din pură plictiseală sau ca să se distreze! În afară de cazul că e un bolnav psihic. Ce zici?

— De ce mă interogați dumneavoastră pe mine? Eu

nu știu nimic. Mă țineți aici, lângă un cadavru, într-o tensiune...

— La începutul acestei discuții, ziceai că ești liniștit?!

— Într-un fel... Horia Ducă începu să-și frece mâinile surescitat.

— Care să fi fost mobilul? Ce crezi, amice?

— Nu mă pricep, am altă meserie...

— Te ajut eu: mobilul a fost jefuirea. Poate bani, poate aur, bijuterii...

Horia Ducă transpira și respira din ce în ce mai greu. Privea mut în pământ. Dragomir ieși în hol și se întoarse cu punga de nylon în care se aflau bijuterii. Întrebă calm:

— Le recunoști?

— Eu? Nu le-am văzut în viața mea.

— Te rog să le mai privești! Poate le recunoști!

— Mă jigniți.

— Am anchetat foarte mulți criminali. Să știi că sunt unii care-și recunosc imediat fapta, o regretă și suferă. Sunt și din acei fără pic de obraz, care o tăgăduiesc, care te mint cu nerușinare, deși tu, ca anchetator, ai în mână toate dovezile faptei lor. Nu-mi plac lașii, meschinii, care plâng. Cerșind o pedeapsă mai ușoară. Nici cei ce mint ca niște copii, atunci când văd că nu mai au nicio șansă. Se amăgesc, își prelungesc agonia. Dragomir lăsă dinadins câteva momente de tăcere. Se auzea cum

Spânu căuta în camera vecină. În acea tăcere grea, bănuitoare, martorul ridică privirea. Parcă ar fi vrut să recunoască, să mărturisească adevărul. Nu mă așteptam, reluă căpitanul, ca dumneata să fii dintreăștia din urmă. Te ascunzi pur și simplu și după umbra dumitale. Ca un iepure! Să trecem în hol, să poți fuma.

Paralizat de neputință și teamă, Horia Ducă ieși în hol, aprinse o țigară și se așeză pe un scaun din nuiele. Fumul îl răcorea, îl liniștea.

— Domnule căpitan, începu el, cu o voce tărăgănată și umilă, altul este adevărul. Am venit cu Gigi Varga. Suntem prieteni. Aici, ne-am certat, a vrut să tragă în mine, l-am lovit cu genunchiul jos, i-am luat pistolul și am tras eu, în timp ce el încă se mai împotriva. M-am apărat, n-am avut încotro.

— De ce v-ați certat? întrebă răbdător Dragomir.

— E vorba de un șantaj. Macarov ne-a luat pe un preț de nimic bijuterii, aur, ne-a promis că ne plătește. Am descoperit ieri, că dumnealui vrea să fugă în străinătate. Indignați, am hotărât să ne răzbunăm. Mișelia lui n-are margini. Când am ajuns să împărțim prada, cum se întâmplă de foarte multe ori, între noi s-au ivit divergențe. Ne-am luat la harță, gata să ne ucidem.

— Ați și ucis!

— Asta e adevărul. Numai că am fost silit s-o fac.

— Deci, cu alte cuvinte, ne-am apropia binișor de

legitima apărare.

— Asta a și fost. Nimic mai mult. Horia Ducă vorbea mai ușor, mai cursiv, doar fața i se roșise tare și roșeața urcă până sub perciunii groși și lați până în vârful nasului său coroiat.

— Ați intrat deodată în clădire?

— Bineînțeles. Nici acum nu mă credeți?!

— Nu!

— Cum? Horia Ducă tremura, privirea lui implora îngăduință.

— Nu te cred, pentru că nu e bine, faptele nu se potrivesc.

— Adică?!

— Dumneata n-ai intrat odată cu Varga în clădire. Ați venit pe rând!

— Nu. Deodată! Pe cinstea mea...

Dragomir îl fixă brutal cu privirea. Apoi, spuse scârbit:

— Minți. Minți fără pic de rușine. Varga a intrat singur. Iar dacă zici că te-ai apărat, că a fost o legitimă apărare, de ce ai pus pistolul în mâna lui? Să simulezi o sinucidere?

— Păi... Știți...

— Știu tot! Îmi pierd vremea, fiindcă vreau să te conving că ești vinovat, că ai împușcat un om.

— Dacă e o legitimă apărare și mă acuzați pe

nedrept?! Poate că am lăsat pistolul în mâna lui de frică, de groază...

— Ai o singură șansă, domnule Horia Ducă: să găsec pe pistol amprente dumatle!

— Da. E normal...

— Ar fi normal! Mă tem însă că dumneata ai șters amprente cu mănua sau cu batista, ba mai mult, le-ai fixat pe cele ale lui Varga. Am dreptate?

— Nu știu, zise răutăcios celălalt privind în pământ.

— Pantofii dumatle zimțați au lăsat urme frumoase, reluă Dragomir. Ele m-au dus la locul unde ai ascuns punga cu bijuterii și niște pachete cu Alba-lux.

Horia Ducă sări brusc în picioare.

— Stai jos, ajunge cu teatru. Ai simulat totul, dar noi eram prea aproape ca să ne păcălești. Mobilul crimei a fost jaful. Sper că ai reținut faptul că avem o crimă, un cadavru, autorul crimei și mobilul ei. Alte nelămuriri le vom limpezi mai târziu.

Dragomir aprinse o țigară și începu să se plimbe prin hol, cu mâinile la spate. În răstimpuri, se auzea în depărtare uruitul monoton al tramvaielor. Horia Ducă plânga. Lacrimi mari îi curgeau pe obraji. Și le ștergea cu batista și icnea.

— Ești un om în toată firea, ce dracu! îl apostrofă jenat, Dragomir. Plângi ca o muiere... Tragi cu arma și apoi plângi!

- Domnule ofițer, vă spun totul așa cum a fost.
- De-o oră pierdem vremea, e și timpul... Unde lucrezi?
- Nicăieri!
- De ce?
- Am fost dat afară de la fabrică. Am avut absențe, multe întârzieri, nu-mi plăcea munca...
- Ce meserie ai?
- Niciuna. Am ocupat tot felul de posturi. Lucram câte două-trei luni și un an, doi, eram pe liber.
- Din ce trăiai?
- Din mici afaceri.
- Afaceri! Crime, șantaj, furt, afaceri!
- Asta putea fi mare de tot!
- De unde știi adresa asta?
- Mi-a dat-o Eva!
- Când?!
- Sâmbătă seara!
- Îți mai amintești unde și la ce oră ai întâlnit-o pe Eva?!

— După ora șapte seara, la bar la Bega. Îmi amintesc exact. Întrebați-mă orice. Îmi vine mai ușor, acum, în situația asta, să vă răspund la întrebări, decât să povestesc eu tot ce știu. N-aș putea păstra un fir logic în povestire...

Horia Ducă își șterse fața cu batista încet și calm, ca

un om care și-a luat o greutate de pe inimă. Se simțea mai ușurat. Presimțise ani de zile că va ajunge aici, dar, de fiecare dată, refuzase să accepte un asemenea deznodământ. Aprinse o altă țigară. Dragomir îl asculta absent. Se gândea la șeful său, la colonel, omul care simțise de la început faptul că era vorba de o gașcă, de o bandă. Căpitanul avea în față al doilea personaj și-l privea cu silă și regret. Dorise atât de mult să afle adevărul dar acum, când infractorii ieșeau unul câte unul din culise, pocăiți și resemnați, el încerca un amar dezgust. Dezgustul și scârba, umbreau satisfacția că descoperise niște infractori periculoși.

— Ai copii? întrebă Dragomir.

— Am.

— Câți?

— Doi. Ducă răspundea încet, rușinat, găsind anevoie cuvintele.

— Unde sunt?

— La mama lor. Am divorțat... Sunt singur...

— Le plătești pensie?

— Când am de unde. Fosta soție e o femeie tare de treabă... Nu-mi cere bani când n-am...

— Sunt mari copiii?

— Băiatul are doisprezece ani, fetița opt.

— Când i-ai văzut ultima dată?

În încăpere se făcu din nou liniște. Ducă stinse țigara

dezamăgit, încurcat. Spuse trist privind în pământ:

— Nu țin minte de când nu i-am văzut. În orice caz, prin vară...

— Ce știi copiii despre dumneata? Ce faci, cine ești, cu ce te ocupi?

— Că sunt bolnav...

Dragomir se așează pe un scaun din nuiiele și întrebă cu reținere și compătimire în voce:

— Ce-ai vrut Horia să faci din viața ta?

Bărbatul cu nas coroiat și mâini roșii ridică neputincios din umeri și tăcu multă vreme.

— Bine, să revenim la ale noastre. Sâmbătă seara, zici că ai văzut-o pe Eva. După ora șapte. Precis!?

— Sută la sută.

— Cum arăta?

— Foarte supărată, întoarsă pe dos...

— De ce?

— Mi-a spus că a avut un scandal cu Tedy, că a vrut să-și bată joc de ea...

— Pe Eva unde ai cunoscut-o?

— În verile trecute, la ștrand.

— I-ai făcut curte?

— Sincer să fiu, am intenționat, dar ea m-a refuzat cu politețe. Era femeie frumoasă, roiau bărbații în jurul ei...

— Cum ai ajuns să intri în afaceri cu Eva?

— Acum un an, ea mi-a oferit niște aur. Îmi ceruse să i-l vând.

— Ea nu-l putea vinde?

— Avea mult și nu se putea expune mereu. A fost o afacere bănoasă, din care ne-am luat partea toți, pe rând... Nu știu de ce, n-am probe, dar sunt convins că a lucrat și atunci pentru Tedy.

— Să revenim la scandal. De ce zici că a vrut Tedy să-și bată joc de Eva? Cum!?

— A amăgit-o, a făcut-o să lucreze pentru el, promițându-i că se vor căsători. A mințit-o. În săptămâna trecută, nu știu de la cine, nu mi-a dezvăluit sursa, Eva a aflat că el pleacă în străinătate, să-și petreacă revelionul, într-o excursie la Viena. El îi spusese Evei că a depus actele lui și ale ei pentru o excursie la Erevan. Cu un ceas mai devreme, Eva a aflat adevărul. Furioasă, lovită în orgoliul ei de femeie, l-a șantajat. Îl avea în mână.

— Cum anume?

— I-a cerut să-i înapoieze 25.000 lei, bani care, zicea Eva, au fost ai ei și să-și retragă actele de la O.J.T., adică să renunțe la excursie. Eva putea să-l denunțe oricând la miliție...

— De ce n-a făcut-o?

— Era un om bun, un om pe care te puteai bizui. Mi-a spus mie, că așa cum el și-a bătut joc de fericirea ei, și

ea vrea să-l vadă nefericit, să nu aibă parte de fericire cu Laura. De asta a și otrăvit-o Tedy. Să scape de ea.

— Ești sigur?

— Tedy e o canalie. Și acum, în ultimul moment, a folosit-o pe Eva în afacerile lui murdare!

— Așa e, făcu pe atotștiutorul Dragomir. Cum s-a ajuns la ele?!

— Într-o zi, Eva m-a oprit pe stradă și m-a întrebat dacă nu-i pot face rost de morfină. Știam că nu ea are nevoie, ci el, Tedy. El îmi vorbise odată, în vară, pe lac. Mă invitase așa, din senin, să facem o plimbare cu barca. Pe urmă, m-am prins: în barcă, puteam discuta orice, fără să ne audă cineva. Nu știa că o cunosc pe Eva. Mi-a spus că o femeie bine mă va căuta la timpul potrivit, dându-se drept verișoara mea. Și m-a căutat Eva, acum, în decembrie. Noi, în oraș, ne făceam că nu ne cunoaștem. Asta din motive strategice, de precauție...

— Sâmbătă seara cât ai stat cu Eva?

— Până aproape la ora opt și jumătate.

— A avut ea vreo întâlnire?

— Nu ea. Eu am avut!

— Unde, cu cine?

— Cu o prietenă.

— Ai plecat împreună cu Eva de la bar?

— Nu. Eva a oprit un taxi, eu am rămas...

— Se grăbea undeva?

— Acasă. A zis că nu vrea să scape serialul. Era sâmbătă seara...

— Ați băut ceva?

— Da. Vodcă. Vreo trei vodci mari. Mai exact... O clipă... 250 de grame.

— Bea așa mult, Eva?!

— În ultima vreme, da; bea mult. Atunci seara, tot timpul avea lacrimi în ochi. A vrut chiar să mai bea. Eu am oprit-o.

— S-a întâlnit în seara aceea cu Macarov?

— Da. Cel puțin așa mi-a spus.

— Avea o sacoșă la ea?

— Nu. Doar o poșetă mică neagră.

— Cum era îmbrăcată? Ce purta?

— Haina din blană de jder.

„Așa e bine”, acceptă Dragomir, amintindu-și declarația doamnei Diaconu, care precizase că Eva sosise acasă după șase și era în haină maro din piele și avea o sacoșă... „didas”. Pe fața lui se furișă un zâmbet scurt. Horia Ducă tăcu stânjenit. Căpitanul continuă, înmuind încet, între degete, o țigară:

— Aici, cum ați ajuns?

— E ceva mai complicat. Trebuie să vă spun că eu îi făcusem rost de ceva marfă Evei, la începutul acestei luni.

— De unde?

— De la Gigi Varga.

— El de unde o avea?

— Asta nu mai știu. El ne-ar fi putut spune... dacă...

Reveni maiorul Spânu care spuse dezolat:

— În toată casa, nu e nici urmă de sacoșă. Niciun fel de sacoșă. Am să merg, dincolo, poate ne sună cineva la telefon. Ce număr are telefonul? Se uită și-l citi cu voce tare: 22601. Dacă e ceva vă sun. Maiorul ieși.

— Câți bani ați luat pe morfina aceea? reluă Dragomir discuția.

— Nimic. M-a anunțat Eva că italienii, cărora le-a plasat-o, n-au vrut să onoreze marfa, până n-o supun unor probe de laborator, fiindcă au mai fost păcăliți.

— Și? Au supus-o?

— Nu știu. Cert e că n-am primit niciun ban.

— Ați mai continuat afacerea?

— Ei da, eu nu!

— De ce? Ai renunțat așa de ușor?

— Da de unde, m-au pus ei pe liber. Gigi Varga m-a urmărit, a văzut cui plasez marfa, e vorba de Eva, și, într-o zi, a acostat-o pe stradă. S-au înțeles să renunțe la mine. Și eu am ieșit, astfel, din combinație fără să vreau. M-a supărat lucrătura, dar frica m-a făcut s-o accept. Să tac.

— Când ai aflat că te-au lucrat?

— Sâmbătă când mi-a șoptit Eva adevărul.

— Cum ai ajuns aici?

— Simplu. Am aflat că a murit Eva. Asta m-a revoltat cumplit. Știam cine a asasinul. L-am căutat pe Gigi Varga și i-am explicat că din ceea ce i-a promis Tedy, nu va lua niciun leu. I-au ieșit ochii din orbite și m-a înjurat. I-am spus ce s-a întâmplat cu Eva, ce plan avea Macarov. L-am aruncat pe un bandit asupra celui alt. Din încăierarea lor, voiam să câștig eu. Gigi Varga, ca un dulău leneș, dar gata de harță, a prins momeala, mai ales că pierdea niște bani...

— Ce bani, cam câți?

— Cincizeci de mii de lei. Adică, zece mii de lei pe kilogram. În străinătate, el lua cinci mii de dolari. E o sumă?

— Bun preț. Mă întreb de unde avea Macarov atâția bani?!

— Aiurea; avea!? Aici vine escrocheria. Tedy voia să-i dea un libret C.E.C. La purtător cu 50.000 de lei.

— Asta e doar o presupunere!?

— Nu. O certitudine. Cel puțin așa susținea Eva. C.E.C.-ul era ușor de manevrat, nu bătea la ochi, nu aducea nimănui niciun risc. Dar vine bomba: C.E.C.-ul era fals.

— Fals?!

— E greu de crezut. Tedy a vrut să joace ca un mișel: lua marfa pe un libret C.E.C. Falsificat, pleca la Viena

unde o vindea pe bani buni și mulți, iar noi rămâneam cu buzele umflate.

— Deci, Gigi Varga, aflând toate acestea, reluă mai mult pentru sine căpitanul, a avut o criză, un acces de furie, de ură și s-a repezit pe urmele lui Tedy Macarov.

— Eu pregătisem din umbră această vânătoare. Vă supără dacă vă rog o țigară?!

— Nu, de ce... mormăi Dragomir și-i întinse pachetul.

Horia Ducă o aprinse și trase cu sete. Era mai relaxat, mai indiferent.

— Te-a crezut Gigi Varga, când i-ai povestit toate amănuntele astea?

— Firește.

— Așa pe cuvânt?

— Nu. Am avut un argument hotărâtor. În fața lui n-a mai șovăit deloc.

— Care anume?

— Nu vă dați seama? Nu bănuieți? Imposibil!

— Moartea Evei?

— Dacă știți de ce mă chinuiți cu întrebări?

— Iartă-mă, dar e o deformare profesională.

— E clar că i-am servit argumente prea tari ca el să reziste. I-am și spus: „Voi m-ați scos pe mine din afacere cam fără jenă. Eu, tăcând acum, te lăsam și fără bani și cu libretul fals, cu care intrai la închisoare!” L-am dat gata.

— În cutiile de Alba-lux e morfină?

— Da.

— Cine a adus-o?

— Varga. Gigi Varga! Macarov, precaut, l-a trimis pe el s-o aducă, fără să bănuiască, să viseze, că omul lui de încredere va afla adevărul și va veni să-și plătească polița.

— Ce frumos și precis discutăm, observă Dragomir, oarecum surprins de ceea ce afla. Nu înțeleg de ce ai venit și dumneata? Să ai o parte din pradă? Ar fi o explicație logică. Rămâne însă fără sens crima?

Horia Ducă își îndreptă ținuta și tuși ușor. Tăcu, își adună gândurile. Răspunse apoi cu aceeași surprinzătoare sinceritate și liniște:

— Aveam și eu de plătit niște polițe. Una lui Varga și una lui Tedy. N-am fost suficient de inspirat, de inteligent și, de aceea, iată-mă în mâinile dumneavoastră. I-am aruncat pe ei, unul asupra celuilalt, să mă răzbun. Bănuiam că Macarov e urmărit, nu mi-am închipuit însă că și Varga e urmărit! Dacă știam, era el viu și în mâinile dumneavoastră, iar eu liber, nevinovat.

— De ce voiai să te răzbuni?

— Pe Macarov pentru crimă, pentru că a luat viața acelei fete minunate, pentru că m-a exclus din combinație și m-a mințit. Tăcu. Își privi îndelung și

contrariat mâinile cu care săvârșise crima.

— Cu Varga ce ai avut?

Horia Ducă ridică privirea zăpăcit.

— Ce ați întrebat?

— Pe Varga de ce ai vrut să te răzbuni?

— Interesează și asta?!

— Firește. Chiar te rog!

— Ciudat, domnule căpitan. N-am mai întâlnit un asemenea om...

— Ce e atât de ciudat?

— Că vă interesează și lucrurile care țin de om, de inima lui și mai puțin de dosarul faptelor sale. Lucru rar...

— Infractor ești abia de o oră. Până aici, ai străbătut un drum lung. Drumul de la om la infractor. Mă interesează cine ți-a deschis și de ce acest drum? Cum l-ai străbătut?

Horia Ducă oftă îndurerat. Își frământa batista în mâini.

— În mine mai există oare ceva, o fărâmbă din ceea ce se cheamă om?! Întrebă tulburat criminalul. Mi-am lăsat soția, copiii, părinții... Am devenit un fel de pasăre răpitoare, care stă ziua ascunsă, speriată de lumină, iar seara, iese să-și caute prada. De ani de zile, trăiesc din afaceri murdare, în lene și singurătate. De asta am venit aici, să mă răzbun pe Varga. Într-un fel, el a făcut din

mine, un infractor. El m-a vândut ca un Iuda. Acum opt ani, după ce mi s-a născut fetița, lucram la un laborator ca tehnician. Gigi Varga era pe liber. Mă lua mereu cu el, seara, la câte o țuică, la un coniac, la o bere. Așa încep mai toate relele... Într-o zi mi-a dat să vând un inel din aur. Am câștigat vreo trei sute. După vreo două săptămâni, mi-a dat patru verighete. Câștigam ceva bani, soția nu știa de ei, îi cheltuiam prin restaurante. Nu știam că Varga cumpăra verighete de la magazin, le primea pe sub mână, avea oameni, și-mi cerea mie să le vând mai scump. N-am știut asta. Pe urmă, a intrat în afaceri cu un turc. El aducea aur, eu și Varga îl vindeam. Într-o vară, l-am așteptat împreună pe turc la aeroport. Mi-a spus că e un amic al lui, că s-au cunoscut la mare și că turcul vine în interes de serviciu la noi în țară. Până când a venit avionul, am băut câte o cafea. Eram omul cel mai liniștit de pe pământ. Habar nu aveam ce urma. A sosit turcul, Gigi Varga a vorbit ceva cu el în italiană, n-am înțeles ce. Turcului îi fusese cam rău, vomase în avion și s-a dus la toaletă. Până când s-a reîntors, Gigi mi-a șoptit să mă duc și eu la toaletă, după ce ei pleacă și, după ce mă asigur că nu-s urmărit, să caut în rezervorul cu apă, unde voi găsi o pungă de nylon cu o franzelă. Am găsit punga acolo, am pus-o în sacoșă și-am pornit spre casă cu autobuzul. El cu turcul au luat un taxi. Am trecut de câteva ori podurile de peste râu,

apoi m-am dus, după cum mi-a cerut el, acasă și am pus frânzela într-o oală de pământ, în care făcea nevastă-mea sarmale. L-am văzut eu că era cam neliniștit, dar nu mi-am dat seama că am fost urmăriți. Cei de la vamă l-au lăsat prea ușor pe turc, dinadins. Gigi s-a dus direct la miliție și m-a turnat. Au găsit aurul în oala aceea. M-au arestat. Eu am fost condamnat la cinci ani, am făcut aproape doi, iar el a... Scăpat!

— Ai ieșit din pușcărie, zise Dragomir cu amărăciune în glas și te-ai reîmprietenit cu cel ce te-a vândut. Cu trădătorul tău. Asta nu o mai pot pricepe...

— Ce nu fac oamenii pătați, vicioși, bolnavi, ca noi?! Iată de ce am vrut să mă răzbun pe Varga. Nici eu nu-s mai om, nu mai am familie, el e mort. Ce-am făcut?

— Bine, dar ce ai vrut?

— Plănuisem eu ceva mai frumos. Aș fi dorit ca Varga să dea peste Tedy, să se răfuiască între ei. Din păcate, laș ori poate prevăzător, Gigi Varga a așteptat până când Tedy a plecat de acasă.

— Bine, și?

— Am fost nevoit să-l împușc eu. Nu puteam să-l las să plece bogat și vesel. Am mizat pe ceva și am greșit. Am greșit nu din vina mea, ci din aceea a lui Macarov.

— De ce?

— Dacă el nu-și făcea acte pentru Viena, nu era urmărit, iar dumneavoastră nu-i supravegheați

locuința. Mă ascunsesem de dimineață în pivniță. Știam că Gigi va veni.

— Așa e, zâmbi trist Dragomir. N-ai putut să dispari la timp, să-l lași pe Macarov cu un cadavru în casă!

— Asta a fost jocul meu care m-a trădat.

— O să stai poate cu Macarov împreună, o să vă țineți de urât...

— Nu, nu, n-aș vrea pentru nimic în lume. E o canalie. Îl urăsc... Aș fi vrut să-l văd cum scăpa de cadavru!

Dragomir se uită la ceas. Spuse:

— Mâine seară ar fi fost la Viena, iar cadavrul rămânea aici!

— Vă înșelați amarnic, ripostă cu nonșalanță Horia Ducă. Anunțam miliția de la un telefon public, că am auzit focuri de armă în timp ce treceam pe sub geam... Luam eu marfa și aurul...

— Bogățiile-s amăgitoare, Horia. Lenea și fraudă nu te pot duce decât în pușcărie.

— N-am avut noroc.

— Ca să ai noroc, trebuie mai întâi să ai minte!

Sună telefonul. Căpitanul ridică receptorul. Auzi vocea lui Spânu, reținută, sigură. Locotenentul îi raportase că Macarov a ieșit numai în haină și a urcat într-un taxi. Taxiul a plecat spre vila Laurei, cel puțin așa părea. Închise telefonul și-l întreabă pe Horia Ducă:

— Unde se aflau cutiile cu Alba-lux?

— În camera de baie, e un dulăpior din lemn, într-o nișă, chiar deasupra vanei.

Dragomir duse cutiile cu Alba-lux, în baie, unde-i indicase infractorul. Punga de nylon cu aurul o luă și o trecu în camera unde se afla cadavrul. Horia Ducă îl urmă. Ocupă locul arătat pe același scaun, după ușa, unde mai șezuse. Dragomir stinse lumina.

— Ce faceți? se sperie Ducă.

— Ți-e frică?

— Nu e deloc plăcut pe întuneric, cu un cadavru în casă.

— E prietenul dumitale, zise răutăcios căpitanul. Și deschise ușa de la hol, unde rămăsese lumina aprinsă.

— De ce ați stins-o?

— Mi se pare că vine Macarov. Nu cumva să faci prostii, că ajungi lângă Gigi Varga. Mai rămâne însă un lucru nelămurit.

— Care? Acum, nu mai am absolut nimic de ascuns.

— Pistolul!

— Ce-i cu el?

— De unde îl ai?

— E o mică poveste și cu el... Un Browning vechi, nenorocit...

— Da, da, dar ucide!

— La țară, am avut o casă, în care au trăit bătrânii. Casa am vândut-o. În curte, mai era și o bucătărie de

vară, pe care am demolat-o. Am vândut lemnăria unuia care și-a făcut o cabană. Ei bine, în podul bucătăriei de vară, sub o grinda, într-o pâslă, în hârtie cerată, am găsit acest pistol cu un singur cartuș pe țeavă. Tata îl găsisese după război și-l ascunsese.

— Ar fi trebuit să-l anunți!

— Cum? Cine mă credea? Am fost condamnat și mi-a fost frică. De mult, voiam să folosesc cartușul de pe țeavă, dar nu mi s-a ivit o ocazie bună...

Reveni maiorul Spânu. Fugise și respira greu.

— Rămâneți cu Horia Ducă, îi e frică pe întuneric, deși cadavrele nu fac nimănui niciun rău. Nu cumva să aprindeți lumina. Dragomir trecu în hol, închise ușa ce dădea pe palier răsucind butonul yalei și intră în bucătărie.

XXXIV

Mirosea plăcut a coniac fin și a cafea. Rămase în picioare, lângă fereastră. Privea de-a lungul străzii pustii, luminată doar de câteva lămpi fluorescente. Îl dureau stomacul. În ziua aceea, băuse doar o ceașcă cu lapte și mâncase două felii de franzelă cu unt, la micul dejun. Se văzu lumina farurilor unei mașini ce se apropia. Pe partea opusă, la vreo zece metri depărtare,

opri un Moskvici²². Nu era taxiul pe care-l aștepta. „Să fi greșit Palade?! Imposibil!” Din vechiul Moskvici nu coborî nimeni. Lămpile de poziție rămaseră aprinse, iar șoferul nemișcat la volan. Dragomir încercă zadarnic să distingă chipul omului de la volan. Era ora zece și zece. Stânjeniți de mașina care se oprise prea aproape de ei, niște îndrăgostiți se îndepărtară spre colțul străzii, aranjându-și hainele, fularele, părul... „Îl aștept pe omul care a tras în mine!” De data aceasta avea pistolul la el, îl ținea strâns în mână și aștepta. Răzbătea vag în noapte zgomotul monoton al unui avion care zbura la mare înălțime. Din cealaltă parte a străzii, se apropie o altă mașină. Apăru un taxi care se opri chiar sub fereastră. Câteva secunde mai târziu, cineva coborî și trânti ușa cu zgomot. Dragomir se duse lângă ușa. Un nod i se împotmoli în gât. Auzi apoi, din ce în ce mai clar, mai aproape, pașii lui Macarov. Yala se răsuci de două ori, țăcăni metalic, ușa se deschise, auzi întrerupătorul electric din hol; pași grăbiți pieriră pe covoarele moi, groase din dormitor. „Macarov se grăbește!” Dragomir ieși în hol și se așeză pe un scaun din nuiele, într-o poziție comodă, ca un om care așteaptă de mult și în liniște. Mâna dreaptă o ținea în buzunar, pe pistol.

²² Moskvitch a fost o marcă auto sovietică / rusă produsă de AZLK din 1946 până în 1991 și de OAO Moskvitch din 1991 până în 2001.

De data aceasta era precaut; își luase toate măsurile de apărare. Ușa de la baie fu trântită cu zgomot. Cu o pungă de plastic în mână Macarov pătrunse în hol. Se opri brusc ca și cum s-ar fi lovit de un perete imaginar. Chipul lui se transfigură; ochii i se măriră caraghios, gata să iasă din orbite, sprâncenele i se arcuiră brutal, până sub fruntea încordată, ridată, pe care apărea sudoarea rece a groazei.

— Bună seara, domnule Macarov! Aveți un privilegiu unic pentru un muritor: vă întâlniți și puteți sta chiar de vorbă cu un om care a murit!

Incapabil să se reculeagă, Macarov tăcea, străduindu-se să-și mascheze uimirea și tremurul bărbiei.

— Vă rog să ședeți, poate vă veți simți ceva mai bine.

Spaima, uluirea lui Macarov se transformau încet în ură, în revoltă, în groază. Strânse pumnii, căută ceva în jur, gemu, ar fi vrut să se repeadă asupra omului din fața sa, să-l lovească în cap, să-l distrugă... Înțelese că e prea târziu, că momentul nu era prielnic. Îl durea și mai mult ca înainte faptul că bărbatul din fața lui trăia. Totuși trăia. Spuse cu gura încleștată de ură, printre dinți:

— Ce noroc ai tinere... Puțini au și vor avea asemenea noroc. Negăsind altceva mai bun de făcut, trânti furios ușa de la dormitor, de unde venise, rămânând cu sacoșa în mână. Apoi zbieră:

— Ce cauți aici?!

— Propun să discutăm în liniște, civilizat. Vă voi răspunde atunci la orice întrebare.

— N-am ce să discut cu haimanale care violează domiciliul oamenilor. Cu ce drept ai intrat aici? Cum? Cine te-a adus?

— Vă enervează, vă surprinde prezența mea?! Ce să fac? Am înviat puțin! N-am avut încotro.

— Glumă de prost gust.

— Vina e numai a dumneavoastră, observă malițios căpitanul.

— De ce? Ce vină am? se bâlbâi Tedy.

— Ați tras prost cu arma Saint-Étienne! Așa e când faci o muncă de mântuială: se răzbună!

— Domnule, eu am treabă, vă rog să părăsiți imediat această casă, îi ceru energic și sigur Tedy, încercând să pară stăpân pe situație. Mă puteți căuta mâine, acasă, nu aici. Deschise larg ușa de la hol, invitându-l brutal pe ofițer să plece.

— Inutil. Închideți ușa și luați loc, vă rog. Simțiți-vă ca acasă! îi împinse un scaun din nuiele. Apoi se ridică și închise ușa, spre stupefacția lui Macarov, care începu să țipe:

— La această oră și aici nu stau de vorbă cu dumneata...

— O să ne audă lumea de pe stradă, zise moale

Dragomir și observă că Macarov privește fix o scrumieră de fontă de pe masă, scoase pistolul și se juca încet, aproape plictisit cu el. Acum eu am armă, dar nu voi trage. Dacă voi fi silit, atunci...

— Mă ameninți, mă ameninți! urlă Macarov, vrând dinadins să facă zgomot.

Dragomir se apropie de Macarov surâzând, în timp ce Spânu deschise ușa camerei în care aștepta și veni și el în hol.

Macarov se sprijini de spătarul unui scaun din nuiele. Înțelese că n-are nicio șansă de scăpare. Să fugă? Cum? Să rămână, înseamnă ani de închisoare, o bătrânețe după gratii. Gândul acesta îl cutremură. Hotărî să se apere, să încerce totul, să găsească o soluție, o porțiță de scăpare.

— Am și cutiile astea, nu știu ce e în ele, spuse Dragomir, apropiindu-se de Macarov; îi luă punga doar cu două degete. Oricum pe cutii, se află amprentele dumneavoastră.

Macarov își aprinse un trabuc, foindu-se prin hol. Dragomir își relua locul pe scaun.

— Mă agasezi, stimat domn, vorbi infatuat Tedy. N-am să-ți mai răspund nici unei întrebări. Trebuie să plec, sunt așteptat, așa că îmi pare rău.

Opriți-vă, spuse poruncitor căpitanul. Nu înțelegeți chiar nimic?

- Ce să înțeleg?
- Că nu puteți pleca!?
- De ce? Am să plec. Porni vijelios spre ușă.
- Casa e păzită. Sunteți arestat. Mi s-a telefonat când ați plecat de la bar. De ce a-ți părăsit-o pe Laura?!
- Mă privește!
- Vă rog să ședeți.
- Nu stau și nu accept niciun interogatoriu. Nu ai niciun drept...
- Nici acum nu recunoașteți nimic, după ce ați tras în mine și am scăpat ca prin minune?
- Aiurezi tinere! Ești nelegal intrat în această casă. E un abuz...
- Liniștiți-vă, vine imediat procuratura!
- De ce?
- Să legalizăm toată povestea asta, să nu trăiți cumva cu impresia că e un abuz, că vi se face o nedreptate. Ședeți, vă rog, să discutăm ca oamenii, măcar în acest ultim ceas, în care mai purtați haine de om, nu de infractor.

O paloare crudă schimonosea chipul lui Macarov. Își deschise haina, își scoase cravata și o atârnă în cuierul din spatele ușii. Cu pași grei, șovăitori, reveni la masă și se așază pe scaunul oferit. Stinse trabucul în scrumieră.

- Sper că am voie să beau ceva tare?

— Desigur, dar să văd și eu ce beți, de unde!

Macarov se ridică și trecu în bucătărie. Aprinse lumina. Dragomir îl urmă. Afară, se auzi un claxon, abia atins. Tedy se învârti prin mica bucătărie nehotărât. De două ori, se apropie de geam.

— Cum ați intrat aici?

— Foarte simplu. Ușa era deschisă. Despre asta vom vorbi însă mai târziu...

— De fapt, pentru ce mă urmăriți? Pentru ce mă cercetați? Pot să știu și eu? Am acest drept, nu?!

— Bineînțeles!

— Atunci, răspundeți, gemu Macarov, ca un animal rănit.

— E vorba de o crimă de omor, de o tentativă de crimă de omor și, probabil, de un anume trafic.

— Mă faceți să râd... Mă faceți să râd... Astea sunt visuri, aberații, născociri de om bolnav... Vă dați seama ce afirmați, domnule căpitan? Vă dați seama? E o copilărie, o nebunie toată chestia asta. E ceva inexplicabil, sinistru.

— Răspund pentru tot ceea ce fac.

— Da, da, da, s-ar putea s-o încurci, ești grăbit, te joci prea ușor cu viața oamenilor, cu crimele și cu acuzațiile. Nu uita, îți trebuie probe... Mi se pare că te joci de-a ancheta. Probe, e nevoie de probe.

— Le am!

— Le ai?! De unde?

— Le-am adunat. Cu grijă. Am multe și convingătoare probe pentru toate faptele dumitale. De unde le am? Unele mi le-ai furnizat chiar dumneata, fără să vrei!

— O să fie oricum greu să-mi dovedești vinovăția, chiar dacă eu să zicem, din prostie sau de teamă, aș recunoaște. Dar, deocamdată, nu recunosc nimic.

— Domnule Macarov, apărarea dumneavoastră nu mai are niciun temei, niciun sens. E atât de greu să înțelegeți acest lucru? Dintr-o crimă, o tentativă, plus traficul... e destul să dovedesc una. Acum! Dar, în câteva săptămâni, amândoi, facem ordine în toate. Sincer să fiu, am fost convins că sunteți un om mult, mult mai inteligent, mai rațional, mai matur. Ați procedat însă ca un borfaș de rând, atunci când ați tras asupra mea...

— N-am tras asupra nimănui. Dumneata mă insultă...

— Dacă sunteți amabil, nu mă întrerupeți, vă rog! Mă întreb cum, un om ca dumneata n-a priceput un lucru elementar: că nu eu vă urmăream, vă amenințam, vă puneam probleme, nu eu, ci propriile fapte?! Eu, ca om, n-am nimic cu dumneata. Dacă n-aș fi fost eu, era un altul. Mă ucideai pe mine, rămâneau însă faptele și în locul meu urma pe firul anchetei un alt ofițer.

— N-am tras asupra dumitale! deveni mai politicos și

mai înțelegător Macarov. Jur! Jur pe ce am mai sfânt.

— Ce ai dumneata mai sfânt?

Macarov îl privi descumpănit. Încercă o salvare de moment:

— Jur pe lumina ochilor!

— Tentativa de crimă o voi dovedi mai greu. Și dacă ar fi după mine, aș lăsa-o baltă. Dar nu pot. N-am cum.

— Cine nu vă lasă?

— Legea!

— Nici măcar nu știți cine a tras...

— Ei, asta știu: dumneavoastră!

— Am martori, am fost într-o societate!...

— Și eu am un martor. Înseamnă că ori martorul meu, ori al dumitale minte sau mint!?

— Ai mei nu!

— Vedeți, nici eu n-am știut acum câteva seri că sunteți urmărit, că vă este supravegheată casa. Am plecat liniștit. Colegul pus acolo de către șeful nostru, fără ca eu să știu, v-a urmărit.

— Dacă a fost așa, de ce m-a lăsat să trag, de ce nu v-a apărat viața? întrebă viclean Macarov.

— Nu știa că sunteți un om atât de laș, că trageți pe la spate ca un tâlhar de drumul mare.

— Dacă era deștept, putea bănuși! Tedy rânji satisfăcut, arătându-și dinții înnegriți de tutun.

— Tentativa asta n-are prea mare importanță. Să

vorbim mai bine despre Eva.

— De acord, sublinie Macarov, cu o oarecare satisfacție, sperând că „dracul nu va fi chiar atât de negru!”

— Ziceați deunăzi că aveți o memorie bună!?

— Foarte bună.

— Din menu-ul pe care mi l-ați spus în ultima noastră discuție, a lipsit un fel! Puteți preciza care?

Macarov își mușcă încordat buza de sus, încercând să iasă din încurcătură.

— Memoria trebuie să vă ajute!

— Așa e, aveți dreptate: un fel a lipsit. Cert este că memoria nu mă înșală niciodată, vorbi foarte sigur pe sine.

Afară, în stradă, se auzi din nou un claxon, ceva mai nervos, mai strident. Pesemne, cineva aștepta nerăbdător!

— Ce anume a lipsit? insistă căpitanul.

— Niște momițe, răspunse sigur, după o pauză, Tedy.

— Nu vă mai amintiți cum au fost gătite?

— Ba da: pane!

— Cât de sânguincios ați fost în strângerea probelor pentru a vă putea apăra. Sunteți de admirat. Ați încercat să reparați totul, să vă puneți la punct apărarea. Din păcate, prea târziu. Mult prea târziu.

— Ce vreți să spuneți?

— În perioada în care s-au servit momițele, ați lipsit. Și exact la ora aceea, Eva era otrăvită. Ce coincidență!

— Regret foarte mult. Au fost niște momițe pané excelente.

— Excelente, da! Pané însă, nu! Ați consultat menu-ul după ce am vorbit noi doi și ați luat de bun ceea ce scria acolo. Dar, în seara aceea, la bal, s-au servit momițe la tavă. Iar dumneavoastră ați lipsit. Unde ați fost în acel timp? De ce ați lipsit?

— Oi fi fost ieșit până afară.

— Soția tovarășului maior Tache, zicea că, la un moment dat, a observat că sunteți ud pe haină. I-ați spus că ați ieșit la aer. Dar, la Melody, în partea aceea a orașului, n-a nins, n-a plouat sâmbătă noaptea. A plouat doar în cartierul în care locuia Eva... Altă coincidență.

— Mai trebuie un singur lucru, interveni Macarov: să găsiți sacoșa!

— O s-o găsim împreună! Cu puțină bunăvoință și sinceritate.

— Nu consimt. Dumneavoastră sunteți plătit pentru asta, eu nu! De ce să colaborez! Căutați-o singur.

Se auziră pași grei pe scări, pe coridor, apoi cineva bătu la ușă. Căpitanul îi făcu semn afirmativ lui Macarov, care strigă scârbit:

— Intră!

În ușă apăru un bărbat mic, dar solid, cu o mutră de

bețiv: purta cizme și un cojoc de miel. Necunoscutul vorbi nițel supărat, privindu-l numai pe Macarov.

— Mă țineți de-o oră, don' șef! Se poate? Să-mi fi spus să nu vă mai aștept, ori să-mi fi aruncat pachetul pe geam. Pe vremea asta, să stai în mașină, nu e prea plăcut, nici prea sănătos. Aici, la căldură, lângă coniac...

— Tovarășe, va rog să prezentați buletinul, interveni Dragomir.

— Eu?!

— Dumneata!

— Da' pentru ce?

— Mă interesează cine sunteți, unde locuiți, cu ce vă ocupați...

— Dar dumneavoastră cine sunteți? Omul se strâmbă și vru să scoată o țigară.

În ușa apăru maiorul Spânu. Necunoscutul luă poziție de drepti și aproape strigă:

— Să trăiți tovarășe Spânu. Nu știam că...

— Rugați-l să treacă și dumnealui acolo, se adresă căpitanul maiorului.

Străinul nu așteptă altă invitație și trecu imediat supus și tăcut. Nu bănuia unde intrase!

— Încet, încet ne strângem cu toții, spuse împăcat Dragomir. Dânsul cine e?

— Nu știu, nu-l cunosc.

— De ce a venit?

- Îl rugase Laura. Au ceva combinații.
- Vi s-a adresat cu don' șef?
- Am auzit. Credea că eu sunt stăpân... M-a tot văzut aici și... Domnule, eu sunt arestat sau nu?
- Aproape!
- Cum vine asta?
- Trist, dezgustător, dar adevărat. Va veni imediat procurorul cu mandatele de arestare.
- Ce mai așteptăm? Să vină odată!
- Încă nu suntem toți! În camera unde Eva a fost otrăvită, am găsit o bulină mică, o confetti, roșie. Criminalul a mers acolo, de la un bal!
- La balul acela am fost vreo mie de oameni!
- Da, dar numai dumneata ai cunoscut adresa și locuința Evei și ai lipsit exact în timpul în care s-a comis crima.
- N-aveți decât să dovediți.
- O să demonstrez totul cu argumente, cu probe, în cel mai scurt timp.
- Aș vrea s-o văd și pe asta, zise cu răutate Macarov, foindu-se pe scaunul de nuiiele.
- Îmi pare rău, oftă adânc căpitanul.
- De ce?!
- Nu mi-am închipuit că sunteți un individ – căci om nu vă pot spune! – atât de murdar, atât de odios. Ați omorât oameni, iar pe alții i-ați făcut să se omoare. Ar

trebui măcar să aveți cel puțin curajul recunoașterii!

— Ce vreți să spuneți? N-ar strica, dacă se poate, să fiți ceva mai explicit, ripostă neașteptat de vehement Macarov.

Căpitanul îl fixă lung cu privirea, apoi deschise larg ușa sufrageriei și spuse:

— Pofțiți, intrați, să vă vedeți colaboratorii. Opera dumneavoastră!

Macarov se ridică neîncrezător de la masă și o înconjură cu pași șovăitori. Își îndreptă ținuta, vrând să rămână dârz și hotărât. Când ajunse în ușă, se clătină, ca un om beat. Se sprijini de rama ușii. De data aceasta, surpriza era și mai mare. Părul din perciuni și de pe cap i se zburlea văzând cu ochii, de parcă ar fi fost aruncat într-o flacăra. Închise ochii și rămase nemișcat, întrebă cu o voce sugrumată de emoție:

— Ce s-a întâmplat aici? Ce e? Nu știu... Zău că nu știu...

Deschise ochii și privi din nou cadavrul de pe covorul de culoarea muștarului și se retrase clătinându-se în hol, apoi se lăsă pe scaunul din nuiiele care scârțâi ascuțit.

— Ce zici? Crâncen deznodământ?

— Ce a fost aici?

— Dumneata știi mai bine, ești doar autorul moral și material a acestor crime...

— Care crime?

— E vorba de Eva și de Gigi Varga. Nu sunt două?!

— Din cauza ta s-a întâmplat totul! răcni Macarov. Dacă nu erai atât de scrupulos, de conștiincios în meserie, această crimă n-ar fi existat. Conștiinciozitatea, în ziua de azi, e cea mai teribilă prostie!

— Pentru dumneata, observă ironic Dragomir, poate așa e. Pentru mine, nu. Iar rezultatul unei asemenea concepții e clar, tragic și revoltător. Iată unde ai ajuns. Îmi pare nespus de rău că v-am stricat și revelionul.

— Ce revelion? Ce tot vorbești?

— Revelionul de la Viena. Cel pe care ați vrut să-l petreceți împreună cu Laura, la Viena.

— Știți totul, chiar totul?!

— Asta îmi cere meseria: să știu totul despre răufăcători.

— Și să nu-i cruțați?

— Dumneata ai cruțat pe cineva? Până și pe mine ai vrut să mă lichidezi.

Fața lui Macarov deveni verzuie, palidă, aproape cadaverică. Buzele vinete îi tremurau. Era convins că pierduse orice șansă. În pragul bătrâneții, în loc să trăiască liniștit și liber, îl așteptau ani grei și lungi de închisoare. „Poate nici n-am să mai ies... Chiar dacă o să am zile, ies sfârșit, bătrân și singur. Ies să mor. Atunci?” Ceru voie umil:

— Pot să beau un pahar cu apă și să iau un

antinevralgic. Mă doare îngrozitor capul.

— Puteți. Antinevralgicul însă vi-l dau eu! Și scoase din buzunar o pastilă și i-o întinse.

Macarov trecu greoi în bucătărie. Dragomir îl urmă. Îi turnă apă într-un pahar. Macarov luă paharul. Mâinile mari și păroase căutau nesigure. Tremurau. Macarov întrebă:

— Ce se va întâmpla cu Laura, domnule căpitan?

— Nu știu. Rămâne de văzut.

Macarov ceru voie, din nou, plin de respect:

— Pot să fumez o țigară de foi?

Căpitanul încuviință din cap. Îl lăsă dinadins să fumeze!

Macarov luă o țigară și începu s-o pipăie încet, așa cum fac fumătorii când înmoaie între degete țigările obișnuite. Numai că el, Macarov, o ținea vertical și aproape deasupra paharului. Căpitanul sesiză lașitatea. Prinse brațul lui Macarov și-l suci violent, încât acesta răcni și gemu de durere. Țigara de foi căzu pe tapet. Imobilizat, Macarov găfâia, cu nasul turtit de bufet. Maiorul Spânu intră grăbit în bucătărie.

— Aveți cătușele aici? întrebă Dragomir.

— Le am. O clipă, vă rog.

Reveni cu cătușele și le puse infractorului. Căpitanul ridică de jos țigara de foi și zise:

— A vrut să se sinucidă dumnealui.

Desfăcu cu răbdare, foile țigării și găsi o pipetă cu un lichid alb.

— Vezi, domnule Macarov, bănuiam că ești laș, nu însă într-o asemenea măsură. În mod normal, ar fi trebuit eu să vă dau o țigară... Am vrut să văd ce aveți de gând. Nutream totuși o foarte vagă speranță...

— Ce speranță, gemu Tedy, roșu la față și transfigurat.

— Că măcar în ceasul al doisprezecelea o să aveți puțină luciditate, puțin curaj, puțină demnitate!

— La ce-mi folosea? zise fierbând de mânie Tedy, strângând cu putere pumnii.

— Asta e viața, dumneata ai tras în mine, ai vrut cu orice preț să mă omori. Acum, eu ți-am salvat viața, așa monstruos cum ești. Pentru că ești monstruos, domnule Macarov. Îi arată țigara de foi, în care fusese ascunsă o pipetă cu ceva lichid, o ținu aproape de ochii lui Tedy până când el ridică privirea, apoi întrebă: E otravă, nu-i așa?

Macarov plecă privirea. I se auziră dinții scrâșnind.

— Laboratorul va preciza ce e în pipetă!

— Nicotină în stare pură, răspunse rece Tedy și se întoarse cu spatele.

— Urmezi, îl chemă în hol căpitanul pe omul mic, cu umeri largi și solizi, cu chelie și cizme, care aștepta în sufragerie. Cum te numești?

— Dumitru Secărică, și întinse supus buletinul.

— Câți ani ai?

— 56.

— Lucrezi undeva?

— Da. Electrician auto la un atelier al cooperației meșteșugărești.

— Ce ai căutat aici?

— Păi, mă chemase don'șef Macarov. Trebuia să-i fac un mic serviciu.

— Ce anume? Spune tot ce știi, n-are rost să ascunzi, nu câștigi nimic, dimpotrivă, îți complici situația.

— Trebuia să duc la Budapesta, la un prieten al lui, zicea că-mi dă o adresă, trei cutii cu Alba-lux. Zicea că ungurii nu au așa Alba-lux, că-l rugase prietenul dânsului să-i trimită. Eu, ca omu', am zis că de ce să nu i-l duc? Mare lucru trei pachete cu Alba-lux?

— Când pleci la Budapesta?

— Dimineață.

— De ce?

— E o excursie cu A.C.R.-ul. Mă duc cu mașina să văd și eu lumea.

— Știi ce este în cutii?

— Alba-lux. Zicea dumnealui că pot să le las chiar la

vedere, pe bancheta din spate, că la vamă n-are nimeni nimic cu ele. E voie să fumez?

— O singură țigară!

XXXVI

Laura intră vijelioasă în hol. În ochii ei sticlea mânia. Mânia femeii mândre, tratată nepoliticos într-o anume situație, care se întoarce iritată, orgolioasă, să ceară socoteală celui apropiat. Grăbită și înțepată, nici nu-l băgă în seamă pe Dragomir, trecu pe lângă el și deschise larg ușa sufrageriei. Duse brusc mâna la ochi, într-un gest de apărare și scoase un țipăt. Traversă holul în fugă, intră în dormitor și se aruncă îmbrăcată în pat, lăsându-se pradă plânsului și deznădejzii. Dragomir o lăsa să se liniștească. Rămase rezemat de ușa dormitorului. O privea cum plânge. Într-un târziu, femeia se ridică. Avea un obraz măsliniu, oval, curat și delicat, ușor veștejit de crețurile ce se adunau în jurul gurii și al ochilor. Era încă o femeie frumoasă.

— De ce, de ce l-a împușcat! suspină deznădăjduită, femeia. Doamne cum am putut sta lângă o brută, lângă un criminal? De ce l-am suportat în casa mea? De ce? De ce?

— Întrebarea asta, ar trebui să mi-o pun eu, doamnă.

— E o brută, o brută...

— Bruta avea bani!

Laura se ridică de pe pat, își strânse părul și-și șterse ochii cu batista. În sinea ei, socotea că nu era nici locul și nici cazul să plângă ca o țăță. Trebuia să se apere. Spuse:

— În fond, de ce să mă frământ eu pentru el, pentru un om de nimic... Dumneavoastră cine sunteți, ce căutați, ce doriți?

— Vă e greu să înțelegeți, doamnă? Dincolo e un cadavru, doi oameni în cătușe... E oare de mirare că mă aflu aici?

— Ce s-a întâmplat?

— O crimă. Ați văzut și dumneavoastră...

— Ce grad aveți?

— Credeți că asta mai contează acum?

— Cel puțin să știu cum să vă spun!

— Sunt căpitan, doamnă. Alexandru Dragomir.

— Vă mulțumesc.

Femeia se întoarse cu spatele și începu iar să plângă. Umerii îi erau scuturați de plâns. Dragomir aprinse lumina și în dormitor. Sub fereastră erau pregătite patru valize mari, din piele. Valizele pentru excursie. Viena! zâmbi amar, mirându-se oarecum că asemenea oameni puteau să și viseze!

— Pe Ted îl arestați?

— E arestat. N-am avut încotro... îi cunoașteți pe cei

de dincolo?

— Numai pe Ted și pe Secărică.

— Pe cel mort?

— Nici nu l-am văzut.

— Îl cheamă Gigi Varga. Vă spune ceva acest nume?

— Nu. Habar n-am cine e. Nu înțeleg nimic, domnule căpitan. Nu pricep...

— Ce anume, doamnă? Ce nu pricepeți?

— Ce s-a petrecut aici!? Ted a fost cu mine la restaurant, ne-am distrat foarte bine, nu era supărat, îngrijorat... Iar acum, îl găsesc în postură de criminal. Incredibil, incredibil. Sunt stupefiată, domnule!

— De ce v-a lăsat la restaurant și a plecat?

— Mi-a spus că are de dat niște bani împrumut unui amic, să-l scuz un sfert de oră. Nu bănuiam că Ted e o asemenea fiară.

— Nu vă cred, stimată doamnă. Nu pot să vă cred. Nici dumneavoastră nu credeți ceea ce spuneți!

— De ce? Femeia caută poșeta, își aprinse nervoasă o țigară și-și acoperi pudică genunchii. Ce interes aș avea să mint?

— Unii mint din vocație!

— Mă jignești, tovarășe, aici, în casa mea!? Jigniți o femeie. E o bădărănie...

— Liniștiți-vă, avem multe de discutat. N-are rost să vă enervați. Mai bine povestiți-mi cum a fost cu Eva!

— Care Eva?

— Cea pe care a ucis-o Macarov! Dumneavoastră l-ați ajutat!

— Minte! M-a și turnat ca un ticălos de rând, a pus totul pe seama mea, dar nu ține. Despre Eva eu habar n-am avut!

— Vă amintiți bine, doamnă? Poate ați uitat!

— Nu aveam ce uita. Scurt și cuprinzător. Degeaba v-a spus el fel de fel de minciuni...

— Nu, nu mi-a spus nimic.

— Atunci?

— De unde știu de amestecul dumneavoastră în suprimarea Evei? Foarte simplu. Pe o casetă, am găsit imprimată vocea dumneavoastră. Vă dădeați drept telefonistă. Banda e dincolo. Nu ați șters-o ca lumea, spuse șiret Dragomir.

— Totul e pierdut? întrebă Laura, stingând țigara și frecându-și nervoasă mâinile.

— Cred că da.

— Domnule ofițer am bani, am aur, am de toate...

— Regret foarte mult doamnă, dar nu sunt de vânzare.

— Viața te obligă uneori la compromisuri. Fă și dumneata unul și te asigur, nu vei regreta. Dimpotrivă!

— Nu pot, doamnă. Imposibil. Nu sunt omul cu care să vă tocmiți, să vă târguiți...

— Ce ideal stupid ai și dumneata, iartă-mă, zise agasată Laura. Să prinzi hoți, criminali... Merți de așa ideal.

— Asta e o meserie, o profesie doamnă. Idealul meu e să trăiesc într-o lume fără infractori, într-o lume care să mă oblige să-mi schimb meseria. Eventual cu o alta, care să-mi dea satisfacții mai mari. Mult mai mari, mai frumoase.

Laura rămase răvășită, descumpănită pe marginea patului. Dispăruse tot aerul ei grav și distins, de femeie energică și frumoasă, care știe ce vrea.

— Tovarășe căpitan, nu știu, mai aveți nevoie de mine? E insuportabilă situația, atmosfera... Spuse femeia.

— De acord! Dar ce putem face?

— M-aș duce la sora mea să mă liniștesc, să mă odihnesc, zise rugător Laura, încercând o ultimă șansă. Mâine oricum o să stăm de vorbă, vă voi spune totul... Nu?!

— Nu. Trebuie să ne lămurim în noaptea asta.

— De ce atâta grabă?!

— Nu eu mă grăbesc, doamna Laura!

— Dar cine?

— Dumneavoastră!

— Eu? De ce? Nu văd sensul acestei afirmații!?

— Mâine trebuie să plecați la Viena!

— Sunteți sadic...

Laura fuma dezolată. Părea acum o vampă oarecare. Începu să vorbească, liniștită ca și cum și-ar fi povestit sieși totul încercând să găsească greșeala acestui joc care n-a ieșit, i-a pierdut:

— Eu l-am împins, i-am sugerat să scape de Eva. L-am aprobat, l-am ajutat. Târfa aia ne stătea în cale. Dacă n-ar fi fost ea, mâine seară eram la Viena.

— Vă înșelați amarnic. Nu Eva e vinovată. A avut și ea păcatele ei, dar nu ea v-a adus aici. Faptele dumneavoastră v-au jucat festa.

— Așa e, recunosc Laura, luând de pe buze un fir de tutun cu unghia. Aici ajung oamenii care aleargă după himere, care n-au nimic sfânt, nimic adevărat în ei, care n-au niciun ideal. De ce am avut atâta încredere în escrocul ăsta? Părerea mea este, tovarășe căpitan, că omul nu e decât o maimuță unilateral dezvoltată, că are nevoie încă de mii de ani pentru a uita maimuța, pentru a fi om adevărat. Eu...

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu pot să fiu de acord cu ceea ce ați spus. Poate Tedy, poate Gigi Varga, Horia Ducă, poate că ei sunt încă niște maimuțe în drum spre om. A-i face pe toți oamenii niște biete maimuțe e prea mult. Ar fi trebuit să vă temeți de indivizi ca Macarov, Varga, Secărică.

Laura aruncă fumul gros pe nas și sublinie în silă:

- Ar fi trebuit să mi-o spuneți mai demult.
- Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit. V-o spuneam în mod cert!
- Poate ar fi fost mai bine!
- Poate.
- Deci, nu pot pleca?
- Nu. Vom pleca toți, imediat.
- Mă rog... Vreți să mai știți ceva?!
- De ce nu?! Secărică mai conducea uneori și mașina dumneavoastră?
- Foarte rar.
- De ce ați vrut să plecați cu Macarov? După câte îmi dau seama, nu-l iubiți!?
- O femeie singură se descurcă mai greu; e mai neplăcut singură. Cu un bărbat e altceva, ai o anume siguranță, o liniște, are cine să te... apere!
- Numai astea au fost motivele?
- Îmi promisese bani, o situație materială bună, sigură...
- Ați putea preciza unde e sacoșa pe care Macarov a luat-o din apartamentul Evei?
- Zicea că a aruncat-o din mașină, într-un șanț, pe șosea...

Femeia își aprinse o altă țigară. Fuma cu gesturi leneșe. În ochii ei verzi se citea blazarea. Își freca fruntea și tâmplele. Deodată, îl fixă brusc:

— M-ați mințit!

— Cu ce anume?

— Cu banda. Era imposibil să găsiți banda aici.

— E adevărat. Aveam nevoie de o confirmare. În consecință, v-am întins o cursă, iar dumneavoastră v-ați prins... pentru că acesta e adevărul: sâmbătă seara ați jucat rolul unei telefoniste! Ce avea de gând Ted cu morfina?

— S-o ducă dincolo, să facem rost de bani. Zicea că are acolo un preț bun. Lăcomia l-a pierdut... Era prea ahtiat după bani!

— Numai el?!

În ușa camerei apăru maiorul Spânu. Dragomir se îndreaptă de spate și spuse:

— Tovarășe maior, puteți chema procurorul, medicul legist. Și două mașini. Suntem cam mulți!

Spânu trecu în hol și începu să formeze numărul. Laura se ridică brusc în picioare și întrebă speriată:

— Va fi mare pedeapsa? Ce credeți, tovarășe căpitan?!

— Nu știu, doamnă. Eu fac doar ancheta. Pedeapsa o va hotărî instanța!

XXXVII

— Ce facem? Ce așteptăm? Până când păzim cadavrul ăsta? Eu nu sunt vinovat, n-am făcut nimic! țipă

Macarov, căzut pradă unei isterii.

— Lepră, zise printre dinți Horia Ducă și în încăpere se făcu o liniște de mormânt.

— Nu înțeleg de ce vă grăbiți, zise Dragomir. O să stați destul de mult și acolo! Abia acum m-am lămurit, abia acum știu exact cum a fost Eva otrăvită și de ce. Sâmbătă seara, Laura a venit cu mașina și a parcat undeva lângă barul Melody, după care s-a dus acasă și și-a jucat rolul de telefonistă. Eva trebuia prevenită, într-un fel, de moartea mamei sale, ca atunci când apari dumneata și-i spui aceeași poveste să te creadă și să nu-i fie frică. Ai urcat pe scara de serviciu, unde se găsesc amprente mutilate, și ai așteptat până doamna Drăgan a intrat în apartamentul ei. Ai calculat exact: nu putea să se întoarcă imediat din moment ce avea de dat telefon la gară, deci aveai la dispoziție cincisprezece-douăzeci de minute. Punându-vă masca mării tristeți ați intrat și cred că i-ați spus cât de mult v-a plictisit atmosfera de la petrecere...

— Să știi ca m-am plictisit. Aia era petrecere? Cu tot cuconetul acela și toți burtoșii ăia care mâncau și spuneau bancuri?! Să fim serioși!

— Da. Pentru ei era o petrecere, era un prilej de-a se întâlni și de-a uita de micile lor necazuri zilnice. Pentru dumneata nu conta balul ca bal, ci doar alibiul pe care ți-l dădea; toți burtoșii ăia, cum îi numești, erau martorii

pe care mizai. Să revenim, însă, în apartamentul Evei. Ai mințit-o deci că te-ai plictisit și ai plecat acasă, unde ai primit și dumneata un telefon de la tatăl Evei, care te-a rugat, chipurile, să o duci, dacă poți, cu mașina la Topoloveni.

— Simple presupuneri, spuse moale Macarov.

— Presupunerile mele se bazează pe cunoașterea comportamentului dumneavoastră. Nu puteai să-i spui altceva, pentru că Eva s-ar fi speriat, ar fi țipat, și totul era zadarnic.

În timp ce Eva se îmbrăca, la adăpostul vorbelor mari pe care i le spuneai și profitând de zăpăceala ei, ai turnat neobservat nicotina în pahar, și i-ai dat să bea ca să se liniștească. La câteva secunde după ce a băut s-a liniștit de tot. Cunoscându-vă, cred că nu i-ai mai aruncat nicio privire, și ai început să căutați sacoșa. Așa a ajuns bulina de confetti între lenjerie. Apoi ai plecat. Pe coridor nu era nimeni, toată lumea stătea la televizor. Afară burnița, dar nu ai dat importanță faptului când v-ați urcat în mașină, ci numai când ai fost întrebat de soția colegului meu. Cu un zâmbet, un dans, un compliment ai crezut că ștergeți totul, dar femeia n-a uitat.

— Nici nu știu de ce am luat-o la dans, că se mișca de parcă ar fi fost făcută dintr-un butuc.

— Acum numai are nicio importanță. Mașina, parcată

în același loc, a luat-o Laura și a plecat la Oradea, fericită că a scăpat de intrusă. Toate astea au fost simplu de dedus, mai greu a fost cu amprente trunchiate, deși acum mi se pare un fleac. În cameră la Eva nu puteați sta cu mânușile în mână, deci v-ați lipit ceva pe degete ca să nu lăsați amprente, dar ce? Leucoplast? Nu. Și el putea fi văzut.

— Dacă nici atât nu te-a dus mintea, atunci pe celelalte cum dracu le-ai descoperit?! Trebuie să-ți spun eu ce-am pus?

— Nu, nu trebuie să-mi spuneți, știu deja. Bandă de lipit! E transparentă și aplicată pe ceva se lipește perfect și preia culoarea lucrului pe care a fost pusă. Aplicată pe degete a luat culoarea pielii și nu se vedea. Am înțeles, după cum vedeți totul, un singur lucru nu am înțeles: de ce ați luat bijuteriile Evei, erau mici, nu reprezentau o valoare?

— Ei la ce-i mai trebuiau? Era soția lui Tutankamon ca să fie înmormântată cu bijuterii?

— Ești odios!

— Tovarășe căpitan, dacă ați terminat putem pleca, au sosit mașinile, spuse Spânu.

— Aici am terminat, zise Dragomir privind la cei din jur cu o imensă tristețe.

Epilog

Orașul visa sub un soare de primăvară. Vremea amintea de un început de aprilie. Streșinile curgeau violent, zăpezile se mistuiau deși era doar începutul lui ianuarie. În braseria Continental, căpitanul Dragomir stătea singur la o masă. Lenevea, în sfârșit, o oră, cu picioarele întinse sub masă, fără nicio grijă, așteptând o cafea. I-o aduse o ospătară grasă, dar cu o fustă mini, care-i dezvelea bine genunchii mari și rotunzi. „Are picioare groaznice și le mai și arată” observă Dragomir, urmărind-o cum se îndepărta. Tocmai rupea colțul plicului cu zahăr, când, la masa lui, se așază, fără să ceară voie, un bărbat care venise din restaurant. Era șeful lui, colonelul Albu. Căpitanul ridică ochii spre tavan și zise:

— Vreau să beau și eu o cafea în liniște, dar parcă pot?!

— Lasă, lasă, nu juca teatru, îl întrerupse colonelul. Stau două minute și... scapi.

— Am glumit, tovarășe colonel. Dumneavoastră la ora asta, aici? Imposibil.

— Dragomire, e posibil. Beau un coniac dincolo și plec la slujbă. Întâi însă trebuie să-ți spun de ce mă aflu aici, să nu te fac prea curios: de azi sunt bunic. Am un nepoțel!

— Bravo, să vă trăiască! Sunteți bun de plată.

— Fac și cinste într-o seară, când avem timp mai mult. Venisem, de fapt, pentru altceva. Știi că oamenii tăi n-au avut morfină în pungi? Ce zici de asta?

— Nu cred!

— Ba să crezi. Azi-dimineață am primit expertiza de la laborator. E lapte praf!

— Lapte praf! exclamă aiurit Dragomir.

— Exact.

— Tâmpiții! S-au ucis între ei pentru lapte praf. Care a trișat?

— Varga!

— De unde știți?

— Am găsit la el în baie încă o jumătate de kilogram de lapte praf. Nenorocitul a căzut pradă propriei curse.

Dragomir bău din cafea oarecum indispus și repetă uimit:

— Deci, Horia Ducă l-a împușcat pentru lapte praf pe Varga. Dacă ar fi știut și unul și altul ce fac...

— Nu numai pentru asta. Din investigațiile noastre, reiese că în timp ce Ducă se afla în închisoare, soția lui a trăit cu Varga.

— Sunt odioși, oftă Dragomir.

— Au fost, ce să mai vorbim. Te las, mă așteaptă dincolo ginerele. Iartă-mă.

— Noroc ăluia mic și fericire.

Dragomir își bău cafeaua și vodca. Apoi, cu haina pe braț ieși în stradă. Trecea nepăsător și fără țel pe trotuar. Era obosit. S-ar fi dus undeva la munte, vreo zece zile să se odihnească, să respire aer curat... În fața lui, apăru Melania. Venea repede, cu privirea în pământ. Dragomir se opri. Femeia mai făcu doi pași, simți că e cineva în fața ei și ridică privirea. Se sprijini de el, de parcă i s-ar fi făcut rău.

— Nici nu pot să vorbesc, zise speriată Melania. Știam că ești mort. Că ai fost împușcat. Așa vorbește toată lumea!?

Căpitanul râse ușor și cu o anume plăcere. Adăugă ca un reproș:

— Dacă te iei după ce spune lumea...

Fata îl luă de braț și porniră pe bulevard. Curioasă, strângându-i tare brațul, întrebă:

— Ce-a fost? Ce-ai pățit?

— Meseria, zâmbi cald Dragomir. Uneori, meseria mea îmi cere și sacrificii mai mari. Bunăoară să mor! Și atunci, n-am încotro: mor puțin!

Lei 7,50

